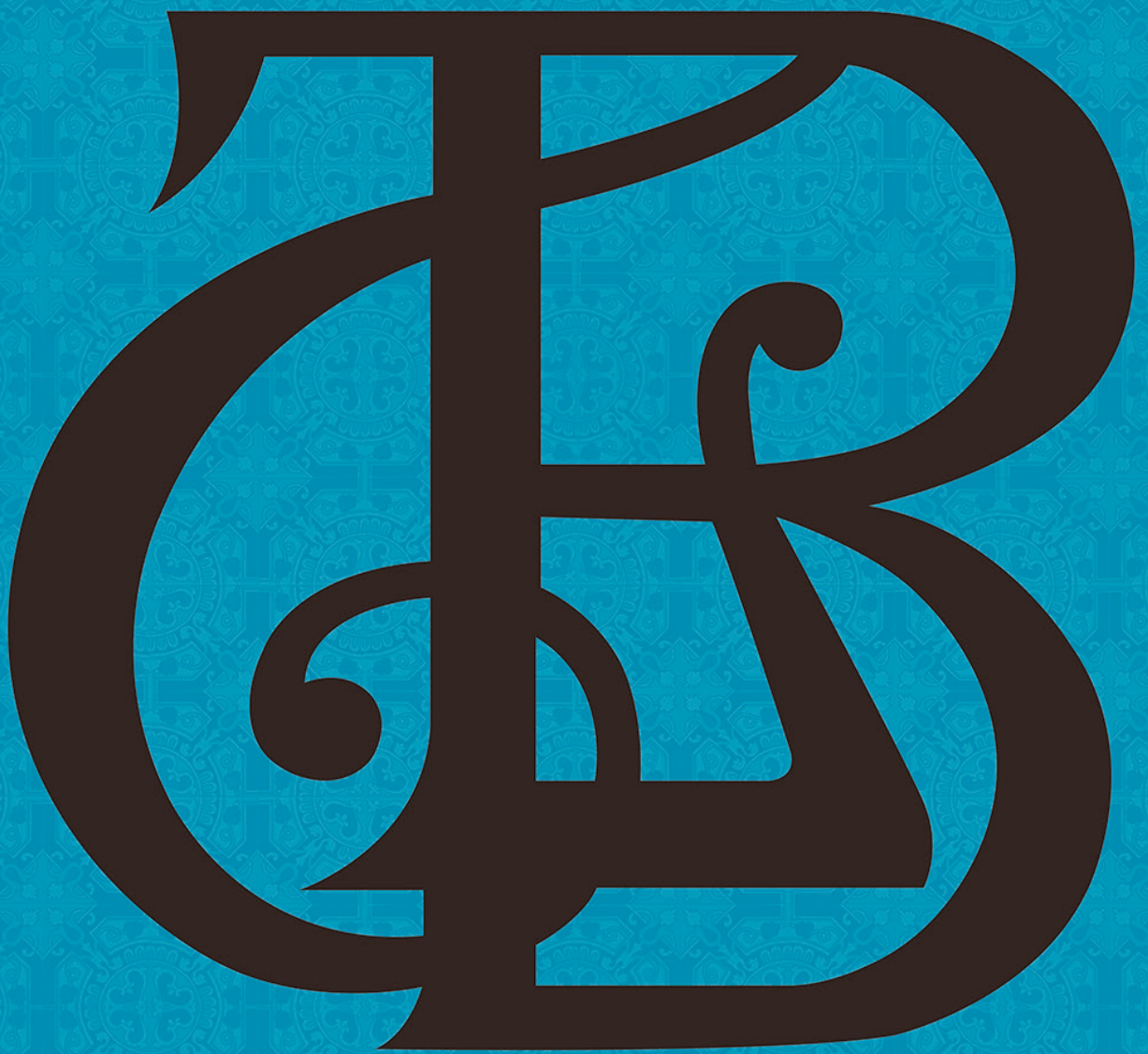


# CONSELL TRIBUTARI DE BARCELONA



MEMÒRIA 2020



Ajuntament  
de Barcelona



# CONSELL TRIBUTARI

MEMÒRIA 2020



**Ajuntament  
de Barcelona**

---

## Composició del Consell Tributari

### President

Tomàs Font i Llovet

### Vicepresidenta

Maria Dolores Arias Abellán

### Vocals

Emili Soler Calucho

Antonia Agulló Agüero

Jaume Galofré i Crespi

### Funcionaris adscrits

### Secretari

Fernando Frias Valle

### Lletrades/Lletrat

M. Rosa Cemeli Plensa

Carolina González Torres

María Caracuel González

Luis Bordallo Montalvo

### Personal administratiu

M. Teresa Lopezosa Alcañiz

M. Àngels Alsina i Ribó

Pilar Gallardo García

© Ajuntament de Barcelona. Consell Tributari

barcelona.cat

Edició: Consell Tributari

Correcció i Producció: Direcció de Serveis Editorials

Novembre 2021

Imprès en paper ecològic

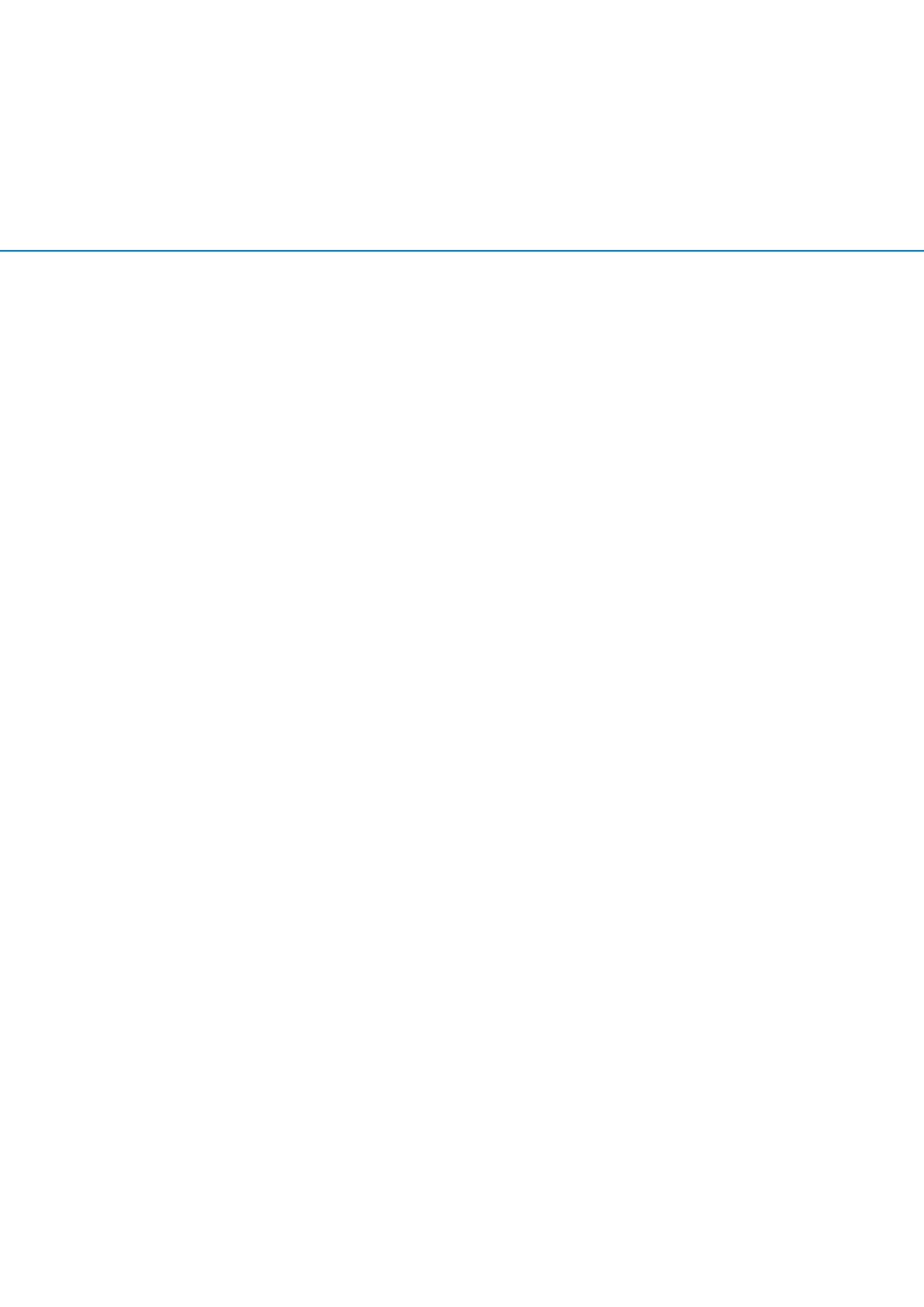
Em complau presentar-vos la Memòria del Consell Tributari de Barcelona, un document que reflecteix l'activitat d'aquest prestigiós òrgan independent en matèria de resolució de conflictes tributaris i d'assessorament a l'Ajuntament.

Aquest òrgan, pioner a Catalunya i a Espanya, s'ha consolidat com element imprescindible en la resolució de conflictes entre la ciutadania i la hisenda municipal i ha contribuït al descens de la conflictivitat judicial en matèria tributària. A més, com constaten les dades en la memòria que teniu a les vostres mans, el propi Ajuntament cada vegada sol·licita més informes al Consell Tributari per millorar la seguretat jurídica de la normativa tributària municipal.

Durant l'any 2020, destaca l'increment de recursos tramitats. I, com ja va passar el 2019, continua la interposició per part dels contribuents de recursos contra la liquidació de l'impost de plusvàlues, arran de la jurisprudència del Tribunal Suprem que estableix que si la persona contribuent creu que no hi ha un increment de valor dels terrenys a l'hora de liquidar l'impost, s'haurà de justificar aportant proves. Continuem demanant que, de manera urgent, es pugui aprovar l'actualització normativa d'aquest impost per tal que tant la ciutadania com l'Ajuntament puguin tenir seguretat jurídica en la correcta liquidació de l'impost de plusvàlues.

Vull destacar que, tot i la difícil situació que hem viscut amb la pandèmia provocada per la Covid-19, el Consell Tributari no s'ha aturat i la ciutadania ha continuat accedint als seus serveis. Gràcies per l'esforç, l'esperit de servei públic i la professionalitat de tot el personal del Consell Tributari. Gràcies per la feina feta i us animo a treballar amb el mateix impuls que fins ara.

**Ada Colau Ballano**  
**L'Alcaldessa de Barcelona**



## Sumari

---

Pròleg	3
Introducció	10
PRIMERA PART: l'aplicació de les ordenances fiscals vista a través de les reclamacions	13
Ordenança fiscal núm. 1.1.	
Impost sobre béns immobles	13
1.- Subjecte passiu	13
1.1.- Tributació dels titulars de places de pàrquing en règim de concessió administrativa	
1.2.- Legitimació per recórrer de contribuent que no figura com a tal en el cadastre ni en les liquidacions de l'impost	13
2.- Base imposable: Valor cadastral	
2.1.- Efectes retroactius de la modificació del valor cadastral en procediment d'esmena de discrepàncies	13
3.- Tipus impositiu	16
3.1.- Tipus específic de l'1.1%	16
4.- Bonificacions	16
4.1.- Bonificació d'habitatges de protecció oficial	16
4.2.- Bonificació a titulars de família nombrosa	19
4.3.- Bonificació per obres	19
5.- Procediment	19
5.1.- Sistema de recursos en el municipi de Barcelona	20
5.2.- Càmput del termini per recórrer	21
6.- Duplicitat de pagament	
Ordenança fiscal núm. 1.2.	
Impost sobre vehicles de tracció mecànica	22
1.- Fet imposable	22
1.1.- Vehicle presumptament sostret	22
1.2.- Pagament exigít per dos municipis	22
2.- Subjecte passiu. Prova de la titularitat del vehicle	22
Ordenança fiscal núm. 1.3.	
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	24
1.- Sobre la inconstitucionalitat de l'impost	24
2.- Subjecció a l'impost	26
2.1.- Inexistència d'increment de valor	26
2.1.1.- Càmput de despeses	26
2.1.2.- Falta de prova	28
2.1.3.- Mitjans de prova	28
2.1.4.- Confiscatorietat	30
2.2.- Operacions de transformació urbanística	31
3.- Base imposable	31
3.1.- Fòrmula de càlcul errònia	31
3.2.- Incorrecció o nul·litat del valor cadastral	32
3.3.- Efectes retroactius dels nous valors cadastrals resultants d'un procediment d'esmena de discrepàncies	33
4.- Bonificacions. Adquisició de local: exercici d'activitat econòmica. Comunitat de béns	33

5.- Prescripció	34
6.- Procediment d'aplicació	34
6.1.- Acte de liquidació, autoliquidació i sol·licitud de devolució	34
6.2.- Autoliquidació. Termini de presentació en adquisició d'herència abintestat	35
7.- Sancions	36
7.1.- Adquisició hereditària d'habitatge habitual. Autoliquidació complementària	36
7.2.- Interrupció de la prescripció	36
8.- Recursos	37
8.1.- Recurs d'alçada	37
8.1.1.- Inadmissió. Extemporaneïtat i acte ferm	37
8.1.2.- Falta de motivació	37
8.2.- Recurs extraordinari de revisió. Inadmissió. Revisió d'ofici	37
Ordenança fiscal núm. 1.4.	
Impost sobre activitats econòmiques	38
1.- Subjecció	38
1.1.- Baixa d'activitat. Prorrataig	38
2.- Exempcions	38
2.1.- Grup d'empreses	38
3.- Quantificació	39
3.1. Tarifes	39
4.- Procediment d'aplicació	39
4.1.- Liquidació complementària. Revisió d'ofici	39
4.2.- Inspecció. Durada del procediment i prescripció	40
Ordenança fiscal núm. 2.1.	
Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	41
1.- Exempcions. Fundacions religioses	41
Ordenança fiscal núm. 3.11.	
Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de subministraments d'interès general	43
1.- Àmbit d'aplicació	43
1.1.- Notificacions. Lloc de realització. Notificació defectuosa	43
1.2.- Obligats tributaris	45
Preus públics per la prestació del servei de recollida de residus comercials	46
1.- Gestió. Prova de l'exercici d'una activitat econòmica	46
Altres temes	47
1.- Procediment de constrenyiment. Embargament. Terceria de millor dret	47



<b>SEGONA PART: INFORMES EMESOS A PETICIÓ DE L'AJUNTAMENT</b>	<b>48</b>
1.- Informe sobre el projecte de Preus públics pel servei de préstec interbibliotecari del Servei de Documentació i Accés al Coneixement (SEDAC). (Exp. 18/20).	49
2.- Informe sobre el projecte d'Ordenança fiscal núm. 2.2, reguladora del recàrrec a l'impost sobre les estades en establiments turístics. (Exp. 96/20).	54
3.- Informe sobre la possibilitat d'aplicar la bonificació prevista a l'ordenança fiscal 1.1 de l'IBI quan es desenvolupi sobre els béns immobles una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges, als casos de cessió d'ús en sòls de propietat municipal per part de cooperatives d'habitatge. (Exp. 97/20).	62
4.- Informe relatiu a la petició del primer tinent d'alcalde sobre els següents extrems: 1) Si procedeix que l'AMB liquidi a MERCABARNA preus públics pel servei de tractament de residus amb efectes de l'1 de gener de 2018, atès que la gestió de residus de MERCABARNA no presenta cap element diferenciador respecte de l'efectuada per l'Ajuntament a la ciutat de Barcelona, que permeti fonamentar les liquidacions de preus públics; 2) Si es considera que procedeix la liquidació, analitzar si han estat complerts els requisits formals per a la seva aprovació i quins efectes produeixen sobre la validesa de les liquidacions i, tenint en compte les taxes que els productors de residus comercials abonen pel mateix servei a l'AMB, si això implica duplicar els ingressos pel mateix fet imposable i quins efectes comporta aquesta duplicitat. (Exp. 98/20).	72
5.- Informe emès a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda sobre les següents qüestions:	86
- Primera: Per tal de revisar els beneficis fiscals, cal que prèviament es produeixi una transposició del Dret de la Unió Europea, en matèria d'ajuts d'Estat il·legals, a l'ordenament jurídic espanyol?	
- Segona: Una administració tributària com l'Ajuntament de Barcelona pot revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea sense que existeixi una Decisió de la Comissió?	
- Tercera: Pot l'Ajuntament de Barcelona revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea d'un obligat tributari dels darrers deu anys, o únicament pot denegar les noves sol·licituds envers el futur?	
- Quarta: Si l'Ajuntament de Barcelona no pot revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea, és perquè aquests beneficis deriven dels principis rectoris del sistema tributari espanyol, perquè són necessaris per al funcionament o eficàcia del citat sistema tributari?	
- Cinquena: La revisió de beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea per part de l'Ajuntament de Barcelona, és improcedent per anar en contra del principi de confiança legítima dels obligats tributaris en la normativa estatal vigent i en les resolucions fermes obtingudes fa anys?	
- Sisena: S'ha de considerar l'arrendament del patrimoni immobiliari de les entitats sense ànim de lucre com explotació econòmica i, per tant, sense dret als beneficis fiscals en els immobles objecte d'arrendament regulats a la Llei 49/2002 per anar en contra del Dret de la Unió Europea? (Exp. 103/20).	

---

<b>6.- Informe emès a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda, en relació a la possibilitat d'aplicar la bonificació prevista a l'art. 9è.10) de l'Ordenança fiscal 1.1 de l'Impost sobre béns immobles quan els operadors d'habitatges d'ús turístics (HUT) lloguin a l'Ajuntament aquests habitatges a un preu concorde (molt per sota del mercat), per tal que l'Ajuntament hi allotgi famílies que actualment es troben allotjades en pensions o llocs poc adequats. (Exp. 131/20).</b>	<b>100</b>
<b>7.- Informe sobre la proposta de Ordenança fiscal 3.XXX relativa a Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local i la prestació d'altres serveis a favor d'explosadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques. (Exp. 176/20).</b>	<b>107</b>
<b>8.- Informe sobre les propostes de modificació de l'Ordenança de Prestacions Patrimonials No Tributàries (PPNT), de Cementiris i Cremació. (Exp. 178/20).</b>	<b>119</b>
<b>9.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 1.1, reguladora de l'Impost sobre Béns Immobles. (Exp. 181/20).</b>	<b>127</b>
<b>10.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 1.4, reguladora de l'Impost sobre Activitats Econòmiques. (Exp. 182/20).</b>	<b>133</b>
<b>11.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 2.1, reguladora de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres. (Exp. 183/20).</b>	<b>136</b>
<b>12.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.1, reguladora de la Taxa per Serveis Generals. (Exp. 184/20).</b>	<b>139</b>
<b>13.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.2, reguladora de Taxes pels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament (SPEIS). (Exp. 185/20).</b>	<b>148</b>
<b>14.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.3 reguladora de las Taxes per Serveis Urbanístics. (Exp. 186/20).</b>	<b>151</b>
<b>15.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.6, reguladora de la Taxa de Mercats. (Exp. 187/20).</b>	<b>153</b>
<b>16.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.8, reguladora de les taxes per prestacions de la Guardia Urbana i circulacions especials. (Exp. 188/20).</b>	<b>155</b>
<b>17.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.10, reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 189/20).</b>	<b>157</b>
<b>18.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.12, reguladora de Taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública (AREA). (Exp. 190/20).</b>	<b>162</b>
<b>19.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.13, reguladora de Taxes per serveis culturals. (Exp. 191/20).</b>	<b>164</b>

---

<b>20.- Informe sobre la naturalesa jurídica dels preus privats de la prestació del servei de recàrrega elèctrica de vehicles per part de Barcelona. (Exp. 206/20).</b>	166
<b>21.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.10, reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 207/20).</b>	172
<b>22.- Informe emès a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda sobre diferents qüestions relatives a l'informe emès pel Consell Tributari en data 22 de juny de 2020, sobre la possibilitat de revisar beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea. (Exp. 211/20).</b>	177
<b>23.- Informe sobre la proposta d'establiment de preus públics per l'Ateneu d'Innovació Democràtica-Canòdrom per l'any 2021. (Exp. 217/20).</b>	184
<b>Annex I</b> <b>Expedients tramitats</b>	191
<b>Annex II</b> <b>Classificació per conceptes</b>	192
<b>Annex III</b> <b>Gràfics</b>	193

10 L'activitat del Consell Tributari durant l'any 2020 ha estat marcada per la incidència de la COVID-19. Les conseqüències de la pandèmia sobre el Consell s'han fet notar tant en el forma de desplegar la seva activitat com en el tipus d'assumptes objecte de la seva competència.

Pel que fa al primer aspecte, les disposicions derivades de la declaració de l'Estat d'Alarma pel RD 463/2020, de 14 de març, van obligar al Consell Tributari a passar a desplegar la seva activitat de forma no presencial, fora de la seva seu del Palau de Foronda.

Tant els membres del Consell com el personal al seu servei varen realitzar amb total professionalitat els esforços necessaris per a mantenir la continuïtat del servei, comptant també amb el suport de l'organització municipal i la col·laboració tècnica de l'Institut Municipal d'Informàtica. Faig públic aquí el reconeixement al personal del Consell i dels altres serveis municipals que li varen donar suport.

Val a dir que el procés d'informatització dels expedients que s'havia iniciat l'any anterior va contribuir a facilitar el treball a distància, procés que es va implementar encara més durant els mesos de la pandèmia. Confiam que en els propers temps es podrà donar per completat tot el procés, la qual cosa redundarà en benefici de la celeritat del procediment i de la seva resolució més eficaç.

Els efectes de la pandèmia sobre l'activitat econòmica dels particulars, així com les mesures adoptades per l'Ajuntament per limitar-ne les conseqüències, han incidit també en el contingut dels assumptes que són competència del Consell Tributari. El tancament d'establiments ha estat invocat com a possible manca de realització del fet imposable de determinats tributs, com l'IBI o l'IAE. Tanmateix, ha estat ja l'any 2021 quan el Consell ha resolt alguns dels expedients relacionats amb aquestes qüestions, de manera que serà en la Memòria de l'any vinent quan se'n donarà raó.

Malgrat el context advers provocat per la COVID-19, l'activitat del Consell en la resolució de recursos es va incrementar en un 30% respecte de la de l'any anterior, havent resolt enguany 449 expedients en front als 347 de l'any passat, i els 165 de l'any anterior.

Naturalment, a aquest volum d'assumptes no és aliena la conflictivitat generada en torn a la declaració d'inconstitucionalitat de determinats aspectes de la regulació de l'impost de Plusvàlua, que tres anys després de la Sentència del Tribunal Constitucional continua donant pas a aplicacions jurisprudencials i administratives que cal prendre en consideració. La doctrina establerta pel Consell es troba sistematitzada en aquesta Memòria. Però com en ella es pot veure, també han augmentat sensiblement els recursos interposats en relació a altres impostos, como l'IBI i l'IAE.

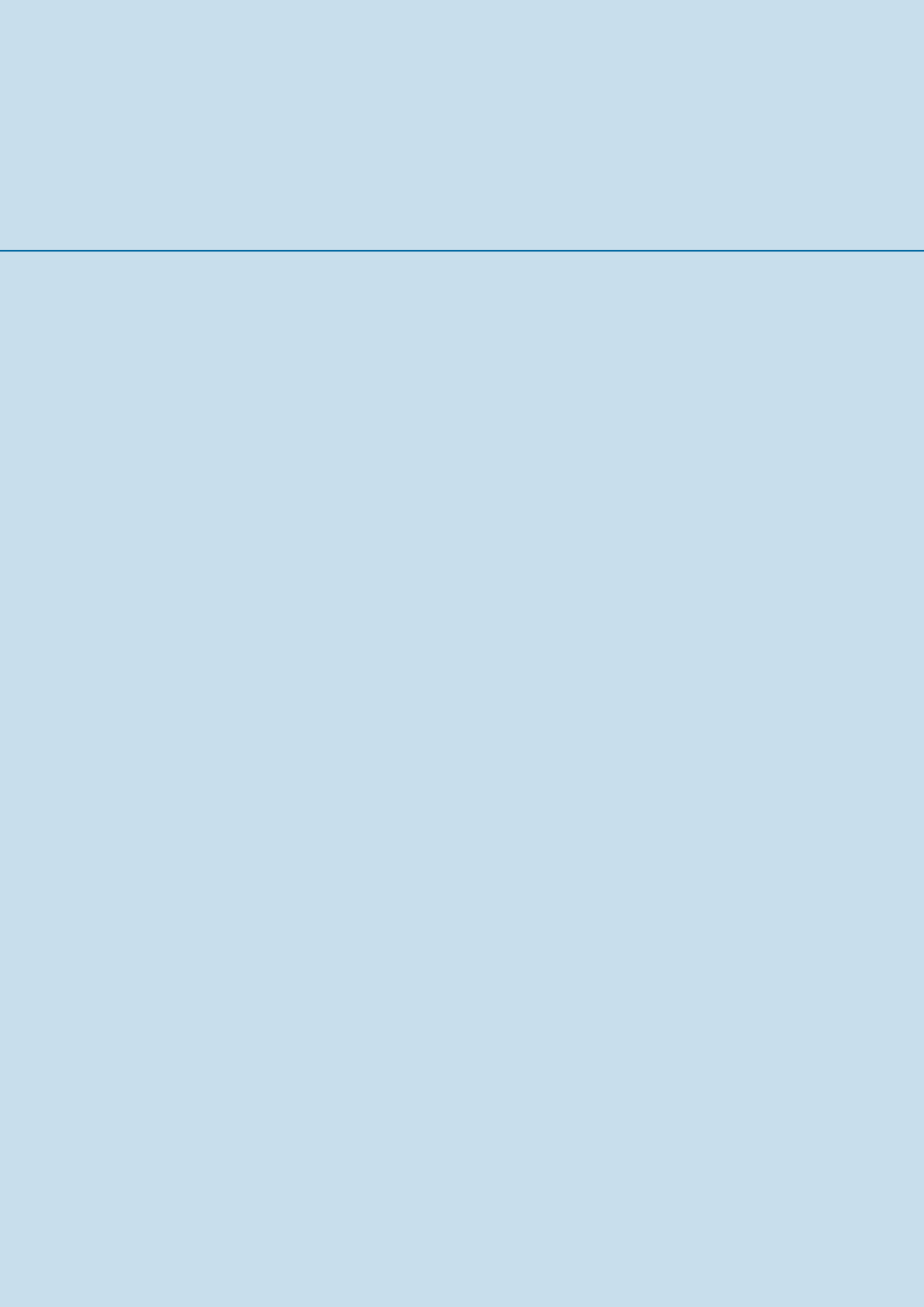
Així mateix, es manté un alt índex en l'activitat d'emissió d'informes a sol·licitud de l'Ajuntament, 23 enguany. Entre molts altres, destaquen els referits a la relació entre certes exempcions fiscals i el dret europeu, o els referits a determinades incitatives municipals en matèria d'habitatge.

Les xifres abans senyalades denoten una progressió geomètrica en el volum de treball del Consell Tributari. Això fa imprescindible una adequació del nombre i la qualitat dels llocs de treball que té assignats, per tal de poder desenvolupar amb plena eficàcia la tasca que les Lleis li atribueixen. Cal ressenyar que durant l'any 2020 s'han començat a donar els primers passos en aquet sentit per la Gerència municipal i esperem tinguin la continuïtat necessària.

En definitiva, un cop han transcorregut més de 30 anys de la seva creació aniversari degudament commemorat l'any 2019, com consta a la Memòria corresponent-, el Consell Tributari s'encamina cap el repte del seu enfortiment com a model d'una determinada "justícia tributària municipal". Justícia de proximitat que cada dia més es reclama en el context del nou paper que les ciutats han de jugar en la satisfacció de les demandes socials.

Mentrestant, igual que hem constatat en anys anteriors, "el Consell Tributari continua incrementant la seva tasca de control preventiu de la legalitat tributària, de garantia dels drets dels ciutadans i d'instrument de millora del bon funcionament de l'Administració municipal de Barcelona."

Tomàs Font i Llovet  
President



## Ordenança fiscal núm. 1.1. Impost sobre béns immobles

Dels expedients relatius a l'IBI examinats per aquest Consell Tributari durant l'any 2020, destaquen els que a continuació se seleccionen en les següents matèries:

---

### 1.- Subjecte passiu

#### 1.1 Tributació dels titulars de places de pàrquing en règim de concessió administrativa

En l'expedient 160/19, en resposta al recurs presentat contra les liquidacions de l'IBI rebudes pel titular d'una plaça de pàrquing en règim de concessió administrativa a qui no se li havia exigit amb anterioritat aquest impost, es clarifica la situació general en l'IBI de les places de pàrquing fent una àmplia referència a l'Informe del CT 341/16 emès després de la modificació normativa del TRLRHL en matèria de repercussió d'aquest impost, distingint els supòsits de repercussió d'aquells altres en què el titular de la plaça és contribuent de l'impost a títol de concessionari.

#### 1.2 Legitimació per recórrer de contribuent que no figura com a tal en el cadastre ni en les liquidacions de l'impost

Des d'una òptica diferent, en l'expedient 355/19, amb base en un ampli estudi jurisprudencial, el Consell es va pronunciar a favor de la legitimació d'un contribuent per recórrer les liquidacions de l'impost girades a qui erròniament figurava com a titular cadastral de l'immoble, considerant a aquell titular d'un interès legítim. En el Cadastre constava com a titular de l'immoble la persona física a la qual es van girar les liquidacions, que era el representant legal i administrador de la societat propietària de l'immoble.

---

### 2.- Base imposable: valor cadastral

#### 2.1 Efectes retroactius de la modificació del valor cadastral en procediment d'esmena de discrepàncies

L'aplicació a les liquidacions de l'IBI dels nous valors cadastrals resultants d'un procediment d'esmena de discrepàncies de l'article 18 del TR de la Llei Reguladora del Cadastre Immobiliari, que porta a terme la Gerència del Cadastre, inferiors als aplicats fins al moment, dona lloc amb certa freqüència a la presentació de sol·licituds de devolució d'ingressos indeguts en què se sol·licita l'aplicació dels nous valors amb efectes retroactius i la devolució del pagat en excés.

En el present exercici, destaca en aquesta matèria l'expedient 34/20, en el qual es fa referència a la recent STS de 25 de maig de 2020 (RJ 2020\1765), dictada en el si d'un recurs de cassació contra el TSJ de Astúries sobre un cas concret, la interlocutòria d'admissió del qual fixava com a objectiu establir doctrina en la matèria. En el seu dictamen, el Consell realitza un aclaridor resum d'una variada jurisprudència no sempre unànime sobre els efectes retroactius dels valors fixats en el procediment de discrepàncies, amb especial referència a la sentència del Tribunal

Superior de Justícia d'Andalusia (STSJA), seu de Màlaga, d'1 de desembre de 2017 (JUR 2018\79741), i a la Sentència de Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (STSJC) núm. 1047/2012, 31 d'octubre, (FJ 4); analitza l'abast de l'esmentada STS de 25 de maig de 2020, en la qual expressament es renuncia a establir doctrina legal (FJ 5 i 6); i conclou la procedència d'efectes retroactius del nou valor cadastral amb base en l'existència acreditada d'un error de fet.

En aquest sentit, el Consell assenyala que l'esmentada STSJA d'1 de desembre de 2017 *“trenca la doctrina majoritària, al considerar que la irretroactivitat en els supòsits d'error de dret estava pensada per a una situació en què l'esmena perjudicava a l'obligat tributari, en definitiva, per evitar la reformatio in peius. Però quan això no és així, i quan l'alteració és beneficiosa s'ha d'aplicar, pel seu caràcter subsidiari, la LRJPAC, que estableix el caràcter retroactiu dels actes quan aquests produeixin efectes favorables”*. Aquesta sentència recull només en part la doctrina establerta per la STSJC de 31 d'octubre de 2012, a la que es refereix expressament, i en la qual es postula clarament el reconeixement d'efectes retroactius quan es produeix un error de fet, fonamentalment pels principis de capacitat econòmica i generals sobre justícia. Si bé els supòsits de fet previstos en ambdues sentències són diferents, error de dret i error de fet, respectivament.

En la seva sentència de 25 de maig de 2020, el TS considera que el procediment de rectificació d'erros no és aplicable al cas i ve a dir que només analitza el cas concret i l'aplicació de l'art. 18, vistes les característiques de l'immoble, negant-se a establir doctrina general sobre l'esmena de discrepàncies i la correcció d'erros. ***“Al margen que tal mecanismo no puede operar en un procedimiento no tributario (art. 220 LGT), y aunque sería en principio procedente la aplicación del art. 109.2 de la Ley 39/15, de 1 de octubre, de Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas, (LPACAP), no se dan, en ningún caso, las circunstancias materiales para ello”***.

A la vista de l'anterior jurisprudència, i respecte a la seva aplicació al supòsit objecte del present Dictamen, el Consell realitza en el seu FJ sisè les següents consideracions:

**«A).- Respecte a si estem davant d'un error de dret o un error de fet, a pesar de la diferent resolució de les Sentències examinades, pel que fa als efectes retroactius o no de l'error de dret, sí coincideixen en determinar les característiques de cada tipus d'error.**

*Així consideren errors de fet aquells que són “ostensibles, manifiestos, indiscutibles, crasos, patentes, palmarios, apreciables a simple vista”.*

*En canvi, es consideren errors de dret aquells que fan necessari un estudi o anàlisi que no permet admetre'ls de forma pràcticament automàtica, com els errors de fet. En els exemples de les sentències que, en part, hem transcrit, els erros de dret són anàlegs i deriven normalment de circumstàncies. Així en el cas de la STSJA, es necessitava una prèvia qualificació, i en la STS, problemes urbanístics, com per exemple, part de la finca estava destinada a vials, el que no s'havia tingut en compte.*

*Llavors la qüestió està, pel que es refereix al cas concret que analitzem en determinar quins requisits són necessaris per a saber davant quin tipus d'error ens trobem.*



*Crèiem que el sistema adient és examinar els passos o tràmits que s'han fet des que la denúncia de l'error va arribar al Cadastre i aquest ha aprovat la modificació pertinent. Aquests tràmits s'han de trobar reflectits a la resolució del cadastre i demés registres públics.*

*La resolució de la gerència Regional del Cadastre de Catalunya, que obre l'expedient diu el següent:*

*“Revisado el expediente catastral y la documentación aportada se observa la existencia de discrepancia de la superficie construida debido a una segregación y agregación en su día no declarada, correspondiéndose la del inmueble en planta baja 1ª a 260m2 y el inmueble de planta baja 2ª a 547 m2. El coeficiente de propiedad de los inmuebles se corrige también, pasando a ser del 8% de la finca en el primero y de 9,18% en el segundo”.*

*Per un altre cantó, figuren a l'expedient les dades registrals del registre de la Propietat n° 7 de Barcelona, en les que està descrita la finca de referència des de l'any 1998, quan va tenir la segregació. No sembla que en aquest cas, el registre de la Propietat comunicés la modificació al Cadastre com disposa l'art. 14 del TRLCI.*

*Entenem que una situació d'una finca que figura inscrita al Registre de la Propietat des de fa més de 20 anys, és un fet indiscutible el que fa referència a la seva descripció. No resulta de l'expedient que s'hagi produït un canvi urbanístic o de valoració que necessiti un nou examen, sinó que l'alteració ha estat exclusivament el canvi de superfície, el que permet qualificar l'error dins dels que les Sentències de referència consideraven un error de fet. Tal i com es diu a la resolució del Cadastre ha estat suficient una observació per determinar la “existència de discrepancia de la superfície construida”.*

*En el mateix sentit el Dictamen del Consell Tributari núm. 24/18 de 15 de maig».*

En tot cas, com a novetat, cal tenir en compte que el TS considera que el procediment de correcció d'errors i els seus efectes, previst a l'art. 220 de la LGT no seria d'aplicació en aquests casos de modificació de superfície d'un immoble, al no tractar-se d'un procediment tributari, supòsit en el qual seria d'aplicació l'art. 39.3 de la Llei 39/15 LPACAP.

*«B).- La segregació de l'immoble va tenir lloc l'any 1998 i fins l'any 2016 no es va denunciar. Com diu la STS transcrita, que no sap les raons del perquè no es va fer la denúncia, el mateix succeeix en el nostre cas. Però entenem que no hi ha establert un termini per a revertir una situació errònia de fet. En aquest sentit l'únic efecte que pot tenir és el de que els possibles efectes retroactius, respecte als de naturalesa tributària, no podran anar més enllà del seu termini de prescripció.*

*(...)*

*C).- Un altre problema que es planteja, com citàvem a l'inici, és el següent: quan la Gerència del Cadastre va elaborar la proposta de resolució, va donar un termini a l'interessat per a formular al·legacions. Com sigui que en la proposta es deia clarament que la resolució de modificació de superfície produiria efectes a partir del dia següent al que s'adoptés l'acord definitiu, el fet de no haver presentat al·legacions suposava haver acceptat que el canvi no produiria cap efecte tributari retroactiu.*

*No es pot presumir que per part de l'interessat hi va haver una acceptació de que la modificació cadastral només produiria efectes tributaris en el futur, quan la mateixa resolució del Cadastre posava de manifest el contrari, al dir:*

*“Esta Gerencia se declara no competente en cuanto a la alegación referida a la devolución en parte y de forma retroactiva del Impuesto de Bienes Inmuebles. Según el RD 2/2004, por el que se aprueba el TRLRHL, su determinación es competencia exclusiva de las Entidades Locales”*

*És obvi que si s'havia rebutjat, per incompetència, resoldre tot el que afectés a l'IBI, no tenia sentit formular al·legacions sobre aquest aspecte, més quan el propi Cadastre va remetre a l'Ajuntament com administració competent sobre la matèria».*

---

### 3.- Tipus impositiu

#### 3.1.- Tipus específic de l'1,1%

A l'expedient 466/19, el contribuent al·legava error en l'aplicació del tipus específic de l'1,1%. En aquest cas, la finca objecte de recurs tenia assignat l'ús esportiu (lletra K), relacionat en l'annex 2 de la Ordenança, on també s'especifica el valor cadastral de 2.552.341,16 €, com a llindar assignat a l'ús esportiu dels immobles, a partir del qual s'aplica el tipus específic. En la seva proposta de resolució el Consell aclareix la procedència del gravamen exigít amb referència expressa a la Sentència del TS de 19 de setembre de 2013, de la Sala del Contenciós Administratiu, Secció 2ª, (RJ\2013\6832), dictada en el recurs de Cassació 6315/2011. La sentència va resoldre el recurs interposat pel Gremi de Garatges de Barcelona contra l'acord de l'Ajuntament de Barcelona que va aprovar definitivament l'ordenança fiscal núm. 1.1 reguladora de l'Impost sobre Béns Immobles i, específicament, contra els articles i l'annex 2 relatius al tipus de gravamen específic de l'1%, en el sentit de confirmar la seva validesa amb amplia cita de la jurisprudència constitucional.

---

### 4.- Bonificacions

#### 4.1.- Bonificació d'habitatges de protecció oficial

A l'expedient 345/19 es va plantejar la continuïtat de la bonificació d'un habitatge de protecció oficial al que afectava l'existència d'una OF prorrogada en un dels anys inclosos en l'abast temporal de la bonificació aplicada. En el dictamen es va analitzar la retroactivitat de l'OF i de l'acte d'aplicació de la mateixa per a concloure a favor de la continuïtat ininterrompuda en el gaudi de la bonificació aplicada.

#### 4.2.- Bonificació a titulars de família nombrosa

La problemàtica relativa a la naturalesa i abast d'aquesta bonificació, i les possibilitats de recurs enfront de les liquidacions de l'IBI afectades per ella, han estat objecte d'una detallada anàlisi per part de Consell Tributari en expedients posteriors

al què ara s'examina. Especialment per la singularitat que revesteix el caràcter automàtic d'aquesta bonificació, que s'aplica d'ofici per l'Ajuntament a partir de les dades procedents de la Generalitat, per la qual cosa les possibilitats de recurs dels contribuents afectats només poden tenir lloc en el termini per impugnar les liquidacions de l'IBI que, generalment, són notificades de forma col·lectiva pel sistema de padró. Resultant així un termini poc garantista pel que es refereix a unes bonificacions de caràcter anual que s'apliquen d'ofici en funció de dades subjectes a variació.

En l'expedient 358/19, el contribuent sol·licitava l'aplicació als anys anteriors de la bonificació que se li havia aplicat per primera vegada en la liquidació de l'IBI de l'any 2016. Va resultar acreditat que només el 2015 van ser modificades les dades d'empadronament que van permetre a l'Ajuntament aplicar d'ofici aquesta bonificació, mitjançant l'oportú encreuament de dades que va permetre apreciar la concurrència dels requisits necessaris per al seu gaudi. Per la qual cosa en aquest cas concret es va acordar la inadmissió del recurs amb menció expressa al fet que *“L'Ajuntament utilitza la informació que té al seu abast per intentar aplicar la bonificació al contribuent que compleixi amb les condicions, per tant, a priori no és necessària una sol·licitud específica, però en tot cas, i tal i com estableix el precepte, la referida aplicació no és obligació seva, sinó dels interessats que si no veuen aplicada la bonificació l'hauran de sol·licitar dintre dels terminis previstos a l'article 99 de l'Ordenança Fiscal General.”*

També l'expedient 347/19 convida a la reflexió sobre la configuració jurídica d'aquesta bonificació i, en concret, sobre la remissió a la normativa relativa a les famílies nombroses que resulta d'aplicació. En aquest expedient, la bonificació no va poder ser aplicada al domicili familiar per no ser l'ascendent el titular de la família nombrosa. A més, l'ascendent en aquest supòsit concret tenia una discapacitat. Pel seu interès, es reproduïx el FJ 2 d'aquest dictamen:

*«L'article 74 del RD Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que se aprova el Text Refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, en el seu apartat quart, disposa el següent:*

*“4. Las ordenanzas fiscales podrán regular una bonificación de hasta el 90 por ciento de la cuota íntegra del impuesto a favor de aquellos sujetos pasivos que ostenten la condición de titulares de familia numerosa.*

*La ordenanza deberá especificar la clase y características de los bienes inmuebles a que afecte, duración, cuantía anual y demás aspectos sustantivos y formales de esta bonificación, así como las condiciones de compatibilidad con otros beneficios fiscales.”*

*Aquesta bonificació té caràcter potestatiu i es troba regulada a l'article 9 de l'Ordenança fiscal reguladora de l'impost, que disposa el següent:*

*“Els subjectes passius que tinguin la **condició de titulars de família nombrosa** tenen dret a una bonificació sobre la quota líquida de l'impost corresponent al **domicili habitual**. A aquests efectes, s'entendrà com a domicili habitual aquell en el qual figuri empadronat el subjecte passiu en la data de meritació de l'impost.”*

*A continuació, l'Ordenança regula els percentatges de bonificació a aplicar, que variaran en funció del valor cadastral de l'immoble i de l'existència d'un o més membres de la família nombrosa amb discapacitat.*

*En síntesi, els subjectes passius que tinguin la condició de titulars de família nombrosa tenen dret a una bonificació sobre la quota líquida de l'IBI del seu domicili habitual d'un màxim del 90%. A aquests efectes, s'entendrà com a domicili habitual aquell en el qual figuri empadronat el subjecte passiu en la data de meritació de l'impost, és a dir, el primer dia del període impositiu que coincideix amb l'any natural.*

*De la documentació que obra a l'expedient, ha quedat acreditat que, a 1 de gener de 2017, la interessada era subjecte passiu de l'Impost com a titular del 50% de l'immoble de referència. Així mateix, i tal com es desprèn de les dades de padró municipal, els tres membres de la família nombrosa es trobaven, en aquesta data, empadronats a l'immoble respecte del qual se sol·licita la bonificació.*

*L'única qüestió per dilucidar és si la interessada té la consideració de titular de la família nombrosa, concepte respecte del que no hi ha una definició expressa en la normativa.*

*Per aclarir aquest extrem hem de portar a col·locació l'article 5.1 Llei 40/2003, de 18 de novembre, de protecció a les famílies nombroses, que estableix el següent:*

*“La condición de familia numerosa se acreditará mediante el título oficial establecido al efecto, que será otorgado cuando concurren los requisitos establecidos en esta ley, a petición de cualquiera de los ascendentes, tutor, acogedor, guardador, otro miembro de la unidad familiar con capacidad legal.”*

*D'aquest precepte legal es desprèn que el titular de la família nombrosa és aquell que sol·licita formalment l'atorgament del títol de família nombrosa, i al qual l'Administració competent li atorga el títol de família nombrosa amb el seu nom.*

*No obstant això, al final de l'esmentat precepte la Llei 40/2003, de 18 de novembre, esmenta “otro miembro de la unidad familiar con capacidad legal”. Respecte a aquest punt, s'ha d'entendre que un altre membre de la unitat familiar amb capacitat legal pot sol·licitar l'atorgament del títol, però formalment qui ha de constar com a titular de la família nombrosa és l'ascendent d'aquesta unitat familiar. De fet, això és el que passa en el títol de família nombrosa aportat per la interessada, en el que qui consta com a titular és el seu pare, el senyor DLG.*

*I encara més, hem de destacar que en la sol·licitud del títol de família nombrosa que consta al web del Departament d'acció social i ciutadania de la Generalitat de Catalunya, només es permet als ascendents de la unitat familiar -pare, mare o tutor- omplir amb les seves dades l'apartat corresponent a la primera persona sol·licitant del títol (titular) i a la segona persona sol·licitant (cotitular).*

*Concloem, doncs, que en el cas que ens ocupa el titular de la família nombrosa és el pare de la interessada, pel que no concorren en la mateixa persona la figura de subjecte passiu i de titular de la família nombrosa, com exigeix l'article 74 de la Llei d'Hisendes Locals i l'article 9 de l'Ordenança Municipal reguladora de l'Impost, ha-*

*vent d'interpretar ambdós preceptes de manera estricta i atenent la seva literalitat de conformitat amb el que preveu l'article 14 de la Llei general tributària. En conseqüència, hem de desestimar el recurs d'alçada interposat per la interessada».*

#### 4.3.- Bonificació per obres

En l'expedient 362/19, no obstant la inadmissió del recurs, es va acordar l'anul·lació d'una liquidació en la qual no s'havia aplicat la bonificació reconeguda per la Resolució del gerent de l'IMHB per a l'any 2016. L'especial interès que presenta aquest expedient rau en l'existència de la sentència núm 2289/2020, de 15 de juny, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ratifica la posició de l'Ajuntament respecte de l'abast temporal de la bonificació, el qual no comprèn l'any d'inici de les obres sinó l'immediat posterior a aquest inici, i revoca la sentència dictada pel Jutjat contenciós administratiu, que estimava el recurs contenciós administratiu número 394/18-2C interposat per la interessada.

---

## 5.- Procediment

### 5.1.- Sistema de recursos en el municipi de Barcelona

Destaca en aquesta matèria el dictamen recaigut en l'expedient 362/19, abans esmentat, en els seus fonaments jurídics primer a quart es realitza una completa anàlisi del sistema de recursos en matèria tributària vigent a l'Ajuntament de Barcelona. En aquest expedient la interessada havia presentat diversos recursos de reposició davant de les liquidacions de l'impost corresponents a diversos exercicis i enfront de la Resolució del gerent de l'IMHB, els quals van ser objecte d'acumulació i Resolució pel primer tinent d'alcalde de Barcelona. La impugnació d'aquesta última Resolució constitueix l'objecte d'aquest expedient, en el qual es va concloure la inadmissió del recurs. En els recursos de reposició es sol·licitava la revocació dels actes administratius impugnats. El recurs interposat enfront de la Resolució dels esmentats recursos es qualificava de Reclamació Económicoadministrativa davant el Tribunal Económicoadministratiu Municipal de Barcelona. Com és sabut, el Consell Tributari és l'òrgan municipal regulat en la llei especial de Barcelona que té atribuïdes les competències que a les grans ciutats corresponen als Tribunals Económicoadministratius Municipals, dels quals el Consell Tributari és el seu immediat antecedent normatiu. El procediment del Consell Tributari s'insereix en el que correspon al recurs d'alçada que finalitza amb la Resolució adoptada pel primer tinent d'Alcalde en l'exercici de les funcions delegades per l'alcalde. El FJ 4 d'aquest dictamen sintetitza la situació en els següents termes:

*“Quart: De la normativa anteriorment exposada es conclou que Barcelona disposa d'un règim financer especial per a la gestió dels seus respectius interessos que es materialitza en la llei 1/2006 de 13 de març per la qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona. S'hi estableix que contra els actes d'aplicació dels tributs locals que siguin competència de l'Ajuntament de Barcelona es podrà interposar, en el termini d'un mes, recurs d'alçada davant l'Alcaldia. S'aplicarà el règim jurídic del recurs de reposició previst a l'article 14 de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals. La resolució del recurs posa fi a la via administrativa, i pot ser impugnada només davant l'òrgan jurisdiccional de l'ordre contenciós administratiu competent.*

*D'acord amb la relació de fets d'aquest escrit, la mercantil interessada ja va interposar en el seu dia 3 recursos davant els següents actes administratius:*

*Rebut de l'Impost sobre Béns Immobles número CT2015 1 00 ...*

*Liquidació de l'IBI número CT2016 2 90 ...*

*Resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda de 30/04/2015 dictada en el procediment 2014/...*

*Aquests recursos han estat resolts en la resolució dictada per la Primera Tinència d'Alcaldia de Barcelona de data un de desembre de 2017. D'aquesta manera s'ha esgotat la via administrativa i queda expedita la via jurisdiccional contenciosa administrativa perquè, dins dels terminis previstos en la llei reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, la mercantil interessada pugui recórrer allò que es consideri oportú.*

*Per tot això es considera que, contra la resolució dels recursos interposats, no és procedent interposar una reclamació que hagi de ser resolta pel Tribunal Económico-administratiu Municipal de Barcelona. En conseqüència correspon inadmetre la reclamació económicoadministrativa interposada per la interessada.”*

## **5.2.- Còmput del termini per recórrer**

També resulta d'especial interès el sistema legal de còmput dels terminis per a recórrer la interpretació de la qual ha donat origen a algunes discrepàncies, determinant en ocasions la inadmissió dels recursos, i a què es refereix extensament el FJ primer de l'expedient 354/19 que, pel seu interès, es reproduïx a continuació:

*«Primer.- L'article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, pel que es regula el règim especial del municipi de Barcelona, disposa que contra els actes de l'administració tributària municipal d'aplicació i efectivitat dels tributs i la resta d'ingressos de dret públic que siguin de competència municipal, només podrà interposar-se recurs d'alçada davant l'alcalde, aplicant-se el règim jurídic del recurs regulat a l'article 14 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, en endavant TRLRHL.*

*A aquests efectes, l'article 14.2 c) TRLRHL estableix que el termini per interposar aquest recurs serà d'un mes a comptar des del dia següent al de la notificació expressa de l'acte del que se sol·licita la seva revisió.*

*En el present cas, la quota de l'impost sobre béns immobles corresponent al 2016 ara impugnada, de conformitat amb el que estableix l'art. 102.3 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, es va notificar de forma col·lectiva mitjançant edicte publicat al BOP en data 04.01.2016, essent el darrer dia d'exposició pública del padró de contribuents de l'impost el 21.01.2016. Així doncs, es podria determinar que el recurs ha estat presentat fora del termini d'un mes comptat des del dia següent al de la data de notificació, segons el que prescriuen els ja citats article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, pel que s'aprova el règim especial del municipi de Barcelona i l'article 14.2 c) del RD Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.*

No obstant això, l'article 223.1 paràgraf 2º de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, permet la interposició del recurs de reposició en el termini d'un mes a comptar des del dia següent en que finalitzi el període voluntari de pagament de l'impost, quan es tracti de deutes de venciment periòdic i notificació col·lectiva, com és el cas.

Així, l'article 188.2 de l'ordenança fiscal general vigent en el 2011, per a la interposició del recurs d'alçada inclou el termini establert a la Llei general tributària. En paraules d'aquest Consell Tributari: "la principal raó és que, en la pràctica, els obligats tributaris no acostumen a consultar els padrons i, en aquest sentit, el manteniment del paràgraf segon de l'article 188.2 suposa una possibilitat més d'interposició de recurs respecte de les previstes en el referit article 14.2.c).

És pacífica i consolidada la doctrina jurisprudencial, entre d'altres, la sentència del Tribunal Suprem de 03.10.2014, Sala contenciosa administrativa, secció 2a RJ/2014/5585) segons la qual, en el còmput dels terminis que es compten per mesos, l'esmentat còmput es fa de data a data, de forma que encara que el termini s'iniciï al dia següent al de la notificació o publicació de l'acte o disposició, el termini conclou el dia correlatiu a tal notificació o publicació en el mes posterior que correspongui; així que:

*"en definitiva, el día final para la interposición del recurso será el que corresponda en número al de la notificación."*

És a dir que: "el plazo de un mes para recurrir en alzada un determinado acto administrativo, si bien se inicia al día siguiente al de la notificación, concluye el día correlativo al de la notificación en el mes posterior que corresponda. Así, en el supuesto de autos, si la notificación, como se ha dicho, se produjo el 27 de febrero de 2008, el plazo de un mes para presentar el recurso de alzada había de computarse a partir del día siguiente, 28 de febrero, pero concluía el 27 de marzo. Únicamente si este día final hubiera sido inhábil, circunstancia que no concurre en el caso que se enjuicia, se hubiera podido entender prorrogado el plazo al primer día hábil siguiente (...)"

En el present cas l'últim dia per efectuar el pagament en voluntària era el dia 1 d'abril de 2016. L'interessat tenia un mes per interposar recurs, això és, fins l'1 de maig de 2016, conforme a la doctrina abans invocada. Però com l'1 de maig era festiu, el còmput d'aquest termini s'ha de córrer al dia següent (2 de maig) segons aquesta mateixa doctrina. En conseqüència, el recurs interposat el dia 2 de maig s'ha presentat dintre del termini legalment establert».

---

## 6.- Duplictat de pagament

A l'expedient 344/19 es plantejava l'existència d'una duplictat de pagament de les liquidacions de l'IBI en un supòsit en el que intervenia una divisió de l'immoble en propietat horitzontal. Les liquidacions havien estat abonades tant pel titular de la finca resultant de la divisió com pel titular de la finca vertical, mitjançant la domiciliació bancària dels rebuts en el compte corrent d'una gestoria. Plantejat el problema de la legitimació per sol·licitar la devolució, la qüestió de la duplictat al legada va quedar resolta després de la devolució realitzada atenent la sol·licitud expressa de qui havia pagat sense tenir la condició de subjecte passiu de l'impost.

## Ordenança fiscal núm. 1.2. Impost sobre vehicles de tracció mecànica

Durant l'exercici 2020 s'han dictaminat 12 expedients relatius a l'Impost sobre vehicles de tracció mecànica (IVTM).

---

### 1.- Fet imposable

#### 1.1.- Vehicle presumptament sostret

En el dictamen 478/19 es va analitzar un cas atípic des del punt de vista jurídic, però que a la pràctica es pot reiterar. Una empresa va llogar una furgoneta a una persona estrangera. No la va retornar en termini. Va resultar que se l'havia emportat a Alemanya per vendre-la suposadament de forma lícita. Després que la DPT acceptés fer una baixa temporal, el problema estava en que la interessada no podia acreditar haver venut, ni cap tercer es postulava com a adquirent. Una interpretació estricta de la norma portava a una situació injusta i perjudicial per al subjecte passiu, ja que fins i tot la policia alemanya assegurava la dificultat de recuperació del vehicle. Per aquestes raons, el Consell Tributari va proposar l'estimació del recurs.

#### 1.2.- Pagament exigít por dos municipis

En el Dictamen 295/19 es va analitzar un supòsit en què es tractava sobre la quota de l'IVTM d'una motocicleta corresponent a l'exercici de 2010. Es va proposar en aquest cas l'estimació del recurs per diferents raons. La primera, perquè l'Ajuntament *"no va desplegar la diligència exigible en matèria de notificacions"*. Efectivament, després d'algun intent infructuós de notificació no va fer res més. En segon lloc, cap document de la Direcció General de Trànsit sustentava que el vehicle estigués domiciliat a Barcelona. I, finalment, en tercer lloc, perquè la interessada va provar que en aquell exercici havia pagat el tribut en una altra població.

---

### 2.- Subjecte passiu. Prova de la titularitat del vehicle

Un dels aspectes més conflictius en relació amb aquest tribut és el de la prova de la titularitat del vehicle. Hem escollit algunes mostres representatives d'aquest problema estudiades el darrer any 2020.

En el Dictamen 293/19 es va analitzar el reiterat supòsit en què el presumpte subjecte passiu nega la propietat del vehicle en els exercicis en els que figura en el padró corresponent i li és exigida la quota. En aquest supòsit el tribut corresponia als anys 2012 a 2015. La prova determinant és el contingut del Registre de la Direcció provincial de Trànsit (DPT). En aquest cas el recurrent hi va figurar com a propietari fins l'any 2019, cosa que comportava la desestimació del recurs, encara que en aquest cas es va inadmetre per extemporani.



En el Dictamen 463/19 s'analitzà el cas d'un particular, propietari del vehicle, que va transmetre'l mitjançant contracte privat a una empresa de compra-venda de vehicles, el 29 de setembre de 2015, però l'empresa no va fer el canvi de titularitat davant la DPT fins el dia 22 de desembre de 2016. El recurrent va al·legar que no era propietari des del dia 29 de setembre de 2015. El Consell Tributari va proposar la desestimació del recurs en base al contingut de l'art. 4 de l'Ordenança fiscal 1.2 de l'Ajuntament, reguladora de l'IVTM. Aquest precepte estableix "*Subjectes passius. Són subjectes passius d'aquest impost les persones físiques i jurídiques i les entitats a que es refereix l'art. 35é.4 de la Llei general tributària a nom de les quals figura el vehicle en el permís de circulació. Qualsevol modificació haurà de ser comunicada a la Prefectura Provincial de Trànsit en els termes que estableix la Llei sobre trànsit, circulació de vehicles de motor i seguretat vial i el Reglament general de vehicles.*"

## Ordenança fiscal núm. 1.3. Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana

El Consell Tributari ha analitzat 330 expedients relacionats amb l'Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (d'ara en endavant IIVT-NU) durant 2020. En els dictàmens corresponents s'ha estudiat i proposat resolució sobre les següents matèries:

---

### 1.- Sobre la inconstitucionalitat de l'impost

De la mateixa manera que els anys anteriors, l'IIVTNU ha tingut una presència destacada arran de la situació jurisprudencial iniciada per la Sentència del Tribunal Constitucional número 59/2017, d'11 de maig, i per la Sentència del Tribunal Suprem número 1163/2018, de 9 de juliol, que interpreta l'abast i els efectes de la declaració d'inconstitucionalitat d'aquell pronunciament del Tribunal Constitucional, fixant una sèrie de criteris al respecte i posant fi a la disparitat de doctrines dels diferents Tribunals Superiors de Justícia a què havia donat lloc. I a les quals han seguit nombrosos i destacats pronunciaments del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem, com ara la Sentència d'aquest darrer núm. 1248/2018, de data 17 de juliol, en relació amb el valor ordinari de prova dels valors consignats a les escriptures públiques, i la Sentència del Tribunal Suprem de 30 de gener de 2020, que després d'acollir en el seu fonament de dret cinquè la doctrina del Tribunal Constitucional establerta a la seva Sentència 126/2019, de 31 d'octubre, dedica el fonament de dret sisè a la fixació dels criteris interpretatius respecte dels articles 107.1, 107.2.a) y 110.4 a la llum de la doctrina del Tribunal Constitucional.

Recordem que la Sentència del Ple del Tribunal Constitucional número 59/2017, d'11 de maig, publicada el 15 de juny de 2017 al BOE número 142 (en endavant, STC 59/2017), declara: *“que los artículos 107.1, 107.2 a) y 110.4, todos ellos del texto refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales, aprobado por el Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, son inconstitucionales y nulos, pero únicamente en la medida en que someten a tributación situaciones de inexistencia de incrementos de valor”*.

La Sentència del Tribunal Suprem núm. 1163/2018, de 9 de juliol, dictada en el recurs de cassació 6226/2017, interpreta l'abast de la declaració d'inconstitucionalitat de la STC 59/2017 establint tota una sèrie de criteris interpretatius:

El Tribunal Suprem considera que els articles 107.1 i 107.2 lletra a) del TRLRHL només pateixen d'una inconstitucionalitat i nul·litat parcials, en tant que són plenament constitucionals i aplicables en els supòsits en què l'obligat tributari no acredita que la transmissió del terreny no ha posat de manifest un increment de valor, és a dir, una capacitat econòmica susceptible de ser gravada de conformitat amb l'article 31.1 de la Constitució.

Això no obstant, l'Alt Tribunal interpreta que l'article 110.4 del TRLRHL és inconstitucional i nul en tot cas (inconstitucionalitat total), perquè impedeix que els subjectes passius puguin acreditar l'existència d'una situació inexpressiva de capacitat econòmica.

El Tribunal Suprem reafirma en el fonament jurídic 5è que correspon al subjecte passiu de l'IIVTNU provar la inexistència d'una plusvàlua real, conforme a les normes generals sobre la càrrega de la prova previstes a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributaria, tal i com el TC ja ho deixava palès a la mateixa STC 59/2017.

Respecte a la forma d'acreditar la inexistència d'increment de valor per part del subjecte passiu de l'impost, el Tribunal Suprem diu expressament que:

*“para acreditar que no ha existido la plusvalía gravada por el IIVTNU podrá el sujeto pasivo (a) ofrecer cualquier principio de prueba, que al menos indiciariamente permita apreciarla, como es la diferencia entre el valor de adquisición y el de transmisión que se refleja en las correspondientes escrituras públicas, (b) optar por una prueba pericial que confirme tales indicios, o (c) emplear cualquier otro medio probatorio ex artículo 106.1 LGT que ponga de manifiesto el decremento de valor del terreno transmitido y la consiguiente improcedencia de girar liquidación por el IIVTNU. Precisamente- nos interesa subrayarlo- fue la diferencia entre el precio de adquisición y el de transmisión de los terrenos transmitidos la prueba tenida en cuenta por el Tribunal Constitucional en la STC 59/2017 para asumir -sin oponer reparo alguno- que, en los supuestos de hechos examinados por el órgano judicial que planteó la cuestión de inconstitucionalidad, existía una minusvalía.”*

En el cas que el subjecte passiu aporti les escriptures de transmissió i adquisició de l'immoble, la posterior sentència del Tribunal Suprem núm. 1248/2018, de data 17 de juliol, dictada en resolució del recurs de cassació núm. 5664/2017, reitera allò interpretat en la seva sentència de 9 de juliol i a més declara amb valor de doctrina que:

*“(...) los valores consignados en las escrituras públicas, en tanto sean expresivos de que la transmisión se ha efectuado por un precio inferior al de adquisición, constituyen un sólido y ordinario principio de prueba que, sin poseer un valor absoluto- que no podemos establecer con carácter abstracto en sede casacional- sí que bastarían, por lo general, como fuente de acreditación del hecho justificador de la inaplicabilidad del impuesto que, no debemos olvidar, hace solo objeto de gravamen las plusvalías o incrementos de valor.*

*En otras palabras, tales datos, a menos que fueran simulados, deberían ser suficientes desde la perspectiva de la onus probando, para desplazar a la parte contraria, al Ayuntamiento gestor y liquidador, la carga de acreditar en contrario, de modo bastante, que los precios inicial o final son mendaces o falsos o no se corresponden con la realidad de lo sucedido”.*

D'altra banda, resulta imprescindible destacar que la Sentència del Tribunal Suprem de 30 de gener de 2020 (recurs 151/2018), després d'acollir en el seu fonament de dret cinquè la recent doctrina del Tribunal Constitucional establerta en Sentència 126/2019, de 31 d'octubre, dedica el seu fonament de dret sisè a la fixació dels criteris interpretatius respecte dels articles 107.1, 107.2.a) i 110.4, a la llum de la doctrina del Tribunal Constitucional continguda en ambdues sentències dient: (i) que els articles 107.1 i 107.2.a) del TRLHL estan únicament viciats d'inconstitucionalitat i nul·litat parcial, en tant que són constitucionals i aplicables a tots

aquells supòsits en què l'obligat tributari no ha aconseguit acreditar que no hi ha hagut increment de valor; (ii) que l'article 110.4 del TRLHL està viciat d'inconstitucionalitat total, de manera que és nul en tot cas; i (iii) que els articles 107.1 i 107.2.a) del TRLHL hauran de ser inaplicats –en tant que inconstitucionals– quan s'acrediti que la quota a satisfer és superior a l'increment patrimonial realment obtingut pel contribuent.

Aquests criteris interpretatius s'incorporen en posteriors pronunciaments del Tribunal Suprem, com les Sentències de 3 de febrer de 2020 (recurs 1139/2018) i de 12 de febrer de 2020 (recurs 4327/2017).

Tota aquesta doctrina jurisprudencial ha estat incorporada als nombrosos dictàmens del CT, com es veurà tot seguit, que l'ha aplicada a cada cas concret a la vista de les específiques dades i documents continguts a cada expedient analitzat.

---

## 2.- Subjecció a l'impost

### 2.1. – Inexistència d'increment de valor

#### 2.1.1.- Còmput de despeses

Com s'ha dit, amb fonament en la jurisprudència exposada a l'inici de l'epígraf 1, i examinant la situació particular que es presenta en cada cas concret, el Consell Tributari examina la subjecció o no a l'IIVTNU de les transmissions realitzades en funció de si en aquestes s'ha posat de manifest l'existència o inexistència d'increment de valor del terreny i, en els casos en què es constata l'existència d'increment patrimonial, si aquest és superior o inferior a la quota a satisfer als efectes de determinar si hi ha o no confiscatorietat.

En la majoria de dictàmens emesos l'any 2020 en matèria de plusvàlua el Consell Tributari resol supòsits en els quals de la comparació dels valors consignats en les escriptures aportades resulta l'existència d'un increment de valor –atès que el valor de transmissió consignat és superior al valor d'adquisició–, si bé resol també algun supòsit en el qual tot i existir increment de valor per comparació de valors escripturats, la quota a satisfer supera l'increment acreditat, de manera que es posa de manifest l'existència de confiscatorietat, proscria pel nostre ordenament constitucional.

Així, la prova aportada revela que el valor de transmissió és superior al valor d'adquisició de l'immoble entre altres en els expedients 376/19, 154/19, 153/19, 155/19, 157/19, 177/19, 178/19, 179/19, 224/19, 242/19, 245/19, 246/19, 247/19, 248/19, 368/19, 369/19, 373/19, 375/19, 377/19, 378/19, 411/19, 426/19, 431/19, 435/19, 437/19, 444/19, 455/19, 618/19, 619/19, parcialment als expedients 645/19, 77/20 i 105/20.

I al contrari, en resultar de les escriptures d'adquisició i transmissió de l'immoble la inexistència d'increment el Consell Tributari ha hagut d'estimar el recurs per inexistència de fet imposable de l'IIVTNU en expedients com el número 95/20.

Un dictamen destacat per la seva transcendència fou l'emès en relació amb l'expedient 409/19, en el qual tot i que de la comparació dels valors consignats a les escriptures d'adquisició i de transmissió de l'immoble resultava un increment de

valor, l'interessat al·legava que si a aquells valors s'afegien les despeses i tributs que va haver de suportar en relació amb els referits actes d'adquisició i transmissió, el resultat obtingut era de signe negatiu i, en conseqüència sostenia que no havia de quedar subjecte a l'impost.

Per emetre el seu dictamen el Consell Tributari va tenir en consideració la Sentència del Tribunal Constitucional 126/19, de 31 d'octubre de 2019, que resolent una qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per un Jutjat contenciós administratiu de Madrid, va acollir el criteri del Fiscal entenenent que si no es tenien en consideració als efectes de la plusvàlua les despeses i tributs suportats com a conseqüència de l'adquisició i transmissió de l'immoble, es produïa una desproporció entre la riquesa realment obtinguda i l'efectivament gravada conforme a les normes de l'impost, la qual cosa provocava un sacrifici del dret del contribuent a tributar de conformitat amb la seva capacitat econòmica i sense que el tribut tingui un abast confiscatori.

A la vista d'aquest pronunciament del Tribunal Constitucional, que modificava radicalment la jurisprudència anterior, i en espera dels pronunciaments de la justícia ordinària que en endavant haguessin de produir-se arran del mateix, el Consell Tributari va determinar quines despeses i tributs acreditats pel recurrent s'havien de tenir en consideració i quins no als efectes de determinar si havia hagut increment de valor i, per tant, subjecció a l'IIVTNU. I en aquest sentit el Consell Tributari va dictaminar que s'havien de tenir en compte aquelles despeses i tributs directament relacionats amb els actes d'adquisició i transmissió d'un immoble, necessaris i ineludibles per tal que aquells produeixin efectes i que no depenguin de la voluntat discrecional d'un dels subjectes i, d'acord amb aquesta interpretació, va entendre que s'havien d'afegir al preu escriturat l'Impost sobre Transmissions Patrimonials i Actes Jurídics Documentats (ITPAJD) i les despeses de Notaria, Gestor i Registre de la Propietat i s'havien d'excloure les despeses derivades del préstec hipotecari per tractar-se d'un negoci jurídic independent de l'acte de compravenda, que és el gravat per l'impost.

En relació amb aquesta qüestió cal destacar també l'expedient 410/19, en el qual el Consell Tributari igualment va determinar que respecte de l'adquisició de l'immoble s'havien d'afegir al preu escriturat l'ITPAJD i les despeses de Notaria, Gestor i Registre de la propietat, però no les despeses d'intermediació, atès que la contractació d'una agència o gestoria amb l'encàrrec de trobar un comprador de l'immoble és aliè al contracte de compravenda.

Aquesta mateixa fonamentació jurídica va emprar el Consell Tributari per resoldre en aquest cas desestimant- els expedients 411/19 i 434/19, si bé amb la peculiaritat afegida que en aquests expedients, a més de l'al·legació referida a la inclusió de les despeses en el càlcul, concorria una mancança de prova si més no, parcial- per part del recurrent, que no havia acreditat les despeses directament relacionades amb els actes d'adquisició i de transmissió de l'immoble, per la qual cosa la seva pretensió no podia prosperar.

El Consell Tributari també s'ha trobat amb supòsits de confiscatorietat que han portat necessàriament i per imperatiu constitucional a l'estimació del recurs. És el cas dels dictàmens números 364/19, 403/19 i 436/19.

En el dictamen 364/19, sobre aquesta qüestió, el Consell Tributari va raonar que si bé era cert que el valor declarat a l'escriptura de transmissió de l'immoble era superior al de la seva adquisició i això indicava indiciàriament l'existència d'increment de valor, no ho era menys que en aquest supòsit concret la quota a pagar en concepte de l'IIVTNU era superior a l'increment patrimonial obtingut pel contribuent, per la qual cosa resultava inconstitucional per resultar contrari al principi de capacitat econòmica i de prohibició de confiscatorietat.

### 2.1.2.- Falta de prova

Aquest dèficit probatori per part del recurrent en relació amb l'existència o inexistència d'increment patrimonial als efectes de l'IIVTNU ha estat determinant del sentit del pronunciament del Consell Tributari en molts altres supòsits, com per exemple, en els dictàmens 40/20 i 41/20, en els quals concorria una dissolució de condomini i la prova aportada era merament parcial. En aquests dictàmens el Consell Tributari va concloure que en tant que en aquell moment no s'estava determinant la base imposable de l'impost sinó únicament l'existència d'un increment de valor dels terrenys i, en tant que no s'havia acreditat per part del subjecte passiu de l'impost que des de l'adquisició de l'immoble fins a la posterior transmissió no s'hagués produït un increment patrimonial, s'havia d'entendre produït el fet imposable als efectes de l'IIVTNU i l'existència de manifestació de capacitat econòmica d'acord amb el criteri del Tribunal Constitucional contingut en la Sentència 59/2107.

En relació amb els supòsits de manca d'aportació –total o parcial– per part del contribuent de la prova necessària per determinar l'existència o no d'increment patrimonial i, per tant, la subjecció o no a l'impost, cal tenir present, com apunta el Consell Tributari en el seu dictamen 39/19 que l'article 105.1 de la Llei General Tributària estableix que *“En els procediments d'aplicació dels tributs qui faci valer el seu dret haurà de provar els fets constitutius del mateix”* de manera que en tant que no s'acrediti per part del contribuent la inexistència d'increment de valor del terreny experimentat durant el període comprès entre la data d'adquisició de l'immoble i la data de la seva transmissió, no procedeix observar la manca de realització del fet imposable de l'IIVTNU.

Es produeix aquesta mateixa manca de prova entre d'altres en els expedients 439/19, 595/19 i 43/20.

### 2.1.3.- Mitjans de prova

Pel que fa als mitjans de prova per acreditar l'existència o inexistència d'increment de valor resulten destacables els supòsits en els quals s'aporten, a més de les escriptures d'adquisició i transmissió de l'immoble, altres mitjans de prova diferents. Així, podem destacar el dictamen del Consell Tributari 179/19 en el qual el recurrent aporta, en defensa de la seva al·legació d'inexistència d'increment de valor, dades estadístiques amb font al Ministeri de Foment. El Consell Tributari va rebutjar aquest mitjà de prova tot entenent que les dades aportades no estaven referides de forma concreta a l'immoble objecte de valoració. Literalment va dir: *“Dita documentació, a l'estar elaborada prenent com a referència el total dels valors generals que afecten el municipi, constitueix una valoració mitjana que no es concreta sobre l'immoble transmès i, per aquest motiu, no té en consideració elements que són essencials a tota valoració, com poden ser la localització concreta de l'immo-*

*ble dins el municipi, la seva adequació al planejament urbanístic o l'existència de dret a l'aprofitament urbanístic susceptible de valoració, els usos a què es destina, el règim de protecció pública i de protecció del patrimoni arquitectònic, etc.”*

En el marc de l'expedient número 368/19 el contribuent afirmava que per determinar l'existència o inexistència d'increment de valor als efectes de la plusvàlua, l'Administració havia de tenir en consideració la inflació i l'ajustament de valors. El dictamen emès pel Consell tributari donava la següent resposta al referit raonament remetent-se al seu dictamen 435/19: *“cal recordar que el valor de l'immoble no es pot actualitzar amb l'IPC o qualsevol altre índex de referència, ja que l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, no grava el guany patrimonial obtingut per la transmissió com succeeix en l'IRPF (impost de caràcter estatal que no és equiparable al que ens ocupa), sinó l'increment de valor del sòl experimentat amb la transmissió”*.

En Sentència de 10 de novembre de 2020, la Sala del contenciós administratiu del Tribunal Suprem (recurs núm. 1038/2019) va concloure que per calcular l'existència o inexistència d'increment de valor dels terrenys en l'IIVTNU, als efectes de l'article 104.1 del TRLRHL, no és possible actualitzar el valor d'adquisició dels referits terrenys de conformitat amb l'Índex de Preus al Consum o de conformitat amb algun altre mecanisme de correcció de la inflació.

En aquesta línia es pronuncia el Consell Tributari en els seus dictàmens 411/19, 62/19, 81/19 i 106/19 incidint en què cal tenir present que la capacitat econòmica que grava l'IIVTNU no pot entendre's com un increment o pèrdua en el patrimoni del subjecte passiu derivada de la transmissió d'un immoble –gravada pels impostos personals que recauen sobre les rendes de l'obligat tributari- sinó com l'augment del valor del bé, per la qual cosa no resulta procedent la referida actualització.

En el mateix sentit es pronuncia el Consell en el seu dictamen 105/20.

D'altra banda, i pel que fa als supòsits en què l'Administració desvirtua el principi de prova que constitueixen les escriptures d'adquisició i transmissió de l'immoble a través de dictamen pericial municipal, destaquen l'any 2020 els dictàmens del Consell Tributari 126/20, 632/19 i 13/20, en els quals considera provada, mitjançant informe de taxació emès per arquitecte de l'Institut Municipal d'Hisenda, l'existència d'increment de valor del terreny i, per tant, la manifestació de capacitat econòmica d'acord amb el criteri determinat pel Tribunal Constitucional en la Sentència 59/2017 i pel Tribunal Suprem en els diversos pronunciaments a través dels quals la interpreta.

Aquesta prova pericial d'arquitecte municipal també ha servit en alguns supòsits per confirmar l'existència d'increment que ja revelaven les escriptures públiques d'adquisició i transmissió de l'immoble, com és el cas dels expedients 637/19 i 47/20; per suplir la falta d'aportació de prova per part del contribuent, com en el cas de l'expedient 48/20, i fins i tot per acreditar la falta de veracitat dels valors consignats a les escriptures aportades pels contribuents, com en el cas de l'expedient 49/20. També per determinar, en casos d'existència d'increment de valor, si hi havia o no confiscatorietat, com en l'expedient 122/20.

En el dictamen 130/20 es manifesta que l'informe aportat per qui recorre no acredita la minusvàlua al·legada ja que no realitza un estudi individualitzat del valor del sòl en el cas particular, sinó que realitza un estudi genèric de preus en un àmbit territorial molt més ampli i global, sense acreditar que les dades obtingudes són directament extrapolables al supòsit analitzat. El Tribunal Suprem s'ha pronunciat sobre aquest criteri en la Sentència 1303/2019, de 3 d'octubre de 2019, on diu al seu fonament jurídic dotzè que “(...) si para conocer si ha existido incremento o no de valor en los terrenos habría de estarse al precio de compra y venta del suelo concreto, tal determinación no se contiene en el informe que se acompaña, que realiza un estudio genérico del precio en un ámbito territorial mucho más amplio, sin que se acredite que los datos obtenidos son directamente extrapolables al supuesto litigioso”.

#### 2.1.4.- Confiscatorietat

El Consell Tributari també s'ha trobat amb supòsits de confiscatorietat que han portat necessàriament i per imperatiu constitucional a l'estimació del recurs. És el cas dels dictàmens números 364/19, 403/19 i 436/19.

En el dictamen 364/19 el raonament jurídic del Consell Tributari entorn aquesta qüestió ha estat el següent:

*“Quart.- En aquest supòsit concret, el valor declarat en l'escriptura de transmissió per a l'immoble de referència, és superior al de la seva adquisició, de manera que, en una primera aproximació i d'acord amb la jurisprudència examinada, s'ha de concloure que s'ha produït un increment de valor en la transmissió, sense que el recurrent hagi provat la inexistència d'una plusvàlua real, d'acord amb les normes generals sobre la càrrega de la prova que preveu la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, tal com el TC ja ho evidencia en la mateixa STC 59/2017.*

*No obstant això, també en aquest supòsit es dona el fet que la quota a pagar és superior, per un import de 3.166,41 euros, a l'increment patrimonial obtingut pel contribuent, pel que resulta inconstitucional l'aplicació del mètode de càlcul de la base imposable de l'impost que preveu l'article 107.4 del TRLRHL per resultar contrari als principis de capacitat econòmica i de prohibició de confiscatorietat i així ho ha establert el Tribunal Constitucional en sentència 126/2019, de data 31 d'octubre de 2019.”*

I en el dictamen 409/19, en el qual arran de la modificació de doctrina portada a terme per la Sentència del Tribunal Constitucional 126/19, de 31 d'octubre de 2019 es tenen en consideració les despeses i tributs suportats als actes d'adquisició i transmissió de l'immoble, el Consell Tributari afirma en relació amb la confiscatorietat:

*“Cinquè.- Procedeix finalment examinar si en el present supòsit s'ha produït un increment de valor superior a la quota satisfeta, ja que en cas contrari tindria caràcter confiscatori de conformitat amb la sentència del TC de data 31 d'octubre de 2019 abans invocada.*

*L'immoble va ser adquirit pel preu de 384.647,74 euros. D'acord amb l'exposat en el fonament jurídic anterior, a aquesta quantitat cal sumar-li les despeses directament relacionades amb l'adquisició i que resultin provades en l'expedient administratiu. En aquest cas, han resultat provades com a despeses derivades de l'adquisi-*



*ció, les d'ITPA-JD, Notaria, Registre de la Propietat i la seva gestió, que donen com a resultat la quantitat de 27.982,54 euros, que sumada al preu d'adquisició abans esmentat, resulta el total de 412.477 euros.*

*L'immoble es va vendre pel preu de 435.000 euros, sense que les despeses aparellades a la venda puguin ser restades del seu preu, per no reunir els requisits corresponents, al tractar-se d'uns honoraris satisfets a una administració de finques per assessorar en la venda del pis.*

*La diferència entre el preu d'adquisició i el de transmissió suma la quantitat de 22.369,72 euros, de manera que s'ha produït un increment de valor per aquesta suma. La quota autoliquidada per l'IIVTNU i acceptada per l'Administració, va ser la de 11.077,14 euros, de manera que en cap cas té caràcter confiscatori.*

*D'acord amb la STS 1163\2018, de 9 de juliol, esmentada en l'anterior Fonament Jurídic Tercer, quan es demostrï l'existència de plusvàlua haurà de girar-se la corresponent liquidació -en aquest cas acceptada l'autoliquidació-, quantificant la base imposable de l'impost de conformitat amb el que preveuen els articles 107.1 i 107.2 de l'TRLRHL, que vam veure que segueixen vigents en els supòsits d'increment de valor."*

En el dictamen 132/20 es raona que el Tribunal Constitucional, en la sentència número 126/2019, de 31 d'octubre de 2019, publicada en el Butlletí Oficial de l'Estat del dia 6 de desembre de 2019, estima la qüestió d'inconstitucionalitat número 1020/2019, promoguda pel Jutjat del Contenciós administratiu número 32 de Madrid, i, en conseqüència, declara que l'art. 107.4 del TRLRHL és inconstitucional per vulnerar el principi de capacitat econòmica i la prohibició de confiscatorietat, un i altra consagrats a l'art. 31.1 CE, en aquells supòsits en què la quota a pagar és superior a l'increment patrimonial obtingut pel contribuent.

## **2.2.- Operacions de transformació urbanística**

En el dictamen 376/19 el Consell Tributari es pronuncia en relació amb un supòsit que el recurrent planteja com a no subjecte a l'impost –per entendre que es tracta d'una expropiació-, tot justificant que en realitat la concreta transmissió de l'immoble produïda no podia reputar-se com una expropiació ni com una operació distributiva de beneficis i càrregues per aportació dels propietaris inclosos en una actuació de transformació urbanística, raó per la qual no podia encabir-se en cap dels supòsits de no subjecció a l'IIVTNU previstos en la normativa reguladora.

---

## **3.- Base imposable**

### **3.1.- Fórmula de càlcul errònia**

El contribuent discrepa de la fórmula de càlcul emprada per l'Ajuntament per determinar la base imposable de l'IIVTNU en un gran nombre d'expedients, com ara, el 39/19, 138/19, 155/19, 157/19, 177/19, 178/19, 179/19, 224/19, 369/19, 382/19, 437/19, 595/19, 1/20, 43/20, 122/20 i 126/20.

En relació amb aquesta al·legació el Consell Tributari manté reiterada doctrina (ex. dictamen 224/19) que diu que la regulació actual de l'impost estableix a l'article 107 del TRLHL una regla de valoració que per venir imposada a la llei es converteix en norma d'obligada aplicació, de manera que si el terreny objecte de transmissió té assignat un valor cadastral a efectes de l'Impost sobre béns immobles, la regla de valoració opera amb tots els seus efectes en l'impost i l'increment de patrimoni s'ha de considerar produït. Així, l'establiment per llei d'aquesta regla de valoració impedeix que l'Administració tributària municipal pugui modificar el valor que derivi de la correcta aplicació de les regles contingudes en aquest precepte, de la mateixa manera que es preveu expressament, respecte del règim d'autoliquidació de l'impost, a l'article 110.4 del mateix text legal.

En el dictamen 45/20, es determina que *“Per a la realització del fet imposable han de concórrer dues circumstàncies. La primera, la transmissió de la propietat del terreny per qualsevol títol o la constitució o transmissió de qualsevol dret real limitatiu del domini, i la segona, l'existència d'increment de valor experimentat sobre el terreny objecte de transmissió.”*

Per determinar aquest increment de valor, l'article 107.1 TRLRHL disposa que:

*“La base imponible de este impuesto, está constituida por el incremento de valor de los terrenos puesto de manifiesto en el momento del devengo y experimentado a lo largo de un período máximo de 20 años. A efectos de la determinación de la base imponible, habrá de tenerse en cuenta el valor del terreno en el momento del devengo de acuerdo con lo previsto en los apartados 2 y 3 de este artículo, y el porcentaje que corresponda en función de lo previsto en su apartado 4.”*

L'apartat 2n d'aquest article 107 TRLRHL, regula les regles per determinar el valor del terreny en el moment de la meritació de l'impost, que:

*“a) En las transmisiones de terrenos, el valor de éstos en el momento del devengo, será el que tengan determinado en dicho momento a efectos del Impuesto sobre Bienes Inmuebles (...)”.*

### **3.2.- Incorrecció o nul·litat del valor cadastral**

Durant l'any 2020 el Consell Tributari ha tingut ocasió d'examinar supòsits en els quals s'adduïa per part dels contribuents la incorrecció o la nul·litat del valor cadastral emprat per l'Ajuntament per al càlcul de l'IIVTNU.

Es tracta per exemple del supòsit resolt en els dictàmens del Consell 376/19, 153/19 i 122/20, en els quals el Consell Tributari ha recordat que la gestió cadastral de l'impost no és competència de l'Administració local, sinó de l'Administració General de l'Estat, a través del Cadastre, a qui correspon determinar el valor del sòl i les construccions, elaborar les ponències de valors i notificar els valors cadastrals, així com conèixer de les impugnacions contra aquests actes.

En l'expedient 605/19 es resol un recurs l'objecte del qual estava constituït per la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts sobre la base de la modificació del valor cadastral de l'immoble realitzada per la Gerència Regional del Cadastre. La modificació cadastral va ser fruit d'un procediment d'esmena de discrepàncies per un error en la quantificació de la superfície que en conseqüència i d'acord amb l'article 18.1 paràgraf segon del TR de la Llei del Cadastre, aprovat per RD Legislatiu 1/2004, de 5 de març, tenia efectes cadastrals a partir de l'endemà de la data de la resolució cadastral. Això no obstant, quan la rectificació és conseqüència d'un error de fet, resulta d'aplicació l'article 220 de la LGT i, per tant, els efectes es retrotrauen al moment en què es va produir l'esmentat error sempre que no hagi transcorregut el termini de prescripció.

Doncs bé, en aquest cas concret el Consell Tributari, d'acord amb una consolidada doctrina, entra a considerar si l'error de superfície corregit ho és per un error de fet a l'efecte de l'aplicació de l'esmentat precepte de la LGT. No constant en l'expedient ni tampoc en la resolució cadastral aplicada cap referència a errors de qualificació o l'aplicació indeguda de normes o coeficients, sinó que es tractava d'una simple correcció numèrica, ha de ser entesa com una errada aritmètica de manera que l'error de superfície rectificat, que no ha requerit cap activitat de qualificació o aplicació de normes, ha de ser qualificat d'error de fet. En conseqüència s'estima el recurs.

---

#### **4.- Bonificacions. Adquisició de local: exercici d'activitat econòmica. Comunitat de béns**

El dictamen 470/19 estudia el supòsit de sol·licitud de bonificació del 95% per part de l'hereva i recurrent, en base a que el seu marit, propietari d'una tercera part indivisa de la finca, exercia de forma personal y habitual el negoci d'arrendament d'immobles en un dels seus pisos. Aquesta activitat l'exercia amb dues germanes, propietàries de les altres dues terceres parts de l'immoble, amb les que integrava una Comunitat de Béns. La recurrent sostenia que encara que existia una Comunitat de Béns, aquesta no tenia personalitat jurídica i, per tant, el negoci es portava a terme personalment pel causant. Tot això en base a que, en desenvolupament de l'art. 108.4 i 6 del TRLRHL aprovat pel RDLeg. 2/2004, de 5 de març, l'art. 9.2 de l'Ordenança reguladora de l'IIVTNU estableix que en les transmissions *mortis causa* de locals en els que el causant, a títol individual exerceixi efectivament de forma habitual, personal i directa activitats empresarials o professionals, sempre que els adquirents fossin el cònjuge, descendents o adoptats o ascendents o adoptants i el convivent en les unions de parella, es podia gaudir d'una bonificació del 95%.

El dictamen de referència, com a tret fonamental, va resoldre que si bé l'ordenament jurídic no atribueix personalitat jurídica a les Comunitats de Béns, sí que reconeix la seva naturalesa de subjectes de dret, diferent dels subjectes que l'integren, i els atribueix la qualitat de centre d'imputació de normes jurídiques. La LGT ho reconeix en el seu art. 35.4, que els considera subjectes passius dels tributs. En

el mateix sentit, l'art. 84 del TRLRHL, al dir que són subjectes passius les persones a què es refereix el citat art. 35.4 de la LGT.

En el present supòsit, els germans propietaris exercien la seva activitats amb un nom encapçalat pel prefix CB, Comunitat de Béns, i actuava sota els epígrafs 861, 1 i 2, del IAE.

La conclusió va ser la de que l'activitat econòmica no s'havia realitzat a títol individual i de forma personal i directa pel causant, raó per la que es va proposar la desestimació del recurs.

---

## 5.- Prescripció

En el dictamen 199/19 el Consell Tributari va estimar el recurs en apreciar la prescripció del dret de l'Administració per determinar el deute tributari. Es tractava d'un supòsit de fet en que la transmissió de l'immoble havia tingut lloc el 30 de setembre de l'any 1998, de manera que el termini de prescripció començava a computar-se el 31 d'octubre de 1998, és a dir, el dia següent a la finalització del termini d'un mes per presentar l'autoliquidació, segons allò previst a l'ordenança fiscal reguladora de l'impost.

No obstant, no va ser fins el 28 d'octubre de 2002 que la Inspecció de la Hisenda municipal va girar les liquidacions corresponents, que es van intentar notificar infructuosament el dia 8 de novembre de 2002, i fins el 7 d'abril de 2003 que es va publicar la citació del contribuent mitjançant anunci inserta al Butlletí Oficial de la Província, havent-se superat àmpliament en aquella data el termini de quatre anys de què disposava l'Administració per determinar el deute tributari.

---

## 6.- Procediment d'aplicació

### 6.1.- Acte de liquidació, autoliquidació i sol·licitud de devolució

Pretén el contribuent, en el recurs que consta a l'expedient 333/19, que es declari la nul·litat de l'acte de liquidació de l'impost i es procedeixi a la devolució de la quantia satisfeta. Entén que no s'ha produït la prescripció del dret a sol·licitar l'esmentada devolució perquè, segons el seu criteri, el pronunciament d'inconstitucionalitat suposa la nul·litat de tots els actes dictats a l'empara de la llei declarada inconstitucional. Considera, en conseqüència, que els efectes es retrotreuen a l'hora de la meritació de l'impost pel que es va efectuar l'ingrés que qualifica de indegut ja que en aquests supòsits no es produeix la prescripció. En aquest cas concret, es tractava de l'autoliquidació presentada per l'obligat el dia 28 de juny de 2012 respecte de la qual se sol·licita en data 10 de febrer de 2017, sobre la base de l'anterior argument, que es procedeixi a la devolució de la quantia ingressada.

Doncs bé el Consell Tributari, després de delimitar l'abast i efectes de la sentència, l'aplicació de la qual es pretén, sobre la base de la doctrina establerta pel mateix TC en sentències com la 45/1989, de 20 de febrer, FJ11è, i 180/2000, de 29 de juny, FJ7è, entre d'altres, considera d'acord amb la documentació incorporada a l'expe-

dient que es tracta d'un ingrés realitzat mitjançant la presentació d'una autoliquidació per la qual cosa si el que es pretén és la seva devolució, el procediment a seguir és el previst a l'article 221.4 de la LGT conjuntament amb la sol·licitud de rectificació de l'autoliquidació.

La pretensió del recurrent no és altra que el reconeixement del dret a la devolució dels ingressos efectuats mitjançant l'autoliquidació de l'impost meritat en el seu dia amb motiu de la transmissió de l'immoble i sent així aquesta pretensió no pot prosperar atenent el límit que suposa el transcurs del termini legalment establert per a instar la devolució que s'erigeix en un obstacle insalvable i convertint-se en una situació jurídica consolidada no susceptible de revisió. Tot això d'acord amb la pròpia doctrina del TC declarada en diversos pronunciaments entre els quals cal citar la sentència 105/2009, de 4 de maig, FJ3è, i amb la del TS reflectida en la sentència 26/2003, de 18 de gener, mantinguda en la 2446/2016, de 16 de novembre, FJ5è i més recentment a la 333/2020, de 6 de març, FJ3è. D'acord, doncs, amb els articles reguladors de la prescripció de la LGT no cap sinó desestimar el recurs d'acord amb les dates de presentació de l'autoliquidació i la de sol·licitud de devolució per haver-se consumat el termini de prescripció.

## **6.2.- Autoliquidació. Termini de presentació en adquisició d'herència abintestat**

Es planteja a l'expedient 392/19 una qüestió rellevant que té relació amb el temps de compliment de l'impost i, en conseqüència, amb el moment en què neix el deure de presentar la corresponent autoliquidació. En particular, es tracta d'un supòsit en què el causant no va atorgar testament, fet que determina la necessitat d'aplicar els articles 440 i 989 del Codi Civil ja que el TRLRHL no precisa quin és el moment en què es produeix la transmissió per causa de mort a l'efecte d'aquest impost en aquestes circumstàncies. Doncs bé, d'acord amb aquestes normes l'adquisició es produeix en el moment de l'acceptació de l'herència si bé els seus efectes es retrotreuen a l'hora de la mort del causant.

Quan no hi ha testament cal que prèviament es declari, notarialment o judicialment, qui són els hereus del causant, sent aquesta declaració el títol d'adquisició vàlid equiparable al testament i a partir del qual es pot acceptar o repudiar l'herència. En conseqüència, el termini de sis mesos per practicar l'autoliquidació comença el seu còmput en el moment en què es dicta l'acta de notorietat o es declara en sentència l'esmentada condició.

En el cas concret es tractava d'una acta de notorietat dictada el 4 de desembre de 2015 moment en què s'inicia el termini per presentar l'autoliquidació. El recurrent va procedir a la seva presentació el 31 de maig de 2017, és a dir, extemporàniament, situació que suposa la meritació dels recàrrecs de l'article 27 de la LGT tal com queda reflectit en l'expedient. Doncs bé, l'interessat al·lega, a aquests efectes, que el notari havia presentat abans d'aquesta última data còpia de l'escriptura d'acceptació de l'herència el mateix dia de la seva acceptació, al·legació que no pot prosperar perquè de la documentació que està en poder del Consell es deriva que ho va fer en virtut del que preveu l'article 110.6 del TRLRHL, és a dir, en compliment d'un deure legal independent del què correspon als obligats respectius. Respecte d'aquests extrems, el Consell Tributari, desestima el recurs.

**7.1.- Adquisició hereditària d'habitatge habitual. Autoliquidació complementària**

El dictamen 471/19 examina el supòsit de l'hereu d'una finca que abans de transcorreguts tres anys des de la seva adquisició, la transmet; i essent subjecte passiu d'aquesta transmissió, no presenta autoliquidació, infracció per la que se li imposa la corresponent sanció.

Les conseqüències que en resulten del contingut del dictamen són clares: L'omissió -no presentar l'autoliquidació- constitueix una infracció, d'acord amb l'art. 191.1 de la LGT; la LGT -art. 183- no exigeix, en cada cas, l'existència de dol per sancionar, sinó que també és sancionable la simple negligència; finalment, el pagament posterior no enerva la possibilitat de sancionar.

Per últim, en aquest cas, tampoc va ser possible atorgar la reducció d'un 25% de la sanció, que preveu l'art. 183.3.b) de la LGT, ja que l'interessat va recórrer.

El dictamen 472/19 analitza un cas similar a l'anterior, de transmissió abans de tres anys del bé immoble rebut per herència, i no haver fet autoliquidació complementària a la que, amb bonificació, s'havia autoliquidat a la mort del causant.

En aquest cas es va invocar pel recurrent bona fe, pagament immediat, però, com s'ha vist a l'anterior dictamen, també en aquest es va fer palès que la negligència també és sancionable.

Es va acceptar, però, reduir el 30% de la sanció a l'empara de l'art. 188.1.b) de la LGT, per quant, encara que la sanció es va recórrer, en canvi, es va donar conformitat, per part del subjecte passiu, a la regularització de l'impost.

**7.2.- Interrupció de la prescripció**

A l'expedient 251/19 es resol una qüestió relacionada amb la prescripció de l'exercici de la potestat per sancionar de la qual és titular l'Administració. En particular de les causes d'interrupció. En el cas concret l'Administració va procedir a l'obertura d'un procediment sancionador com a conseqüència de l'incompliment en termini del deure d'autoliquidar el deute meritat per l'impost. Va al·legar el recurrent la seva prescripció. El Consell Tributari va analitzar la documentació incorporada a l'expedient i va estimar que la responsabilitat derivada de la comissió de la infracció s'havia de declarar extingida perquè no es donaven cap de les dues úniques causes que comporten la interrupció de la prescripció, és a dir a) qualsevol acció de l'Administració amb coneixement formal de l'obligat tributari i b) per la interposició de reclamacions o recursos de qualsevol classe, per la remissió del tant de culpa a la jurisdicció penal, així com per les actuacions realitzades amb coneixement formal de l'obligat en el curs d'aquests procediments. Per tot això, estima, en relació a això, el recurs declarant prescrita la responsabilitat derivada de la infracció.

### 8.1.- Recurs d'alçada

#### 8.1.1.- Inadmissió. Extemporaneïtat i acte ferm

En diverses ocasions, els particulars varen reaccionar de manera tardana, en algun cas amb la intenció de reobrir procediments ja closos i en relació a actes fermes i consentits.

Així, en el marc de l'expedient 648/19 el Consell Tributari va declarar inadmissible el recurs d'alçada per extemporaneïtat i en l'expedient 9/20 va declarar la inadmissió del recurs per atacar acte ferm (com també ho va fer en relació amb un dels recursos presentats en el marc de l'expedient 64/20).

#### 8.1.2.- Falta de motivació

En el dictamen número 435/19 el Consell Tributari desestima la pretensió de nul·litat per suposada manca de motivació formulada pel contribuent via recurs d'alçada i dirigida contra la resolució del Gerent de l'IMH que desestima inicialment la seva sol·licitud, argumentant que aquesta resolució inclou una extensa motivació jurídica que detalla la normativa vigent i aplicable al cas així com la jurisprudència que la interpreta.

En termes similars es pronuncia el Consell Tributari respecte de la pretensió de nul·litat formulada, així mateix contra resolució del Gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda per manca de motivació, en l'expedient 455/19.

### 8.2.- Recurs extraordinari de revisió. Inadmissió. Revisió d'ofici

En l'expedient 541/19 s'estudia un recurs qualificat pel recurrent com extraordinari de revisió. S'al·legava error de fet en la liquidació emesa per l'Administració al constatar que la base per a la seva quantificació no s'adaptava a la realitat. Es qualificava l'acte subjecte com usdefruit vitalici quan de l'escriptura d'acceptació d'herència es deduïa de manera clara i precisa que era temporal. Davant d'aquesta sol·licitud, el Consell va comprovar si efectivament l'ordenament jurídic preveia entre les causes d'admissió de l'esmentat recurs l'error de fet.

Doncs bé, l'article 244.1 de la LGT no empara aquesta possibilitat i en conseqüència va inadmetre el citat recurs. No obstant això va considerar que sí s'adaptava plenament al que preveu l'article 220 de la LGT per la qual cosa en virtut de l'article 115.2 de la LPA ho va admetre com a sol·licitud de correcció d'errors tenint en compte que no havia transcorregut el termini de prescripció. Va estimar per tant l'al·legació de l'interessat, va admetre la sol·licitud de rectificació d'errors i va ordenar la tramitació del procediment corresponent.

## Ordenança fiscal núm. 1.4. Impost sobre activitats econòmiques

Dels expedients analitzats pel Consell Tributari respecte de l'IAE, durant l'any 2020, s'han destacat els que a continuació se seleccionen en les següents matèries:

---

### 1.- Subjecció

#### 1.1.- Baixa d'activitat. Prorrataig

En l'expedient 338/19 el recurrent al·lega en el seu recurs d'alçada que va presentar baixa d'activitat i que per tant se li han de retornar les quantitats satisfetes del període impositiu de 2015 al no exercir l'activitat corresponent. Entén que s'ha de prorratejar la quota per trimestres naturals en els quals no va exercir l'activitat. Doncs bé, d'acord amb els articles 83 i 89.1 i 2 del TRLRHL i constatat que queda provat segons documentació incorporada a l'expedient la baixa efectiva del subjecte en l'exercici de l'activitat amb data 31 de maig de 2015 sense que s'hagués practicat regularització al respecte per part de l'Administració, es declara que cal aplicar l'article 89.2 paràgraf segon de l'esmentat TR. En conseqüència, el Consell Tributari estima la pretensió del recurrent al no realitzar-se el fet imposable de l'IAE en els termes legalment establerts.

---

### 2.- Exempcions

#### 2.1.- Grup d'empreses

En l'expedient 175/20 s'inclou el recurs d'alçada que té per objecte la sol·licitud de devolució de les quotes satisfetes pel recurrent corresponents als períodes impositius 2014-2017 per entendre que encara que forma part d'un grup d'empreses no estan obligats a presentar comptes consolidats i, en conseqüència, l'import net de la xifra de negocis que actua com a límit per a ser subjecte exempt es refereix a cadascuna de les empreses considerades individualment. Basa la seva pretensió en la STS 356/2018, de 6 de març.

Doncs bé, el Consell Tributari declara que, d'acord amb la normativa en vigor en el municipi de Barcelona, l'impost es gestiona a partir de la matrícula d'aquest, la formació d'aquesta és competència de l'Administració Tributària de l'Estat, mentre que correspon a l'Ajuntament de Barcelona la seva gestió tributària, és a dir, la liquidació, la recaptació i, si s'escau, la revisió en via administrativa dels actes dictats en compliment de les funcions tributàries de competència municipal. D'acord amb l'anterior, el Consell considera que «*En l'Impost sobre Activitats Econòmiques la determinació de la xifra de negocis es realitza a partir de les dades contingudes a l'Impost sobre Societats, que és competència de l'Agència Estatal Tributària així com la formació de la matrícula de l'impost. Així doncs en cas de disconformitat amb les dades contingudes a la matrícula de l'impost s'haurà d'instar davant l'AEAT la corresponent modificació, acreditant que no es tracta d'un grup consolidat que per imperatiu legal hagi de presentar els seus comptes anuals en règim de consolidació*».



Per tant i d'acord amb les dades que consten a l'AEAT desestima la sol·licitud de l'interessat atès que la petició realitzada davant aquesta última no té efectes suspensius del procediment municipal.

---

### 3.- Quantificació

#### 3.1.- Tarifes

En l'expedient 508/19 s'incorpora un recurs en el qual el nucli de la qüestió plantejada consisteix a determinar si l'activitat desenvolupada per l'interessat es correspon amb els diversos epígrafs en què es trobava donada d'alta o bé cal subsumir-la en un epígraf únic, 661.2 en el cas concret, determinat per la Inspecció. Doncs bé, el Consell Tributari entén, d'acord amb el RDLeg. 1175/1990, de 28 de setembre, que aprova les tarifes de l'impost, que és fonamental per a decidir quan una activitat ha de situar-se en un epígraf o un altre o, dins d'un mateix epígraf, en quin concepte dels tipificats, partir de la concreció de cada un d'aquests últims i de l'anàlisi concreta i material de l'activitat realitzada a l'efecte de la seva subsumició en el que correspongui. En el cas plantejat es tracta del concepte "hipermercat" la definició legal del qual gira al voltant de tres elements: en primer lloc, que els productes oferts ho siguin principalment en règim d'autoservei; en segon lloc, és necessària l'existència d'un ampli assortiment de productes alimentaris i no alimentaris; i, la tercera, han de ser de gran venda.

Només en el supòsit en què es constatin els tres elements es podria incloure una concreta activitat en el concepte esmentat i, en conseqüència, li seria d'aplicació l'epígraf corresponent desplegant tots els seus efectes respecte de l'impost. Doncs bé, analitzats per al cas particular cada un dels elements que configuren el concepte legal, el Consell declara que, al no constatar-se dos dels exigits ja que no són de gran venda a l'ésser productes especialitzats, ni oferir-se una àmplia gamma de productes alimentaris i no alimentaris, no es pot incloure en l'epígraf 661.2 l'activitat realitzada pel reclamant en els establiments objecte de comprovació. Per la qual cosa estima el recurs.

---

### 4.- Procediment d'aplicació

#### 4.1.- Liquidació complementària. Revisió d'ofici

En l'expedient 633/19 s'analitza un recurs en el qual l'interessat impugna una liquidació complementària emesa d'ofici per l'Ajuntament amb la finalitat d'adequar la gestió tributària a la gestió censal de l'impost. És a dir, la liquidació complementària, objecte d'aquest recurs, no obeeix a la regularització d'una situació tributària incorrectament declarada, sinó que és el resultat de la necessitat d'adequar la liquidació de l'impost a la gestió censal d'aquest. En definitiva és el resultat de declaracions de variació efectuades pel recurrent. Variacions que no es van incorporar per l'Ajuntament al padró de l'impost prenent amb aquesta liquidació complementària revisar una liquidació esdevinguda ferma en la quantificació de la qual no es van tenir en compte les dades de la matrícula per manca d'activitat de l'Administració.

Referent a això entén el Consell Tributari que partint que les dades contingudes en el padró de contribuents “*van ser sotmeses a informació pública als efectes d'examen o reclamacions per part dels interessats legítims i que la liquidació tributària corresponent a la mateixa (calculada en base a 30 taules de joc) no va ser impugnada per la interessada, amb la qual cosa va adquirir fermesa, aquest Consell entén que, per rectificar aquesta liquidació tributària en el sentit d'adequar-la a les dades censals que obraven en poder de l'Administració amb anterioritat a l'emissió de la liquidació de padró que es pretén rectificar, es necessita la prèvia revisió de la liquidació de padró que es pretén rectificar per algun dels procediments legalment previstos. Independentment que aquesta liquidació tingui caràcter de liquidació provisional, de conformitat amb l'article 101, apartats 3 i 4 de la LGT, i encara que es tracti d'una liquidació manifestament errònia d'acord amb les dades que obren en poder de l'Administració, per no ser ajustada a les dades censals de l'impost*”. Motiu pel qual s'estima el recurs i anul·la la liquidació impugnada.

#### **4.2.- Inspecció. Durada del procediment i prescripció**

En els expedients 298/19 i 299/19 es planteja una qüestió relacionada amb el temps de durada de les actuacions inspectores i la seva repercussió en la prescripció. El recurrent, que és el mateix en ambdós supòsits, entén que els deutes tributàries exigits per l'Administració han prescrit per haver-se superat el termini de durada del procediment inspector que preveu la LGT. La normativa en vigor en el moment d'iniciació dels procediments inspectors respectius establia que el citat termini tindria, amb caràcter general, una durada de dotze mesos. La conseqüència del seu incompliment era l'absència dels efectes interruptius de la prescripció que la LGT s'associa a l'acte d'iniciació i a tots els actes inspectors posteriors al darrerament esmentat.

Per tant, transcorreguts els dotze mesos de durada, el primer acte amb efectes respecte de la prescripció és el que reunint les característiques establertes a l'article 68 de l'esmentada Llei, en particular el coneixement formal del subjecte passiu, reinicia o prossegueix l'activitat inspectora. Es tracta doncs d'un acte inspector que suposi la continuïtat de l'activitat inspectora. Acte que lògicament s'ha de produir en el termini de quatre anys comptats des de l'última actuació interruptiva vàlida d'acord amb aquest mateix precepte.

Doncs bé, en els casos enjudiciats en els dos expedients i d'acord amb la documentació incorporada a l'expedient, no cap sinó concloure que, respecte del primer expedient, 298/19, la primera actuació inspectora amb efectes respecte de la prescripció es produeix un cop transcorreguts els quatre anys de referència. Es declara així l'extinció per prescripció del deute tributari objecte d'inspecció, i, en conseqüència, s'estima el recurs. Per contra en el segon dels supòsits, expedient 299/19, el primer acte inspector amb efectes sobre la prescripció es produeix dins dels quatre anys següents a l'últim amb efectes interruptius i en conseqüència es desestima el recurs.

## 1.- Exempcions. Fundacions religioses

En el Dictamen 317/19, s'argumenta que una fundació religiosa declarada de caràcter benèfic i que es regeix per uns Estatuts protocolitzats en escriptura pública, així com per les normes eclesiàstiques i civils que li són aplicables, estant destinada a l'atenció dels sacerdots malalts i jubilats, sent la seva finalitat la prestació d'habitatge i assistència corporal i espiritual a sacerdots del Presbiteri diocesà de Barcelona i a sacerdots naturals de Calella de la Costa, que estiguin jubilats i tinguin necessitat, sense excloure, en casos excepcionals, altres tipus d'ajuts o beneficiaris, no li és d'aplicació l'exempció de l'ICIO, ja que l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre Assumptes Econòmics de data 3 de gener del 1979, que en el seu article IV.1 reconeix una sèrie de beneficis fiscals a determinats subjectes dins l'estructura jeràrquica de l'Església Catòlica, literalment disposa:

*“1. La Santa Sede, la Conferencia Episcopal, las diócesis, las parroquias y otras circunscripciones territoriales, las Órdenes y Congregaciones religiosas y los Institutos de vida consagrada y sus provincias y sus casas tendrán derecho a las siguientes exenciones: A) Exención total y permanente de la Contribución Territorial Urbana de los siguientes inmuebles: 1) Los templos y capillas destinados al culto, y asimismo, sus dependencias o edificios y locales anejos destinados a la actividad pastoral. 2) La residencia de los Obispos, de los Canónigos y de los Sacerdotes con cura de almas. 3) Los locales destinados a oficinas, la Curia diocesana y a oficinas parroquiales. 4) Los Seminarios destinados a la formación del clero diocesano y religioso y las Universidades eclesiásticas en tanto en cuanto impartan enseñanzas propias de disciplinas eclesiásticas. 5) Los edificios destinados primordialmente a casas o conventos de las Órdenes, Congregaciones religiosas e Institutos de vida consagrada. B) Exención total y permanente de los impuestos reales o de producto, sobre la renta y sobre el patrimonio. Esta exención no alcanzará a los rendimientos que pudieran obtener por el ejercicio de explotaciones económicas ni a los derivados de su patrimonio, cuando su uso se halle cedido, ni a las ganancias de capital, ni tampoco a los rendimientos sometidos a retención en la fuente por impuestos sobre la renta. C) Exención total de los Impuestos sobre Sucesiones y Donaciones y Transmisiones Patrimoniales, siempre que los bienes o derechos adquiridos se destinen al culto, a la sustentación del clero, al sagrado apostolado y al ejercicio de la caridad. D) Exención de las contribuciones especiales y de la tasa de equivalencia, en tanto recaigan estos tributos sobre los bienes enumerados en la letra A) de este artículo.”*

Certament la Fundació S, és una entitat sense fi lucratiu que adopta la forma jurídica de fundació de l'Arxidiòcesi de Barcelona, però no pot ser reconeguda com algun dels subjectes als quals l'article IV.1 reconeix aquestes exempcions en relació amb determinats tributs, entre els quals s'ha d'incloure també, per expressa previsió de l'Ordre del Ministeri d'Hisenda de 5 de juny de 2001, l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres, i sempre tenint en compte els requisits que assenyala el Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) en el seva paradigmàtica Sentència de 27 de juny de 2017.

Es tracta d'una entitat amb personalitat jurídica pròpia, diferent de la Diòcesi, i no es pot pretendre que sigui una "casa de la Diòcesi", com al·lega el recurrent, ja que el concepte de "cases" utilitzat en el primer paràgraf de l'article IV.1 citat es refereix indubtablement als instituts de vida consagrada, i dins d'ells, als instituts religiosos, segons es desprèn dels canons 608 a 616 de el Codi de Dret Canònic. Per tot això es desestima el recurs.

## Ordenança fiscal núm. 3.11.

### Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de subministrament d'interès general

#### 1.- Àmbit d'aplicació

A l'expedient 335/19 el recurrent basa la seva pretensió d'anul·lació de les liquidacions impugnades en dues al·legacions. La primera d'elles, de caràcter formal, es refereix a la notificació. La segona a la seva subjecció.

##### 1.1.- Notificacions. Lloc de realització. Notificació defectuosa

Entén l'interessat que les liquidacions no es van notificar a la direcció declarada a l'efecte, fet que segons el seu criteri suposa el caràcter defectuós de les mateixes, per la qual cosa no se'ls pot atribuir efectes jurídics propis de la notificació. Basa el seu argument en l'article 110.1 i 2 de la LGT en el qual s'estableix que en els procediments iniciats a sol·licitud de l'interessat la notificació s'ha de practicar en el lloc assenyalat a l'efecte per l'obligat o el seu representant o, si no, en el domicili fiscal d'un o altre; i en els iniciats d'ofici, la notificació es pot practicar en el domicili fiscal de l'obligat o el seu representant, al centre de treball, en el lloc on es desenvolupi la seva activitat econòmica o en qualsevol altre adequat a aquesta finalitat.

Respecte d'aquesta qüestió el Consell Tributari procedeix en primer lloc a l'anàlisi de la forma d'iniciació del procediment seguit per l'Administració per realitzar les liquidacions notificades. Doncs bé partint del deure de declarar que l'OF reguladora de la taxa qüestionada imposa a l'obligat tributari i d'acord amb la regulació de la LGT conclou que el procediment d'aplicació s'inicia a instància de part el que significa, respecte d'aquesta al·legació, que les liquidacions s'han de notificar en el domicili declarat a aquest efecte pel deutor del tribut. Conclusió que s'aconsegueix d'acord amb una interpretació sistemàtica dels preceptes legals analitzats en la resolució que condueix a afirmar que l'article 110 de la LGT a l'utilitzar el terme "sol·licitud" en el número u contraposant-lo al "d'ofici" utilitzat en el dos ho està fent amb el significat que sembla desprendre's del que estableix, en particular, l'article 98.1 de la LGT. És a dir, els procediments que s'inicien mitjançant declaració han de subsumir-se en el número u d'aquest últim precepte, a efectes de la pràctica de les notificacions.

Una interpretació basada en la lletra de la llei i en els elements sistemàtic i contextual dels preceptes transcrits posa de manifest que l'Administració no pot triar ni el lloc en el qual ha de realitzar la notificació ni la persona receptora de la mateixa. En efecte, l'article 110.1 i 2 de la LGT estableix de forma indubtable el lloc en el qual han de practicar-se les notificacions perquè es puguin atribuir els efectes jurídics associats a aquesta. En particular, disposa que en els procediments iniciats a instància de l'obligat és el designat a l'efecte per aquest últim o, si no, el domicili fiscal. En un o altre però, en aquest segon cas, sempre que es doni el pressupòsit a què s'associa, és a dir, quan no s'hagi designat pel contribuent un domicili de notificacions. No cap, doncs, discrecionalitat de l'Administració la conducta de la qual s'ha d'atenir a l'exacte compliment de la norma legal.

Prossegueix el Consell analitzant les al·legacions del recurrent referent a això i després de concretar les declaracions realitzades pel TS sobre la importància de la funció de les notificacions en, entre altres, la sentència 1279/2019, de 11 d'abril, FJ5è, arriba a la conclusió que amb caràcter general correspon a l'Administració provar que l'acte administratiu va ser degudament notificat amb plens efectes jurídics com a conseqüència del coneixement real i tempestiu del seu contingut. Assenyalant a això que en el cas concret enjudiciat «*queda constància en l'expedient del document en el qual el recurrent va comunicar degudament el domicili a efectes de notificacions ... L'Administració, doncs, estava obligada legalment a realitzar la notificació en aquest domicili sense que pogués practicar-la ni tan sols en el domicili fiscal, tot això en els termes assenyalats.*

*Doncs bé, d'acord amb la documentació que consta en l'expedient, resulta que les notificacions es van produir en domicili diferent al declarat ... sense que s'impedís però el coneixement total de l'acte notificat fet provat per l'actuació exclusiva de l'obligat presentant el recurs del que ara té coneixement el Consell Tributari. No hi ha constància documental alguna que posi de manifest una mínima activitat de l'Administració encaminada a constatar el coneixement real i tempestiu de l'acte notificat en data anterior a aquella en què l'obligat va comparèixer davant l'Administració mitjançant la presentació del recurs d'actuacions, ja que l'únic document que incideix en el necessari coneixement real és el denominat "duplicat" de qual no consta acreditada, en l'expedient, ni la seva data d'emissió ni tampoc la seva notificació». Entén així el Consell que l'Administració no ha realitzat ni que sigui una mínima activitat que constati que va portar a terme actuacions, amb l'obligat tributari, que permetessin a aquest últim un coneixement real i tempestiu dels actes notificats.*

Tal com es desprèn de l'expedient no es compleixen els requisits legalment establerts respecte de les notificacions en la mesura que, d'una banda, no s'ha respectat el mandat de l'article 110.1 de la LGT, no es practica la notificació en el domicili declarat pel contribuent, ni, d'una altra banda, consta que es dugués a terme en el seu domicili fiscal, ni, finalment, que el receptor declarés la seva identitat tal com preveu l'article 111.1 de la LGT.

En conseqüència, aquest incompliment, imputable a una conducta exclusiva de l'Administració, no pot tenir cap efecte respecte de l'exercici dels drets del reclamant. Per tant es procedeix a qualificar la notificació com defectuosa i, en conseqüència, es declara aplicable l'article 40.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de PACAP, «*en el qual es regulen els efectes que s'associen a les notificacions defectuoses, és a dir, de les notificacions que, contenint el text íntegre de l'acte, incomplissin algun dels altres requisits legalment establerts.*

*En la seva virtut, produeixen efectes a partir de la data en què l'obligat tributari exerceixi els seus drets, en particular en la data en què s'interposi qualsevol recurs que sigui procedent. A aquesta conclusió s'arriba en la sentència esmentada en la qual, tal com s'ha transcrit, fixa la data de personació de l'obligat tributari en les oficines administratives com la corresponent a la notificació efectiva de les liquidacions que estan en l'origen de l'acte impugnat, basant-se en ella per declarar estimada la pretensió del recurrent.»*

Per tot això s'ha d'estimar la pretensió de l'obligat tributari declarant la presentació temporània del recurs presentat per l'interessat.

## 1.2.- Obligats tributaris

Com a segon motiu d'impugnació, al·lega el recurrent en l'escrit d'interposició de recurs que, d'acord amb la doctrina fixada pel TJUE, se li ha d'aplicar l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE, de 7 de març de 2002, del Parlament Europeu i del Consell, d'autorització de xarxes i serveis de comunicacions electròniques al tenir aquesta última efecte directe així com contenir una interpretació extensible a les empreses de telefonia fixa tal com li va reconèixer la resolució de 18 de maig de 2016 del recurs d'alçada, anul·lant les liquidacions impugnades respecte del tribut, l'aplicació del qual es qüestiona.

Doncs bé, el Consell Tributari s'ha pronunciat reiteradament sobre les qüestions plantejades en aquest recurs. Així en l'expedient 145/18 s'assenyala que: *“Quant a la situació creada per la doctrina a la qual al·ludeix l'obligat tributari respecte de la Taxa per aprofitament especial de domini públic municipal a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil i la seva aplicació a la telefonia fixa, qüestió aquí suscitada, ja s'ha pronunciat aquest Consell en els expedients 4/15, 6/15 i 505/15. En aquests dictàmens el Consell Tributari afirma la seva posició, entre d'altres en diverses resolucions judicials del TSJCat, que, per la seva banda, ha seguit mantenint amb posterioritat la mateixa posició en, entre altres, les sentències núm. 42/2017 de 20 de gener (JUR/2017/ 115.884) i núm. 468/2017 de 15 de juny de 2017 (JUR/2017/256.292). Per aquest motiu, i sense perjudici que el Tribunal Suprem hagi volgut reforçar la seva postura respecte de la qüestió debatuda en el present recurs plantejant una qüestió prejudicial davant el TJUE, mitjançant interlocutòria núm. 8048/2018 (ECLI:ES: TS2018:8408) de 12 de juliol de 2018, es transcriuen a continuació els fonaments jurídics, primer, segon i tercer de l'expedient 4/15 per ser plenament aplicables al cas que ens ocupa i donar complida resposta als arguments del recurrent.”* Qüestió prejudicial que ha donat lloc a la presentació del corresponent escrit d'interposició del recurs el dia 5 de desembre de 2018, publicat en el Diari oficial, DO C112, de 25 de març de 2019, Assumpte C-764/18 Orange Espanya. Així mateix cal esmentar que el TSJCat, en sentència de 28 de febrer de 2020, núm 11229/2020, ha ratificat la seva posició respecte de la qüestió objecte d'aquest recurs d'alçada. Cal també assenyalar que, en el mateix sentit, s'ha pronunciat el TSJ de València en la sentència 338/2020, de 5 de febrer de 2020. Per tot l'anterior, es remet a les memòries corresponents a l'any 2019 i anteriors en què es reflecteix el criteri a què s'ajusten les resolucions aprovades respecte dels expedients assenyalats en el paràgraf anteriorment transcrit.

Durant l'exercici 2020 s'han resolt 14 expedients relatius a aquest preu públic, el que suposa un 3,12% del total d'expedients dictaminats.

---

### 1.- Gestió. Prova de l'exercici d'una activitat econòmica

En el Dictamen 331/19, s'estableix que l'obligació de pagar el preu públic de recollida de residus neix amb la utilització del servei o l'inici de l'activitat a favor de subjectes que realitzin una activitat econòmica. Partint d'aquesta consideració, no cap sinó afirmar que es tracta d'un ingrés de dret públic en el qual la gestió tributària es realitza aplicant la informació continguda en el Cens de l'Impost sobre Activitats Econòmiques gestionat per l'Administració Tributària Estatal. Així, les variacions són actes de gestió censal competència d'aquella administració, mentre que l'Ajuntament de Barcelona no té cap competència en aquesta matèria i no pot introduir modificacions en les dades que consten en la matrícula de tots dos.

Per això, l'Institut Municipal d'Hisenda, en la gestió tributària del preu públic, aplica la informació continguda en el Cens de l'IAE gestionat per l'Administració tributària estatal.

L'article 108.3 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, relatiu a les presumpcions en matèria tributària estableix que l'Administració tributària pot considerar com a titular de qualsevol bé, dret, empresa, servei, activitat, explotació o funció a qui figuri com a tal en un registre fiscal o en altres de caràcter públic, excepte prova en contra. I els articles 105 i 106 preveuen que en els procediments d'aplicació dels tributs, qui faci valer el seu dret haurà de provar els fets constitutius d'aquest i que, per a la valoració dels mitjans de prova són aplicables les normes del Codi Civil i de la Llei d'enjudiciament civil. Doncs bé, no consta en l'expedient cap prova que acrediti el contrari, en conseqüència es procedeix a la desestimació del recurs.



## 1.- Procediment de constrenyiment. Embargament. Terceria de millor dret

En dictamen 554/19, es tracta d'un embargament travat per l'Institut Municipal d'Hisenda sobre I.R., SA. Contra aquest embargament la Comunitat de propietaris de la finca X, presenta la sol·licitud de terceria de millor dret pels deutes pendents de I.R., SA, amb la comunitat, relatiu a quotes de veïns impagades.

La Comunitat de Propietaris, sol·licita li sigui reconeguda en favor seu una terceria de millor dret i que se suspenguin els embargaments travats a I.R., SA, per part de l'Institut Municipal d'Hisenda, permetent que sigui la Comunitat la que pugui cobrar preferentment l'import de les quotes de la Comunitat impagades per I.R., SA.

Fonamenten la seva petició en l'article 9.1.e) de la Llei 49/1960 de 21 de juliol, de Propietat Horitzontal en relació amb l'article 1923 de el Codi Civil.

En el que aquí interessa, el dubte que planteja el número 1r de l'art. 1923 del CC, és si l'"Estat" a què es refereix el precepte engloba també a les entitats locals. No obstant això, l'esmentat dubte ve avui resolt en la LGT. Aquesta Llei, preferentment aplicable per raó de la seva especialitat, disposa en el seu art. 77.1:

*"La Hacienda pública tendrá prelación para el cobro de los créditos tributarios vencidos y no satisfechos en cuanto concurra con otros acreedores, excepto que se trate de acreedores de dominio, prenda, hipoteca u otro derecho real debidamente inscrito en el registro correspondiente con anterioridad a la fecha en que se haga constar en el mismo el derecho de la Hacienda Pública, sin perjuicio de lo dispuesto en los artículos 78 y 79 de esta Ley".*

L'art. 78, citat per l'art. 77.1 de la LGT, estableix el següent:

*"En los tributos que gravan periódicamente los bienes o derechos inscribibles en un registro público o sus productos directos, ciertos o presuntos, el Estado, las comunidades autónomas y las entidades locales tendrán preferencia sobre cualquier otro acreedor o adquirente, aunque éstos hayan inscrito sus derechos, para el cobro de las deudas devengadas y no satisfechas correspondientes al año natural en que se exija el pago y al inmediato anterior".*

Per la qual cosa no es pot sinó concloure declarant la desestimació del recurs.

Durant l'exercici 2020 el Consell Tributari ha formulat 23 informes a sol·licitud dels òrgans municipals competents.

Els informes sobre els projectes d'Ordenances fiscals constitueixen els preceptius del Consell Tributari, en virtut del que disposa l'article 2.1.b) del seu Reglament Orgànic. En tots ells es formulen les consideracions que susciten les principals qüestions plantejades, relatives especialment a les modificacions introduïdes respecte de les Ordenances vigents.

L'examen de les Ordenances fiscals i els preus públics que realitza el Consell es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius que se sotmeten a l'informe, quedant fora de la seva competència l'estudi de l'expedient administratiu i dels preceptius informes tècnics.

El Consell Tributari, en sessió de 12 de febrer de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre l'aprovació dels preus públics pel servei de préstec interbibliotecari del Servei de Documentació i Accés al Coneixement (SEDAC). La sol·licitud d'emissió d'informe de data 3 de febrer de 2020 s'acompanyà en la mateixa data de: informe justificatiu d'aprovació de preus pel servei de préstec interbibliotecari del SEDAC; informe tècnic-econòmic pels preus públics del SEDAC; Conveni marc entre la Biblioteca General de l'Ajuntament de Barcelona i el Consorci de serveis universitaris de Catalunya (CSUC); Acta de la Comissió Tècnica de CSUC i tarifes aprovades per a 2020; Certificat de l'OCLC indicant que el SEDAC és membre d'aquesta cooperativa internacional de biblioteques; proposta de preus públics del SEDAC dins de la normativa reguladora dels preus públics dels sectors per a 2020 i successius; informe de conformitat de la Direcció de Planificació Estratègica i Fiscalitat i informe jurídic de la Secretària de la Gerència de Pressupostos i Hisenda. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de la regulació general dels preus públics haurà d'ajustar-se a les previsions legals contingudes al article 127 del RDLegislatiu 2/1004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable incloent-hi l'informe tecnicoeconòmic corresponent.

L'expedient conté tots els documents i informes exigits per a la seva tramitació incloent l'informe preceptiu del Consell Tributari l'emissió del qual és prèvia al seu trasllat a la Comissió de Govern.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

### II.- Observacions sobre el projecte

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 2.3 de la Regulació general dels preus públics l'objecte de la qual és l'enumeració concreta de les contraprestacions pecuniàries que tenen la consideració de preus públics. Així mateix s'afegeix a l'"Annex IV. Àrea de recursos" un número, 4.2, a través del que s'estableixen els denominats Preus públics pel servei de préstec interbiblioteca-

ri del servei de documentació i accés al coneixement (SEDAC). En particular, es regulen els elements essencials del nou preu públic pressupòsit de fet, subjectes obligats i quantia- i determinats aspectes relacionats amb la seva gestió.

**A.** Es dóna nova redacció a l'article 2.3 de la Regulació general dels preus públics en els següents termes:

*“Art.2n. Concepte.1. Tenen la consideració de preus públics les contraprestacions pecuniàries que es satisfacin per les prestacions de serveis i la realització d'activitats efectuades en règim de dret públic, quan es produeixi qualsevol de les circumstàncies següents:*

...

*3. Tindran la consideració de preus públics les contraprestacions quan hi concorrin qualsevol de les circumstàncies assenyalades a l'apartat 1 d'aquest article, que corresponguin als conceptes següents:*

....

*-Serveis de préstec interbibliotecari del Servei de Documentació i Accés al Coneixement (SEDAC)*

...”.

Es tipifica un nou pressupòsit de fet constitutiu d'un preu públic la regulació del qual no s'oposa al preceptuat en els articles 41 i 42 del TRLRHL en els que es preveu el règim jurídic que delimita el seu establiment.

**B.** D'acord amb aquesta tipificació es regula, en el número 4.2 de l'Annex 4. Àrea de recursos, el règim concret del preu públic en els següents termes:

**“4.2. PREUS PÚBLICS PEL SERVEI DE PRÉSTEC INTERBIBLIOTECARI DEL SERVEI DE DOCUMENTACIÓ I ACCÉS AL CONEIXEMENT (SEDAC)**

*Art. 1r. Disposicions generals.*

*D'acord amb el que disposa l'article 16.m) de la Carta Municipal de Barcelona i l'article 127 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i de conformitat amb els articles 41 a 47 de la mateixa Llei es fixen els preus que regiran per a determinades prestacions de serveis de préstec interbibliotecari del servei de documentació i accés al coneixement (SEDAC).*

*Art. 2n. Objecte.*

*Es regula la contraprestació pecuniària per aquelles activitats de gestió bibliotecària i d'enviament, per correu ordinari i/o per internet, que són necessàries per tal de satisfer una demanda de préstec d'un llibre i/o d'una còpia digital de documents que es troben en el fons del SEDAC.*

*Art. 3r. Obligació de pagament.*

*Estan obligats al pagament del preu públic totes les persones físiques i jurídiques que utilitzen aquests serveis.*

*Art. 4t. Quantia.*

*La quantia d'aquets preus públics és la que fixa l'annex d'aquesta normativa.*

*Art. 5è. Naixement de l'obligació de pagament.*

*L'obligació de pagament neix en el moment en què s'utilitza el servei. Tot i que per raons d'eficiència en els procediments de liquidació d'aquests preus públics, es podran tramitar les liquidacions d'aquests serveis i satisfer el seu pagament anualment mitjançant un únic document de liquidació i pagament.*

*El pagament dels preus públics no eximeix en cap cas del compliment de la normativa específica del Servei de Documentació i Accés al Coneixement (SEDAC) sobre ús i reproducció dels documents.*

*Art. 6è. Regulació aplicable.*

*Aquests preus públics es regiran, en tot el que no està regulat, per la regulació general dels preus públics municipals.*

*Art. 7è. Data de vigència.*

*Aquesta regulació entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació.*

**ANNEX DE TARIFES***1. Servei de préstec interbibliotecari per xarxa CSUC:*

*1.1. Préstec de documents: 0€*

*1.2 Subministrament de còpies d'articles de revista/capítols de llibre: 0,12€ per cada pàgina copiada*

*2. Servei de préstec interbibliotecari per xarxa OCLC:*

*2.1 Préstec de documents (llibres): 6 €*

*2.2 Subministrament de còpies d'articles de revista/capítols de llibre: 3 €*

*A aquestes tarifes, se'ls aplicarà el tipus d'IVA que correspongui segons normativa aplicable.”*

1. En l'article 2 s'estableix el pressupòsit de fet que origina el naixement del preu públic vinculant-lo a la prestació del servei de préstec bibliotecari quan sigui sol·licitat pels subjectes que preveu l'article 3. No es pot realitzar cap objecció en la mesura que reuneix els requisits que preveu el TRLRHL, articles 41 i 42. En el primer d'ells es preveu la possibilitat d'establiment de preus públics per part dels ens locals, vinculats a la prestació de serveis o a la realització d'activitats de la seva competència sempre que no es donin els requisits regulats a l'article 20.1.B de l'esmentat TR. Doncs bé, es pot afirmar que en la prestació de serveis tipificada en el transcrit article 2 no es realitza cap dels requisits que preveu l'article 20.1.B) de l'TRLRHL. Tampoc està inclosa entre els serveis i activitats enumerades en l'article 21 del mateix text legal, donant així compliment al mandat de l'article 42 de l'TR.

No obstant això és convenient posar de manifest que la delimitació d'aquest pressupòsit s'ha de completar amb el disposat no només a l'article 1 d'aquest número 4.2 de l'Annex IV sinó també amb l'establert a l'Annex de Tarifes, preceptes en els quals queda patent que es tracta de serveis prestats entre determinades bibliote-

ques, en concret les que són de titularitat de les entitats a les quals es refereixen les normes esmentades. En conseqüència, no cap l'aplicació a supòsits diferents dels regulats.

2. En l'article 3 es regulen els obligats al pagament del preu. Sense perjudici de les afirmacions realitzades en el número anterior, disposa la norma proposta que poden ser-ho les persones físiques i jurídiques que utilitzin aquest servei, és a dir, que sol·licitin la seva prestació. Cap retret de legalitat cal realitzar a allò que s'estableix en el mateix. Podria crear certa confusió la referència a les persones físiques en els supòsits en què siguin beneficiaris últims del servei prestat. A més, es podria incloure les entitats sense personalitat jurídica que, si escau, reunissin els requisits que estableixen els preceptes anteriors. No seria contrari al TRLRHL, article 43, que vincula la condició d'obligat al pagament als qui es beneficiïn dels serveis o activitats pels quals s'hagin de satisfer els corresponents preus públics. Tampoc suposaria oposició a l'assenyalat a l'article 3 de la Regulació general dels preus públics les previsions del qual no són obstacle respecte de la incorporació proposta.

3. Pel que fa a la quantia de la contraprestació pecuniària, article 4 de la proposta normativa, entén aquest Consell que tampoc ofereix dubtes respecte de la seva legalitat per adaptar-se a allò que exigeixen l'article 44 del TRLRHL i el corresponent, també article 4, de la regulació general dels preus públics sempre que comptin amb la suficient i necessària motivació, acreditació i fonamentació tècnica recollida en la Memòria tecnicoeconòmica d'obligatòria incorporació a l'expedient d'aprovació de la nova regulació dels preus públics. A més, si és el cas, s'ha d'acreditar el compliment del número 2 de l'esmentat article.

En el present expedient la memòria econòmic financera inclou un estudi detallat dels costos del servei que justifica el seu establiment. Així mateix, queda constància de l'assignació pressupostària per finançar la part del cost no coberta a través del preu públic proposat en compliment del que disposa l'article 44.2 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, citat.

4. En l'article 5 de el projecte normatiu transcrit es regula la meritació de l'obligació així com el règim general de gestió del nou preu públic. Respecte de la primera cal dir que s'adapta al que preveu tant l'article 46.1 de l'TRLRHL com l'article 5 de la Regulació general dels preus públics.

Pel que fa a el règim d'aplicació del preu públic projectat, es limita aquest precepte a establir la possibilitat d'una única liquidació anual respecte de tots els serveis prestats a un mateix subjecte obligat. Així doncs de manera indirecta es regula el necessari exercici de la potestat liquidadora de l'Administració municipal previ a l'exigibilitat del pagament de la prestació pecuniària corresponent, liquidació que s'ha de notificar a l'obligat i a partir de la qual s'aplicaran els corresponents procediments de recaptació d'acord amb les previsions contingudes tant en la pròpia regulació general dels preus públics com en l'Ordenança fiscal general que per mandat exprés de l'article 8 de la norma general esmentada és d'aplicació.

Cal afegir que la redacció donada en la norma projectada a la possibilitat d'una sola liquidació anual per cada subjecte no resulta clara respecte de la seva significació literal (*"Tot i que per raons d'eficiència en els procediments de liquidació d'aquestes preus públics..."*) pel que sembla aconsellable suprimir els termes *"Tot i que"*.

5. Respecte dels articles 6 i 7 del projecte normatiu cap objecció ni observació a realitzar en la mesura que s'ajusten plenament a la normativa vigent.

### III.- Conclusions

Per tot el que s'ha dit, el Consell tributari no observa, en la proposta de text normatiu sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic amb les precisions i observacions posades de relleu en el cos del present informe. Un cop considerades les observacions assenyalades, el Consell Tributari entén que la proposta realitzada pot ser elevada a la Comissió de Govern.

El Consell Tributari, en sessió de 29 d'abril de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre l'aprovació de l'Ordenança fiscal núm. 2.2, reguladora del recàrrec a l'impost sobre les estades en establiments turístics. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 9 d'abril de 2020 s'acompanyà en la mateixa data de: Consulta pública prèvia sobre el projecte d'una Ordenança Fiscal per establir un recàrrec municipal a l'impost sobre les estades en establiments turístics (IEET) a la ciutat de Barcelona; Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic, i de creació de l'Impost sobre instal·lacions que incideixin en el medi ambient, elaborat pel Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda de la Generalitat de Catalunya; Informe justificatiu per a la creació d'un recàrrec municipal sobre l'impost d'estades en establiments turístics (IEET) a la ciutat de Barcelona, elaborat per la Direcció de Turisme, Esdeveniments i Indústries Creatives de l'Àrea d'Economia, Recursos i Promoció Econòmica de l'Ajuntament de Barcelona; Projecte d'Ordenança fiscal núm. 2.2 reguladora del recàrrec a l'impost sobre les estades en establiments turístics i Sol·licitud d'informe realitzada als Serveis Jurídics de l'Ajuntament de Barcelona relatiu a l'aprovació de la referida Ordenança. L'informe elaborat per la Direcció de Serveis Jurídics s'envia al Consell Tributari en data 27 d'abril de 2020. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de la regulació general dels tributs locals haurà d'ajustar-se a les previsions legals contingudes als articles 15-17 del RDLegislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable. L'expedient conté els documents i informes esmentats al paràgraf primer d'aquest informe.

### II.- Observacions sobre el projecte

Se sotmet a informe el Projecte d'Ordenança Fiscal, 2.2, reguladora del recàrrec en l'Impost sobre les estades en establiments turístics (IEET), establert en la Llei 5/2017, de 28 de març, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic i de creació i regulació dels impostos sobre grans establiments comercials, sobre estades en establiments turístics, sobre elements radiotòxics, sobre begudes ensucrades envasades i sobre emissions de diòxid de carboni, modificada per la Llei 5/2020, de 29 d'abril, de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector



públic i de creació de l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient.

Els articles 34 i 34 bis de de la Llei 5/2017, de 28 de març, citada, estableixen que:

«Article 34. Tipus de gravamen i quota

»1. La quota tributària s'obté de multiplicar el nombre d'estades pel tipus del gravamen corresponent segons el tipus d'establiment o equipament turístic i localització, d'acord amb la tarifa següent:

Tipus d'establiment	Tarifa general (en euros)		Tarifa especial (en euros)
	Barcelona ciutat	Resta de Catalunya	
1. Hotel de 5 estrelles, gran luxe, càmping de luxe i establiment o equipament de categoria equivalent	3,50	3,00	5,00
2. Hotel de 4 estrelles i 4 estrelles superior, i establiment o equipament de categoria equivalent	1,70	1,20	3,50
3. Habitatge d'ús turístic	2,25	1,00	-
4. Resta de càmpings i resta d'establiments i equipaments	1,00	0,60	2,50
5. Embarcació de creuer			
Més de 12 hores	3,00	3,00	
12 hores o menys	1,00	1,00	

»2. La tarifa especial és aplicable a les estades en els establiments que, dins un centre recreatiu turístic, estiguin situats a les àrees en què s'admeten activitats de joc i apostes.

»3. En el supòsit de reserva anticipada de l'allotjament, la tarifa aplicable és la vigent en el moment de fer la reserva sempre que se satisfaci en aquest moment l'import de la reserva i de l'impost, inclòs, si escau, el recàrrec a què fa referència l'article 34 bis.»

« Article 34 bis. Recàrrec per a la ciutat de Barcelona

»1. L'Ajuntament de Barcelona pot establir, per ordenança municipal, un recàrrec sobre les tarifes establertes en l'apartat 1 de l'article 34 per a Barcelona ciutat.

Laprovació d'aquest recàrrec s'ha d'ajustar als requisits, els límits i les condicions següents:

- a) L'import màxim del recàrrec per a cada categoria d'establiment es fixa en 4 euros.
- b) L'aprovació del recàrrec ha d'ésser únic per a totes les categories incloses en cada tipus d'establiment en què es divideix la tarifa de l'apartat 1.
- c) Amb el límit de l'import màxim establert per la lletra a i respectant el tipus d'establiment a què fa referència la lletra b, es poden aprovar imports diferents segons el codi postal d'emplaçament dels establiments.
- d) L'aprovació té efectes a partir del primer dia del període de liquidació immediatament posterior a la publicació de l'ordenança municipal corresponent en el Butlletí Oficial de la Província de Barcelona.

»2. En els termes, els terminis i les condicions que s'acordin per conveni la Generalitat de Catalunya ha de transferir a l'Ajuntament de Barcelona les quantitats recaptades en concepte del recàrrec a què fa referència aquest article minorades en l'import que resulti del càlcul dels costos suportats per l'Agència Tributària derivats de la gestió i la recaptació del recàrrec.»

Sobre la base d'aquests preceptes, s'aprova el Projecte d'Ordenança, 2.2, el text articulat del qual està redactat en els termes següents:

**“Article 1. Disposicions generals**

1. De conformitat amb allò previst als articles 2 i 38 del text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, aprovat per Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, i a l'article 5 de la Llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic, i de creació de l'Impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient, s'estableix un recàrrec sobre l'Impost sobre les estades en establiments turístics pel municipi de Barcelona, en els termes que s'estableixen en aquesta ordenança, amb la finalitat d'internalitzar les possibles externalitats negatives que el turisme pot causar en les zones d'alta concentració turística de la ciutat de Barcelona.

Aquest recàrrec es regeix, en tot allò que no prevegi aquesta ordenança, per la Llei 5/2017 del 28 de març, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic i de creació i regulació dels impostos sobre grans establiments comercials, sobre estades en establiments turístics, sobre elements radiotòxics, sobre begudes ensucrades envasades i sobre emissions de diòxid de carboni; pel Decret 141/2017, de 19 de setembre, que aprova el Reglament de l'impost sobre les estades en establiments turístics; i per l'Ordenança Fiscal General de l'Ajuntament.

3. De conformitat amb la Llei 5/2017, els ingressos derivats d'aquest recàrrec no s'integren dins el Fons per al foment del turisme i, per tant, no resten afectats a les finalitats que s'hi determinen.

**Article 2. Fet imposable, tipus de gravamen i quota**

1. Constitueix el fet imposable d'aquest recàrrec l'estada, per dies o fraccions, amb pernoctació o sense, que fan els subjectes passius en els establiments i equipaments turístics gravats en els mateixos termes que fa l'impost sobre les estades en establiments turístics, situats a la ciutat de Barcelona.

2. L'import del recàrrec previst en aquesta ordenança serà de 3,25 euros per estada, per dies o fraccions, amb independència de la tipologia i característiques de l'establiment, tal com es detalla a la següent taula:

<i>Tipus d'establiment</i>	<i>Recàrrec "Barcelona ciutat"</i>
1. Hotel de 5 estrelles, gran luxe, càmping de luxe i establiment o equipament de categoria equivalent	3,25 €
2. Hotel de 4 estrelles i 4 estrelles superior, i establiment o equipament de categoria equivalent	3,25 €
3. Habitatge d'ús turístic	3,25 €
4. Resta de càmpings i resta d'establiments i equipaments	3,25 €
5. Embarcació de creuer	
Més de 12 hores	3,25 €
12 hores o menys	3,25 €

3. La quota tributària del recàrrec s'obté de multiplicar el nombre d'estades per l'import establert a l'apartat anterior.

4. La recaptació dels imports recaptats en concepte d'aquest recàrrec s'instrumentarà mitjançant un conveni formalitzat entre l'Ajuntament de Barcelona i l'Agència Tributària de Catalunya, en el qual s'acordaran els terminis i condicions de les transferències a efectuar, així com el càlcul dels costos suportats per aquesta última per la gestió i recaptació del recàrrec.

#### *Disposició transitòria*

Per tal de facilitar la implementació del recàrrec previst en aquesta ordenança, s'estableix un període transitori d'aplicació entre els anys 2020 i 2023, durant els quals s'anirà aplicant un increment progressiu del mateix fins assolir la quota prevista a l'article 2.1, d'acord amb el següent escalat:

- Any 2020    1 euro
- Any 2021    1,75 euros
- Any 2022    2,5 euros
- Any 2023    3,25 euros

#### *Disposició final primera*

L'escalat previst a la Disposició transitòria d'aquesta ordenança és susceptible de revisió si es determinen causes objectives que demostrin l'afectació del recàrrec sobre l'IEET a les pernoctacions de turisme, segons dades de Institut Nacional d'Estadística.

*Aquesta Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data XX de XXXXX de 2020, entrarà en vigor l'1 d'octubre de 2020, i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació.*

La proposta normativa s'adapta al mandat contingut a l'article 34 *bis* de la Llei 5/2017, de 28 de març, anteriorment transcrit, així com a la resta dels preceptes d'aquesta última llei en què es regula el règim jurídic de l'IEET, en la mesura que estableix el règim jurídic del recàrrec, de manera substancial, d'acord amb els límits que en ells es disposen. Els elements que identifiquen i quantifiquen aquest recàrrec estan regulats tenint en compte el marc legal previst complint així amb els articles 31.1 i 3, i 133, 1 i 2 de la CE. Així mateix, plasma plenament els articles 140 i 142 de la CE en què es reconeix l'autonomia dels municipis i l'existència de tributs propis entre els recursos que constitueixen la hisenda dels ens locals.

No obstant això, sense perjudici del que s'ha afirmat, es realitzen les següents precisions i observacions que aclareixen la seva aplicació.

#### **A.- Sobre l'article 1, "Disposicions generals"**

Cal realitzar les següents precisions:

a) En el paràgraf primer, des d'una perspectiva exclusivament formal, seria convenient designar les normes citades per la seva numeració i denominació oficial. Així mateix, procediria la menció expressa dels preceptes en què s'habilita l'establiment del recàrrec. En particular s'ha d'esmentar la Llei 5/2020, de 29 d'abril, que modifica la Llei 5/2017, de 28 de març, citades, en la qual es regula l'esmentat impost i, a més, inclou l'article 34 *bis* a aquesta última en el qual es recull en concret aquesta possibilitat. Des del punt de vista material, en el mateix paràgraf primer, s'assenyala que aquest últim s'estableix "*amb la finalitat d'internalitzar les possibles externalitats negatives que el turisme pot causar en les zones d'alta concentració turística de la ciutat de Barcelona*". Doncs bé, aquesta redacció pot plantejar problemes respecte a les situacions en les que no es puguin constatar "*les possibles externalitats negatives*". El tribut es merita quan es realitza el fet imposable sense perjudici de quina sigui la seva finalitat. Haurien doncs, d'evitar-se els termes de la interpretació dels quals pogués derivar dubte respecte al seu abast. En el cas concret, seria suficient al·ludir a què el recàrrec "pretén" aquesta finalitat, en el mateix sentit en què es regula en l'article 23 de la Llei 5/2017, de 28 de març, citada.

b) En el paràgraf tercer, convindria recollir expressament el precepte al qual el text del Projecte d'Ordenança es refereix. En particular, l'article 24, paràgraf segon, de la Llei 5/2017, de 28 de març, a la qual aquest informe s'ha remès reiteradament, en la redacció donada per l'article 5 de la Llei 5/2020, de 29 d'abril, també esmentada.

S'assenyalen les precisions i observacions que segueixen:

a) Respecte del fet imposable es podria incloure l'article de la llei en el qual s'estableix i regula el fet imposable de l'IEET. En particular, article 26 de la Llei 5/2017, de 28 de març, citada, modificat per l'article 5 de la Llei 5/2020, de 29 d'abril.

b) En relació amb la quota tributària, cal assenyalar que l'article 34 *bis* de la Llei 5/2017, de 28 de març, reiteradament esmentada, en la redacció donada per l'article 5 de la Llei 5/2020, de 29 d'abril, atribueix la possibilitat d'establir el tipus impositiu del recàrrec dins d'un límit, 4 euros, aplicable a cada unitat de base imposable, paràmetre de quantificació dels tributs variables que en aquest cas concret està format, d'una banda, pel tipus i categoria de l'establiment i, d'una altra, pel número d'estàncies realitzades, d'acord sempre amb el que disposa l'esmentada Llei respecte de la seva definició i delimitació. Doncs bé, en relació amb la base imposable, no hi ha atribuïda potestat normativa alguna amb caràcter general ja que aquesta última només es preveu respecte del tipus impositiu aplicable a aquella. En conseqüència, els números 2 i 3 de l'article 2 del Projecte de l'Ordenança s'han d'aplicar d'acord amb el que preveuen els articles 33 i 34 de la Llei 5/2017, de 28 de març, esmentada. En aquest sentit, si bé l'article 2.2 i 3 s'adapta plenament al mandat de l'article 34 *bis* d'aquesta última Llei, seria convenient incloure en el projecte normatiu la remissió als esmentats preceptes legals reguladors de la base imposable de l'IEET.

No obstant això, pel que fa al tipus impositiu en sentit estricte, cal fer una observació específica. En efecte, aquest element fonamental de la quantificació del tribut, la quantia del qual està limitada, com s'ha assenyalat, a un màxim de 4 euros, s'ha d'aplicar a la base imposable, o liquidable, d'acord amb l'estructura d'aquesta última, és a dir, conjugant els seus elements. Elements que formen part essencial de la mateixa i sobre els quals no hi ha disponibilitat alguna llevat que a la llei s'estableixi una altra cosa. En aquest cas concret, la base imposable està constituïda per dos elements: el número d'estades en els establiments turístics i els diferents tipus i categories d'aquests establiments. Aquesta distinció és fonamental per entendre els termes en què es regula la quantia no només del propi impost sinó també de la del recàrrec que ara s'analitza. Així, la norma legal, article 34, enumera els establiments segons tipus i categories vinculant-los a la quantificació de l'impost. De manera que es concreta el tipus de gravamen d'acord amb les estades realitzades en cada un d'ells en la forma en què s'individualitza, és a dir, en funció de la classe i categoria establertes, motiu pel qual, la pròpia llei, en el precepte esmentat, utilitza el terme "tarifa" la definició legal del qual, ex article 55, paràgraf segon, de la LGT, "*El conjunto de tipos de gravamen aplicables a las distintas unidades o tramos de base liquidable en un tributo se denomina tarifa*", exigeix que la base distingeixi diferents trams o unitats que plasmen els elements que la conformen. En aquest cas concret, s'estableix una tarifa i no un tipus impositiu únic perquè la base imposable exigeix que es tinguin en compte en la quantificació

de l'impost tots i cadascun dels tipus i categories dels establiments, regulades en la mateixa llei; de tal manera que la conjugació d'aquest element amb el de les estades en els mateixos requereix necessàriament l'existència d'una tarifa, donant lloc a un *“conjunto de tipos de gravamen aplicables a las distintas unidades”*, és a dir, a tipus diferents per a cada unitat o tram de la base. Els dos elements de la base són indisponibles en la quantificació de l'impost i l'existència d'un tipus impositiu únic aconseguiria l'eliminació d'un d'ells. No es pot oblidar que la base imposable és un paràmetre que mesura la diferent intensitat de realització del fet imposable, és a dir, suposa una connexió directa amb l'element objectiu d'aquest últim i, en definitiva, amb la capacitat econòmica que està a la seva base.

Aquestes afirmacions són absolutament aplicables al recàrrec establert a l'article 34 bis de la Llei 5/2017, de 28 de març, tantes vegades esmentada, que a més es corroboren si s'atén als límits que aquest mateix precepte disposa respecte del seu tipus impositiu. En efecte, a les lletres b) i c) d'aquest article es disposa que:

*“b) L'aprovació del recàrrec ha de ser únic per a totes les categories incloses en cada tipus d'establiment en què es divideix la tarifa de l'apartat 1.*

*c) Amb el límit de l'import màxim disposat a la lletra a i respectant el tipus d'establiment a què es refereix la lletra b) anterior, es poden aprovar imports diferents segons el codi postal d'ubicació dels establiments.”*

Norma jurídica, la primera, que exigeix de manera terminant un únic tipus impositiu per a tots els establiments que es trobin dins el mateix tipus o classe, d'acord amb la classificació efectuada en la pròpia llei al marge de quina sigui la seva categoria. No pot doncs establir-se un tipus diferenciat per a cadascuna de les categories incloses en una mateixa unitat o tram de base, considerades individualment.

I norma, la segona, que habilita l'Ajuntament de Barcelona a que l'Ordenança corresponent, dins de cada tipus i categoria dels establiments turístics, element sobre el qual no s'atribueix disponibilitat alguna, tingui en compte els diferents districtes postals en què estiguin situats els citats establiments per establir els tipus impositius diferenciats que consideri necessaris. És a dir, pot l'Ordenança reguladora del recàrrec, d'acord amb aquesta norma legal, exercir la seva potestat tributària respecte de la seva quantificació pel que fa a la concreció d'un dels elements configuradors de la base imposable en els termes expressament previstos. No pot doncs disposar de l'element tipus i categoria de l'establiment, definits i concretats legalment, però sí, dins d'ells, delimitar la quantia del tipus impositiu a aplicar tenint en compte el districte postal en el qual se situïn tots els pertanyents a una mateixa unitat o tram de base imposable.

En definitiva, el recàrrec suposa un augment lineal de l'impost que dona lloc a una diferent càrrega tributària per a cada tipus d'establiment que respecta la capacitat econòmica, sense perjudici que la llei permeti una major discriminació en el recàrrec que no ha estat en aquesta ocasió utilitzada.

c) Quant al número 4 de l'article 2 del Projecte, no procedeix fer observació alguna al adaptar-se al que preveu el número 2 de l'article 34 bis de la Llei 5/2017, de 28 de

març, en la redacció donada per l'article 5 de la Llei 5/2020, d'abril. Totes les funcions d'aplicació del tribut corresponen a l'ens titular del tribut base, Generalitat de Catalunya. No hi ha cap competència, normativa o aplicativa, atribuïda a l'Ajuntament de Barcelona disposant-se en l'esmentat precepte que, no obstant, les despeses corresponents a l'exercici de les mencionades funcions han de ser satisfets per aquest últim Ajuntament en la quantia i en la forma que preveu la pròpia llei.

**C.- Sobre la “Disposició transitòria”, la “Disposició final primera” i la “Disposició final segona”**

Respecte a les disposicions transitòria, final primera i final segona no cal afegir ni realitzar observació ni precisió alguna.

**III.- Conclusió**

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic amb les precisions posades de relleu en el cos de l'informe i amb l'observació concreta realitzada respecte del tipus de gravamen.

3.- Informe sobre la possibilitat d'aplicar la bonificació prevista a l'ordenança fiscal 1.1 de l'IBI quan es desenvolupi sobre els béns immobles una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges, als casos de cessió d'ús en sòls de propietat municipal per part de cooperatives d'habitatge. (Exp. 97/20)

El Consell Tributari, en sessió de 27 de juliol de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Regidora de Comerç, Mercats, Règim Interior i Hisenda sobre la possibilitat d'aplicar la **bonificació prevista a l'ordenança fiscal 1.1 de l'IBI quan es desenvolupi sobre els béns immobles una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges, als casos de cessió d'ús en sòls de propietat municipal per part de cooperatives d'habitatge.**

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### SUMARI :

**I.- Petició d' informe formulada per la Regidora de Comerç, Mercats, Règim Interior i Hisenda**

**II.- Documentació que s'acompanya a la petició**

**III.- Fonaments jurídics.**

**IV.- Conclusió**

### **I.- Petició d' informe formulada per la regidora de comerç, mercats, règim interior i hisenda**

D'acord amb el que disposa l'article 15 del Reglament Orgànic del Consell Tributari de l'Ajuntament de Barcelona, de data 29 de juny de 2012 (BOP de 17/07/2012), la Regidora de Comerç, Mercats, Règim Interior i Hisenda sol·licita d'aquest Consell Tributari l'emissió d'un informe relatiu a la possibilitat d' aplicar la bonificació prevista en l'Ordenança Fiscal 1.1 de l'IBI quan es desenvolupi sobre els béns immobles una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges als casos de cessió d'ús en sòl de propietat municipal per part de cooperatives d'habitatge, tal com es detalla i justifica en l' informe de l'Institut Municipal de l'Habitatge i Rehabilitació de Barcelona que s'adjunta.

### **II.- Documentació que s'acompanya a la petició**

1.- Acompanya a l'anterior petició, Informe de l'Institut Municipal de l'Habitatge i Rehabilitació de Barcelona (IMHRB) de data 25 de febrer de 2020, titulat "*Informe sobre la possibilitat d'aplicar la bonificació prevista a l' OF 1.1 de l' IBI per al lloguer a la cessió d'ús*". Aquest Informe conclou, en base a les consideracions que s'exposen seguidament, que s'entén "*justificat en dret, assimilar la cessió d'ús al lloguer social*" i, per tant, "*jurídicament fonamentada l' aplicació de la bonificació*



*expressament prevista per a lloguer social en l'article 1.1 de l'Ordenança Fiscal també als casos de cessió d'ús en sòl de propietat municipal, d'acord amb una interpretació sistemàtica i finalista de l'ordenament jurídic de l'habitatge i en atenció a les pròpies finalitats, objectius i caracterització de l'activitat municipal de promoció del Cohabitatge, sense necessitat de modificar l'Ordenança".* El que es trasllada a la Gerència d'Economia de l'Ajuntament perquè, si s'escau, pugui elevar consulta fonamentada al Consell Tributari de Barcelona.

## **2.- A aquests efectes, considera l'esmentat Informe:**

- a) Que el fonament de la bonificació de referència *"és el destí dels habitatges a polítiques socials, en les quals l'Administració Pública juga un paper principal, com proclama la Llei del dret a l'habitatge i on el lloguer és la forma d'expressió bàsica per blindar aquest destí social"*.
- b) Que d'acord amb aquest marc i d'acord amb les finalitats de la Llei del dret a l'habitatge i en pro del principi de solidaritat urbana, l'Ajuntament va impulsar en el passat mandat la promoció municipal de l'habitatge cooperatiu mitjançant dues licitacions de Cohabitatge sustentat en el dret d'ús que tenen els cooperativistes.
- c) Que la *"promoció, construcció i gestió d'habitatges per part de les cooperatives d'habitatge en règim de cessió d'ús és una forma alternativa d'accés a l'habitatge que s'ha impulsat com una nova via d'ampliació del parc assequible d'habitatges de Barcelona"*.
- d) Que l'Ajuntament ha consolidat aquest nou àmbit d'acció i promoció d'aquesta nova fórmula d'accés a l'habitatge protegit, el Cohabitatge, que contribueix a la diversificació de les entitats a les què es dirigeix l'actuació pública, i integra en la generació de l'habitatge destinat a polítiques socials i en el si de la col·laboració publicoprivada que proclamen els articles 73 i 74 de la Llei del Dret a l'Habitatge per assolir la consecució de l'objectiu de solidaritat urbana també previst en el propi Pla d'Habitatge de Barcelona 2016-2025, un major nombre d'entitats privades, entre les que s'inclouen les cooperatives d'habitatge dedicades a la cessió d'ús. Cooperatives que tenen l'obligació de qualificar els habitatges en règim de protecció oficial, segons preveuen els plecs, la llei del contracte. Per la qual cosa la finalitat és la mateixa que té l'Administració quan gestiona directament els habitatges o quan aplica programes de captació d'habitatge, com per exemple, la Borsa de lloguer.
- e) Que algunes normes sobre habitatge assimilen el lloguer a la cessió d'ús, com és el cas de l'article 80.7 de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del Dret a l'Habitatge i de l'article 54.5 del Decret 75/2014, pel qual s'aprova el Pla per al Dret a l'Habitatge. Del que es dedueix que l'assimilació entre el lloguer i la cessió d'ús és constant en el conjunt de la normativa bàsica d'habitatge i en el seu desenvolupament reglamentari i, en conseqüència, raonable, proporcionat i coherent en dret *"estendre aquesta assimilació també als efectes de la bonificació de l'IBI prevista en la OF 1.1 de l'IBI, en aplicació d'una interpretació sistemàtica i finalista de l'ordenament jurídic de l'habitatge, segons l'article 3 del Codi civil"*.

## **3.- Consta en l'expedient model de contracte d'adjudicació d'ús d'habitatge a persona sòcia de la cooperativa.**

**Primer.** – *Contingut de la bonificació fiscal*

L'article 9.10 de l'Ordenança Fiscal 1.1 de l'Ajuntament de Barcelona, reguladora de l'IBI, estableix una bonificació del 95% de la quota de l'IBI quan es desenvolupi sobre els béns una activitat econòmica destinada a lloguer social, en els següents termes:

*“10. Els béns immobles en els quals es desenvolupi una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges, ja siguin gestionats per la Borsa d'habitatge de lloguer de Barcelona, per entitats o empreses de titularitat pública o bé per altres subjectes privats, podran gaudir d'una bonificació del 95% en la quota, amb caràcter indefinit, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, i tota vegada que siguin declarats d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies socials que justifiquin aquesta declaració. L'acord de declaració d'especial interès o utilitat municipal serà adoptat, per la Comissió del Consell Municipal que tingui la competència en matèria d'Hisenda. La bonificació tindrà efectes des de l'exercici en que es presenti la sol·licitud en els casos de rebuts de padró i des de la data inicial del període liquidat en els casos de nova liquidació.*

*Qui gaudeixi d'aquesta bonificació quedarà obligat a comunicar a l'Ajuntament les variacions que es produeixin i que tinguin transcendència sobre la mateixa, sense perjudici del reintegrament a la hisenda local de l'import i els interessos de demora que resultin d'aplicació.”*

Aquesta bonificació, que és de caràcter potestatiu per a l'Ajuntament, s'empara en l'article 74.2 *quater* del TRLRHL, segons el qual:

*“Los ayuntamientos mediante ordenanza podrán regular una bonificación de hasta el 95 por ciento de la cuota íntegra del impuesto a favor de inmuebles en los que se desarrollen actividades económicas que sean declaradas de especial interés o utilidad municipal por concurrir circunstancias sociales, culturales, histórico artísticas o de fomento del empleo que justifiquen tal declaración. Corresponderá dicha declaración al Pleno de la Corporación y se acordará, previa solicitud del sujeto pasivo, por voto favorable de la mayoría simple de sus miembros”.*

En termes similars i amb emparament en el mateix precepte legal, l'article 74.2 *quater* del TRLRHL, l'apartat 9 del propi article 9 de l'OF 1.1 estableix la mateixa bonificació del 95% de la quota per a un supòsit d'immobles en els quals es desenvolupa un altre tipus d'activitat econòmica si aquesta és declarada d'especial interès o utilitat municipal. Concretament es bonifica el 95% de la quota de l'IBI d'“els immobles de propietat municipal que, no estant inclosos en cap supòsit de no subjecció o d'exempció, estiguin destinats a les activitats pròpies de les instal·lacions esportives, dels centres cívics i d'altres equipaments municipals o participats per l'Ajuntament (...) amb caràcter indefinit, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, i sempre que les activitats abans citades siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies socials, culturals, històric artístiques o de foment de l'ocupació que justifiquin aquesta declaració. L'acord de declaració d'especial interès o utilitat municipal serà adoptat, per la Comissió del Consell Muni-

*cial que tingui la competència en matèria d'Hisenda. La bonificació tindrà efectes des de l'exercici en què es presenti la sol·licitud en els casos de rebuts de padró i des de la data inicial del període liquidat en els casos de nova liquidació.”*

Finalment, i a títol merament informatiu, cal indicar que el RD Llei 7/2019, d'1 de març, de mesures urgents en matèria d'habitatge i lloguer, incorpora en el número 6 de l'article 74 la possibilitat de regular una bonificació, també de caràcter potestatiu, relacionada amb la qüestió que ens ocupa, en els següents termes:

*“6. Los ayuntamientos mediante ordenanza fiscal podrán establecer una bonificación de hasta el 95 por ciento en la cuota íntegra del impuesto para los bienes inmuebles de uso residencial destinados a alquiler de vivienda con renta limitada por una norma jurídica.”*

#### **Segon.- Interpretació i aplicació de beneficis fiscals**

L'article 14 de la Llei General Tributària estableix la prohibició d'aplicació analògica de les normes tributàries en els següents termes:

*“No se admitirá la analogía para extender más allá de sus términos estrictos el ámbito del hecho imponible, de las exenciones y demás beneficios o incentivos fiscales”.*

Sense perjudici de l'anterior, és necessari tenir en compte que l'article 12.2 del mateix cos legal, dedicat a la interpretació de les normes tributàries, estableix una regla específica relativa al sentit dels termes que s'empren en les normes tributàries que, sense suposar especialitat alguna respecte de les regles generals de la interpretació jurídica, descarta l'automatisme en la interpretació d'aquests termes encara que els mateixos procedeixin d'altres branques del dret o de disciplines científiques o tècniques. Això és, quan els termes utilitzats en les lleis tributàries procedeixin -siguin importats, en la terminologia acadèmica- de la normativa reguladora d'altres sectors de l'ordenament o fins i tot de normes tècniques o de disciplines científiques, com l'economia, la botànica o el dret.

Aquesta situació resulta molt freqüent en l'àmbit de la part especial del Dret Tributari, les normes del qual abasten realitats molt diverses, raó per la qual el legislador s'ha vist obligat a establir l'esmentada regla que, com s'ha dit, no afegeix res a les regles generals de la interpretació jurídica, però ha demostrat la seva utilitat en l'erradicació de criteris especials d'interpretació de les normes tributàries que la història ha revelat com profundament distorsionadors i, fins i tot, perniciosos.

L'article 12 de la LGT es refereix a la interpretació de les normes tributàries i en el seu apartat 2 aborda precisament l'esmentada situació de forma expressa i ho fa en el sentit de negar de forma clara i rotunda l'accessorietat de les normes tributàries respecte de les normatives reguladores dels sectors sobre els quals aquelles es projecten i de què, amb freqüència, les normes tributàries “importen” termes i conceptes, excloent l'existència d'una remissió normativa implícita de les normes tributaris a altres sectors de l'ordenament.

La inclusió en les normes tributàries de termes i conceptes procedents d'altres ciències o sectors de l'ordenament haurà de ser objecte d'interpretació en cada cas,

diu la Llei, i serà en conseqüència aquesta interpretació la que determini quin és el sentit que s'ha de donar als esmentats termes. Això és, serà, en definitiva, la interpretació jurídica de la norma tributària la que en cada cas determini fins a quin punt i en quin grau s'assumeix una determinada regulació que no té caràcter tributari. Així ho estableix l'article 12 LGT, que se expressa en els següents termes:

*“1. Las normas tributarias se interpretarán con arreglo a lo dispuesto en el apartado 1 del artículo 3 del Código Civil.  
2. En tanto no se definan por la normativa tributaria, los términos empleados en sus normas se entenderán conforme a su sentido jurídico, técnico o usual según proceda.”*

### **Tercer.- Plantejament**

Els preceptes abans transcrits constitueixen el context normatiu en què s'ha d'enquadrar el supòsit d'aplicació de la bonificació fiscal prevista en l'article 9.10 de l'OF 1.1 per a immobles en els quals es desenvolupi una activitat de “lloguer social d'habitatges” a aquells immobles en els quals es desenvolupi una activitat que la petició d'informe anomena de “cessió d'ús en sòl de propietat municipal per part de cooperatives d'habitatges”, que constitueix l'objecte del present informe. Activitat de cessió d'ús que, segons l'Informe Jurídic de l'IMVRB adjunt a aquesta petició, té lloc en el marc de l’“activitat municipal de promoció del Cohabitatge”.

A aquests efectes entén l'Informe de l'Institut Municipal esmentat que es troba “*justificat en dret, assimilar la cessió d'ús al lloguer social*”. Per la qual cosa resulta possible aquesta aplicació “*sense necessitat de modificar l'Ordenança*”. I fonamenta l'assimilació entre cessió d'ús i lloguer social, en el fonament de la pròpia bonificació que estableix l'OF l'aplicació de la qual es pretén, així com en l'assimilació entre ambdós conceptes que estableixen algunes normes sobre habitatge.

Per això, assenyala com a fonament o finalitat de la bonificació “*el destí dels habitatges a polítiques socials en què l'Administració Pública juga un paper principal, com proclama la Llei del dret a l'habitatge i on el lloguer és la forma d'expressió bàsica per blindar aquest destí social*”.

Quant a l'assimilació entre els conceptes de cessió d'ús i lloguer social en la normativa sobre habitatges, cita a títol d'exemple dos preceptes, l'article 80.7 de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del Dret a l'Habitatge, i l'article 54.5 del Decret 75/2014, pel qual s'aprova el Pla per al Dret a l'Habitatge. Aquests preceptes es pronuncien en els següents termes:

Article 80.7 de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del Dret a l'Habitatge, Promoció d'habitatges de protecció oficial:

*“7. Els habitatges promoguts en règim cooperatiu de cessió d'ús, si compleixen els requisits que fixa la normativa per als habitatges amb protecció oficial en règim de lloguer, són considerats com aquests en els plans d'habitatge, sens perjudici que la dita normativa reconegui les diverses formes de cessió d'ús com a règim específic”.*

Article 54.5 del Decret 75/2014, pel qual s'aprova el Pla per al Dret a l'Habitatge:

*“5. En el supòsit de la cessió d’ús, la quota mensual que s’abona pel dret de cessió no pot superar la quantia aplicable com a renda en un habitatge amb protecció oficial, en la mateixa data i zona geogràfica”.*

La primera d’aquestes normes, als efectes dels plans d’habitatge i sense perjudici que els mateixos reconeguin les diverses formes de cessió d’ús com a règim específic, equipara els habitatges promoguts en règim cooperatiu de cessió d’ús als habitatges de protecció oficial (VPO) en règim de lloguer, sempre que aquells compleixin els requisits exigits a aquests per obtenir aquesta qualificació. Això és, sota determinades condicions, concretament, el compliment dels requisits exigits a les VPO en règim de lloguer, aquest precepte estableix una assimilació dels habitatges promoguts en règim cooperatiu de cessió d’ús als habitatges de protecció oficial en règim de lloguer, als efectes dels plans d’habitatge.

La segona norma, l’article 54.5 del Decret 75/2014, dins dels programes de VPO, estableix com a límit màxim a la quota mensual que s’abona per la cessió de l’ús, la quantia establerta com a renda per a les VPO de la mateixa zona.

Malgrat això, s’ha de dir que, d’acord amb les regles de l’hermenèutica a què s’ha fet referència, tant la finalitat de la norma de bonificació com el sentit dels termes que en ella s’utilitzen i, per tant, l’assimilació o no del lloguer social i la cessió d’ús als efectes de l’aplicació de la norma que s’argumenta, exigeixen la prèvia anàlisi de la concreta configuració normativa del pressupòsit de fet de la bonificació, que és en definitiva el que ha de determinar quin és l’àmbit objectiu de l’aplicació de la mateixa. Sense incórrer en analogia prohibida per la Llei i sense realitzar una extrapolació a l’àmbit tributari d’una assimilació terminològica d’un altre sector de l’ordenament. Per la qual cosa procedeix en primer lloc realitzar l’anàlisi normativa.

No obstant això, amb caràcter previ i per a un major enteniment del tema que es planteja, importa delimitar amb major precisió els arguments sobre els quals se sustenta el plantejament de l’informe de l’IMVRB i, en particular, el relatiu a l’assimilació entre lloguer social d’habitatge i cessió d’ús.

**Quart.-** *El problema de l’assimilació entre lloguer social d’habitatge i cessió d’ús.*

L’Informe de l’IMVRB parteix del fet cert i que no és objecte de qüestió alguna de que, en sentit tecnicojurídic, arrendament i cessió d’ús en el si d’una relació cooperativa, són dos instruments jurídics diferents, que es regeixen per normes diverses i en què els drets i obligacions de les parts no són coincidents; per molt que les posicions jurídiques subjectives de les parts en ambdós casos puguin ser aproximades en molts aspectes mitjançant les clàusules i condicions concretes que s’estipulin. Sobretot, quan ambdós instruments s’utilitzen com a fórmules alternatives en ordre a la consecució d’un mateix objectiu o funció social.

El lloguer d’habitatges i la cessió d’ús d’habitatges d’una cooperativa als seus socis són dues realitats jurídiques diferents que es concreten en un contracte d’arrendament d’habitatges la primera i en un contracte de caràcter personalíssim i contingut obligacional que s’emmarca dins de la especial relació que sorgeix entre

la cooperativa i els seus socis, la segona. Aquestes realitats, com s'ha dit, són jurídicament diferents. La qual cosa no impedeix no obstant que ambdues situacions formin part d'un mateix projecte social i que, en conseqüència, sigui possible la seva assimilació a certs efectes. Així ocorre, com argumenta l'informe de l'IMVRB de referència en el cas de les esmentades lleis d'habitatge, a determinats efectes, i així podria ser també en el cas que ara ens ocupa, si de la interpretació de la norma tributària que estableix la bonificació en qüestió fos possible arribar a aquesta conclusió, d'acord amb les regles sobre interpretació abans citades.

Ara bé, des d'aquesta perspectiva, l'aplicació de la norma sobre bonificació dels immobles dedicats a lloguer social al supòsit de fet que és objecte d'aquest informe, la qüestió sembla quedar reduïda a determinar si l'expressió "lloguer social" que utilitza l'article 9.10 de l'OF 1.1, empra el terme "lloguer" en sentit tecnicojurídic o si, com es desprèn de l'informe de l'IMVRB, ho fa de forma genèrica com a forma d'accés a l'habitatge en un context de programes de contingut social. Als efectes del qual, certament, adquireix una gran rellevància, com argumenta l'IMVRB, la finalitat de la norma.

Aquest plantejament, però, resulta insuficient en la mesura en què prescindeix del context normatiu en què s'insereixen els termes jurídics. Això és, sense atendre a la configuració normativa concreta del pressupòsit de fet de la norma que estableix la bonificació.

A més que es fa necessari assenyalar que, encara que la interpretació de la norma tributària en qüestió conduís a la possibilitat d'establir una assimilació entre lloguer social i cessió d'ús en el si d'aquestes cooperatives, als efectes de l'aplicació de l'incentiu fiscal estudiat això no suposaria, com allí s'afirma, estendre a l'àmbit fiscal la constant assimilació entre el lloguer i la cessió d'ús *"en el conjunt de la normativa bàsica d'habitatge i en el seu desenvolupament reglamentari (...) en aplicació d'una interpretació sistemàtica i finalista de l'ordenament jurídic de l'habitatge, segons l'article 3 del Codi civil"*, sinó una conclusió lògica i sistemàtica de la pròpia configuració normativa del benefici fiscal considerat d'acord amb les regles generals de l'hermenèutica.

Dit amb altres paraules, l'assimilació entre lloguer social i cessió d'ús en sòl de propietat municipal per part de cooperatives d'habitatges als efectes de l'aplicació de la bonificació que estableix l'article 9.10 de l'OF 1.1 per al lloguer social, no depèn de l'assimilació que l'ordenament jurídic de l'habitatge realitzi entre ambdós conceptes a determinats efectes, sinó de la possibilitat d'entendre que la indicada cessió d'ús entra dins del concepte de lloguer social emprat per la norma tributària.

A aquests efectes, i també als més amplis de l'exacta determinació de l'àmbit objectiu de l'aplicació de la bonificació, cal tenir en compte, entre d'altres factors, òbviament, la finalitat última perseguida per la norma. Però també la seva finalitat concreta i immediata. Finalitat que resulta de l'anàlisi del conjunt d'elements normatius que configuren el pressupòsit de fet de la norma de bonificació i que determinen el seu àmbit objectiu d'aplicació.

En conseqüència, no importa tant el fet que un i altre instrument jurídic constitueixin formes alternatives d'accés a l'habitatge que s'emmarquen dins d'uns plans

municipals d'habitatge social que persegueixen una mateixa finalitat, com és la d'incrementar el parc d'habitatge assequible i que, des d'aquest punt de vista, la cessió d'ús d'aquest tipus de cooperatives d'habitatge constitueixi una forma d'accés assimilable al lloguer social, quant que de la pròpia configuració normativa de la bonificació fiscal es desprengui aquesta assimilació.

**Cinquè.-** *El pressupost de fet normatiu de la bonificació de l'article 9.10 de l'OF 1.1*

L'examen de la bonificació que estableix l'article 9.10 de l'OF 1.1 abans reproduïda revela amb claredat que l'activitat econòmica que habilita per a la sol·licitud per part dels subjectes passius contribuents de l'IBI de la bonificació del 95% de la seva quota tributària, un cop aquesta activitat hagi estat declarada per part de la Comissió del Consell Municipal que tingui la competència en matèria d'Hisenda, d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies socials que justifiquin aquesta declaració, és la "destinada al lloguer social d'habitatges", tant si són gestionades per la Borsa d'habitatges de lloguer de Barcelona, per entitats o empreses de titularitat pública o per altres subjectes privats.

Aquesta delimitació de l'activitat econòmica promocionada com activitat destinada al lloguer social d'habitatges, que habilita per optar a la qualificació com activitat d'especial interès o utilitat municipal per part de la Comissió competent del Consell Municipal i, en conseqüència, per sol·licitar la bonificació del 95% del IBI, posa l'accent en el caràcter social de l'arrendament d'habitatges a què es destina l'activitat econòmica promocionada, siguin quins siguin els titulars i subjectes passius a títol de contribuents dels immobles on es desenvolupa aquesta activitat i amb independència, igualment, de la seva gestió pública o privada.

Per tant, el benefici fiscal es configura en atenció als habitatges en règim de lloguer social, però no per als seus usuaris que, per la seva condició d'arrendataris, no són subjectes passius contribuents de l'impost, sense perjudici de les facultats de repercussió que permet l'ordenament jurídic (Article 62.1 i 2, en relació amb l'art. 61. 1 del TRLRHL), sinó a favor dels titulars de béns immobles que, essent contribuents de l'IBI, destinen aquests béns al desenvolupament d'una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges.

Certament, l'ús com habitatge social de l'immoble, amb independència de qui sigui el subjecte passiu contribuent, constitueix un element important als efectes de l'accés a aquesta bonificació; encara que això no impliqui necessàriament que el títol jurídic que habilita per a l'ús de l'habitatge sigui irrellevant. Però l'element essencial en la configuració d'aquesta bonificació, que habilita, com s'ha dit, per a la sol·licitud per part dels subjectes passius contribuents de l'IBI de la bonificació del 95% de la seva quota tributària, consisteix en el desenvolupament en els esmentats immobles d'una concreta activitat econòmica, destinada al lloguer social. Sigui qui sigui el subjecte que la realitzi, és a dir, sigui qui sigui el titular de l'activitat. I existeixi o no una planificació administrativa o un programa d'actuació pública al respecte.

I això últim perquè el pressupòsit de fet de la bonificació que configura l'OF no realitza cap vinculació entre l'activitat econòmica destinada al lloguer social que és objecte de promoció mitjançant el benefici fiscal establert, i l'existència d'aquests

instruments o programes. Sense perjudici, és clar, de què l'enquadrament d'una determinada activitat destinada al lloguer social en un instrument d'aquest tipus pugui ser un element rellevant per a la qualificació si s'escau de l'activitat com d'especial interès o utilitat municipal en atenció a les "circumstàncies socials"; que és el motiu justificatiu de la declaració d'especial interès o utilitat social al què l'OF expressament al·ludeix.

Per tant, s'ha de concloure que, més enllà de l'objectiu d'increment del parc d'habitatges assequible a què pugui contribuir l'esmentada bonificació, el seu objecte concret i, en conseqüència, la finalitat objectiva i immediata de la bonificació analitzada, és la promoció fiscal de l'activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges.

Així es desprèn de l'anàlisi del pressupòsit de fet normatiu d'aquesta bonificació, configurat com el desenvolupament d'una concreta activitat econòmica que es du a terme en els immobles que resultarien bonificats, abstracció feta, tant de quins siguin els titulars de l'activitat, i de per qui i com es gestioni la mateixa, com de quins siguin els titulars dels immobles afectats a títol de contribuents de l'IBI. Així com de l'absència de cap esment a la vinculació dels habitatges o de l'activitat desenvolupada a un instrument de planificació o a un programa d'actuació pública.

Les úniques condicions que imposa l'OF per a l'aplicació de la bonificació si té lloc el desenvolupament de l'activitat econòmica descrita són: la declaració prèvia de l'activitat desenvolupada com d'interès o utilitat municipal, que és un requisit legal; i la prèvia sol·licitud de la bonificació per part del subjecte passiu contribuent que exigeix l'OF, la qual configura aquesta bonificació amb caràcter rogat i durada indefinida.

Concretament, l'OF preveu que la bonificació tindrà "*caràcter indefinit, prèvia sol·licitud del subjecte passiu*", i que "*tindrà efectes des de l'exercici en què es presentí la sol·licitud en els casos de rebuts de padró i des de la data inicial del període liquidat en els casos de nova liquidació.*" En conseqüència, el subjecte passiu estarà obligat a comunicar a l'Ajuntament qualsevol variació que tingui incidència en l'aplicació de la indicada bonificació en els següents termes: "*Qui gaudeixi d'aquesta bonificació quedarà obligat a comunicar a l'Ajuntament les variacions que es produeixin i que tinguin transcendència sobre la mateixa, sense perjudici del reintegrament a la hisenda local de l'import i e/s interessos de demora que resultin d'aplicació*".

**Sisè.-** *L'activitat de cessió d'ús desenvolupada per les cooperatives d'habitatges incloses en el programa de Cohabitatge*

La delimitació del fonament o finalitat de la bonificació analitzada com la promoció fiscal de l'"activitat econòmica destinada a lloguer social d'habitatges" planteja el dubte de si aquesta delimitació implica l'exclusió del seu àmbit objectiu d'aplicació de totes aquelles activitats econòmiques que no tenen per objecte el lloguer social, como és el cas de les activitats de construcció, promoció o gestió d'habitatges socials. O si, per contra, aquestes activitats es podrien considerar incloses quan estiguessin orientades al desenvolupament d'una posterior activitat de lloguer social i, en aquest sentit, "destinades" a lloguer social d'habitatges.



Malgrat això, del context de la norma es desprèn que no és l'activitat econòmica la que es destina a lloguer social per part de l'empresa que la desenvolupa, sinó que són els habitatges sobre els què recau l'activitat de l'empresa els que es destinen a lloguer social; pel que s'ha d'entendre que l'expressió normativa al·ludeix a una activitat econòmica l'objecte de la qual és el lloguer social d'habitatges. Així ho indica, a més, la utilització del terme "activitat", en lloc del terme "activitats", que seria l'indicat per al·ludir a diferents tipus d'activitats econòmiques que tinguessin com destí final el destí dels habitatges a lloguer social. El terme "activitat" designa un tipus concret d'activitat econòmica que té per objecte el destí dels habitatges a lloguer social o, el que és el mateix, que té per objecte el lloguer social d'habitatges.

Sigui quin sigui el sentit ampli o estricte que correspongui donar al terme lloguer social com activitat econòmica, això és, tant si es refereix o no a l'arrendament en sentit tècnic com si inclou altres formes de cessió d'ús que siguin assimilables, l'expressa concreció de l'activitat econòmica promocionada com a lloguer social d'habitatges implica que queden fora de l'àmbit d'aplicació de la bonificació les activitats econòmiques que, tot i recaient sobre habitatges socials, no constitueixin una activitat econòmica de lloguer, com és el cas de les activitats de construcció, promoció o gestió d'habitatges socials.

Per aquest motiu, en el cas que ens ocupa, l'activitat econòmica desenvolupada per les Cooperatives d'habitatges adjudicatàries d'un dret real de superfície sobre sòl de titularitat municipal, no pot ser qualificada com l'activitat econòmica de lloguer social que contempla la bonificació l'aplicació de la qual es pretén. L'activitat duta a terme per dites cooperatives d'habitatge, com es desprèn de la documentació que obra a l'expedient, inclou la construcció i finançament d'habitatges socials, amb qualificació provisional com habitatges de protecció oficial, l'ús o gaudi dels quals serà objecte d'adjudicació als membres de la cooperativa mitjançant el corresponent contracte de naturalesa cooperativa, que s'expressa en aquests termes. Aquesta activitat econòmica és molt diferent de la desenvolupada per empreses de naturalesa pública o privada l'objecte social de les quals és el lloguer social d'habitatges. Encara que l'activitat desenvolupada per aquestes cooperatives resulti encaminada a l'ús d'habitatges en un règim específic d'interès social.

D'altra banda, també convé considerar que aquest règim específic de cessió d'ús dista molt del règim aplicable al lloguer d'habitatges des del punt de vista dels usuaris, com ja ha estat exposat, raó per la qual es troba inclòs entre les modalitats de tinences intermèdies d'accés a l'habitatge (art. 54 del Decret 75/2014, pel qual s'aprova el Pla per al dret a l'habitatge).

#### **IV.- Conclusió**

D'acord amb la regulació actual de la bonificació prevista en l'article 9.10 de l'Ordenança Fiscal 1.1 de l'IBI, quan es desenvolupi sobre els béns immobles una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges no és possible aplicar-la als casos de cessió d'ús en sòl de propietat municipal per part de cooperatives d'habitatges, en tractar-se d'activitats econòmiques de diferent naturalesa. Sense perjudici de la capacitat normativa de l'Ajuntament d'establir una nova regulació.

4.- Informe relatiu a la petició del primer tinent d'alcalde sobre els següents extrems: 1) Si procedeix que l'AMB liquidi a MERCABARNA preus públics pel servei de tractament de residus amb efectes de l'1 de gener de 2018, atès que la gestió de residus de MERCABARNA no presenta cap element diferenciador respecte de l'efectuada per l'Ajuntament a la ciutat de Barcelona, que permeti fonamentar les liquidacions de preus públics; 2) Si es considera que procedeix la liquidació, analitzar si han estat complerts els requisits formals per a la seva aprovació i quins efectes produeixen sobre la validesa de les liquidacions i, tenint en compte les taxes que els productors de residus comercials abonon pel mateix servei a l'AMB, si això implica duplicar els ingressos pel mateix fet imposable i quins efectes comporta aquesta duplicitat. (Exp. 98/20)

El Consell Tributari, en sessió de 22 de juliol de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a petició del primer tinent d'alcalde sobre els següents extrems: 1) Si procedeix que l'AMB liquidi a MERCABARNA preus públics pel servei de tractament de residus amb efectes de l'1 de gener de 2018, atès que la gestió de residus de MERCABARNA no presenta cap element diferenciador respecte de l'efectuada per l'Ajuntament a la ciutat de Barcelona, que permet fonamentar les liquidacions de preus públics; 2) Si es considera que procedeix la liquidació, analitzar si han estat complerts els requisits formals per a la seva aprovació i quins efectes produeixen sobre la validesa de les liquidacions i, tenint en compte les taxes que els productors de residus comercials abonon pel mateix servei a l'AMB, si això implica duplicar els ingressos pel mateix fet imposable i quins efectes comporta aquesta duplicitat.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### SUMARI

**I.- Contingut de la petició d'informe formulada pel Sr. Primer Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona al Consell Tributari**

**II.- Documentació acompanyada a la petició d'Informe i la seva ampliació**

**III.- Plantejament**

III.1. Advertència preliminar

III.2. Contingut de la primera de les preguntes formulades pel Primer Tinent d'Alcalde

III.3. Contingut de la segona de les preguntes formulades pel Primer Tinent d'Alcalde

**IV.- Competències de les diferents Administracions Públiques en matèria de la prestació dels serveis de recollida i tractament de residus a la ciutat de Barcelona**

IV. 1. Disposicions generals de l'Estat i de la Generalitat de Catalunya

IV.2. Normes aplicables al municipi de Barcelona respecte als serveis de recollida i de tractament de residus

**V.- Naturalesa i funcions de l'entitat Mercabarna****VI.- Possibilitat de que l'AMB liquidi preus públics a Mercabarna pel tractament de residus**

VI.1. Consideracions generals

VI.2. El fet imposable i els obligats al pagament

VI.3. Possibilitat que s'hagués produït duplicitat

**VII.- Examen sobre si, en el seu cas, s'han complert els requisits per a l'aprovació de preus públics****VIII.- Conclusions****I.- Contingut de la petició d'informe formulada pel Sr. Primer Tinent d'Alcalde al Consell Tributari**

El Sr. Primer Tinent d'Alcalde, a l'empara del que disposa l'article 15 del Reglament Orgànic del Consell Tributari, sol licita Informe sobre les qüestions que es relacionen al document que acompanya, elaborat per Direcció de l'Àrea de Règim jurídic de la Direcció de Serveis Jurídics de la Gerència d'Àrea d'Economia, Recursos i Promoció Econòmica del propi Ajuntament.

En aquest document, prèviament al contingut de la petició, es fa un resum de la situació, posant de manifest que, al seu entendre, les liquidacions dels preus públics practicades per l'Àrea Metropolitana de Barcelona (en endavant, AMB) a l'entitat Mercabarna no s'ajusten a dret, tant des del punt de vista subjectiu, respecte a la titularitat municipal del servei públic que l'Ajuntament de Barcelona (en endavant, l'Ajuntament) gestiona directament a través de Mercabarna, com pels requisits de l'aplicació de preus públics, com, finalment, pels vicis que s'han produït en el seu procediment d'aprovació.

A la vista d'aquesta situació, el Gerent de l'Àrea d'Economia, Recursos i Promoció Econòmica va proposar al Sr. Primer Tinent d'Alcalde sol licitar al Consell Tributari l'elaboració d'un Informe sobre els extrems següents:

**1.-Sobre si procedeix que l'AMB liquidi a Mercabarna preus públics pel servei de tractament de residus amb efectes des de l'1 de gener de 2018, atès que la gestió de residus de MERCABARNA no presenta cap element diferenciador respecte l'efectuada per l'Ajuntament a la ciutat de Barcelona que permeti fonamentar les liquidacions de preu públic.**

**2.-Així mateix, pel cas que consideri que procedeix la liquidació de preus públics, que analitzi,**

-per una banda, si han estat complerts els requisits formals per a la seva aprovació i quins efectes produeixen sobre la validesa de les liquidacions, i

-per l'altra banda, tenint en compte les taxes que els productors de residus comercials abonen pel mateix servei a l'AMB, si això implica duplicar els ingressos pel mateix fet imposable i quins efectes comporta aquesta duplicitat.

**A).-Petició d'informe i documents acompanyats**

Els documents de referència són els següents:

- Escrit del Sr. Primer Tinent d'Alcalde remetent el contingut de la petició d'Informe a l'escrit dels Serveis Jurídics municipals.
- Escrit dels Serveis Jurídics municipals desenvolupant els extrems de la petició d'Informe a aquest Consell Tributari.

**B).-Documents relatius a les actuacions de l'Àrea Metropolitana de Barcelona**

-Expedient d'establiment de preus públics per l'any 2018, tramès per còpia a Mercabarna, que consta dels següents documents:

- Informe per a l'actualització de preus públics de les plantes metropolitanes de tractament de residus de 5 de maig de 2017.
- Informe-proposta de la Direcció de Serveis d'Urbanisme, de 5 de maig de 2017, d'incrementar els preus públics per productes de cartografia.
- Informe proposta dels Serveis Jurídics de l'AMB, d'establiment de preus públics per l'any 2018.
- Acord de la Comissió de Govern de l'AMB de 16 de maig de 2017, d'establiment de preus públics per a l'any 2018.
- Certificació del Secretari de l'AMB de l'acord de la Comissió de Govern d'establiment de preus públics i la seva relació.
- Còpia de la publicació de l'Acord al BOP.

-Expedient d'aprovació de preus públics per a l'any 2019, tramès per còpia a Mercabarna, que consta dels següents documents:

- Informe per a l'actualització dels preus públics de les Plantes metropolitanes de tractament de residus per a l'any 2019.
- Informe proposta, aprovada per la Comissió de Govern de l'AMB d'establiment de preus públics per a l'any 2019.
- Anunci de l'Acord anterior al BOP i al Tauler d'Anuncis de l'AMB.

**C).-Documents relatius a les liquidacions de preus públics practicades per l'AMB a Mercabarna, als recursos interposats per aquesta contra les esmentades liquidacions, i a les resolucions de l'AMB, estimatòries de les peticions de suspensió del cobrament de les liquidacions, que són els següents:**

- Relació de les liquidacions de preus públics, emesa per l'AMB amb destí a Mercabarna i recursos interposats per aquesta.
- Recursos interposats per Mercabarna contra les liquidacions de preus públics dels anys 2018 i 2019.
- Resolucions de l'AMB, estimatòries de les peticions de suspensió del cobrament de les liquidacions esmentades.

**D).-Altres documents tramesos per l'AMB a Mercabarna**

- Expedient de l'AMB d'aprovació de preus públics per a l'any 1998, que conté un informe dels serveis economicofinancers.

**E).-Documents incorporats a l'expedient per Mercabarna**

- Estatuts de Mercabarna.
- Dictamen sobre els motius d'invalidesa de les liquidacions de preus públics, emès el 5 de febrer de 2020, pel despatx Uría-Menéndez, a petició de Mercabarna.
- Informes de l'Advocacia de l'Estat sobre la naturalesa de Mercabarna, emesos el 5 de novembre de 2009 i 8 de febrer de 2010.

**F).-A petició del Consell Tributari, incorporació a l'expedient de l'Acord de Cooperació entre l'Ajuntament de Barcelona i Mercabarna de 19 de desembre de 2005, i del Conveni de Col·laboració entre Mercabarna i l'Associació Gremial d'Empresaris Majoristes de Fruites i Hortalisses de Barcelona i Província (AGEM) de 30 de desembre de 2013.**

**III.- Plantejament****III. 1. Advertència preliminar**

L'anàlisi que es fa a continuació parteix exclusivament de la documentació obrant a l'expedient tramès al Consell Tributari, que en l'apartat anterior s'ha relacionat. És possible que aspectes que podrien ser essencials per resoldre els problemes que es plantegen en el present Informe, no podran ser objecte d'estudi per manca de documentació o informació al respecte. Aquesta carència es dona fonamentalment en els expedients d l'AMB d'actualització i aplicació de preus públics pels anys 2018 i 2019, que no expressen, entre d'altres mancances, quin és el servei concret de tractament de residus que dona lloc a la contraprestació de preus públics exigida, i si aquest servei té un contingut diferent al servei que es presta als usuaris dels Mercats Centrals, que abonen la corresponent taxa pel servei de tractament de residus a les instal·lacions de l'AMB.

**III. 2. Contingut de la primera de les preguntes formulades pel Primer Tinent d'Alcalde**

Es desprèn, tant de l'informe dels Serveis Jurídics municipals, com dels recursos interposats per Mercabarna, que aquesta actua, en relació als Mercats Centrals, com si fos l'Ajuntament de Barcelona, en virtut del Conveni signat entre totes dues parts. D'acord amb aquest Conveni, l'Ajuntament encarrega a Mercabarna que, en l'àmbit d'aquests Mercats, el substitueixi pel que fa al servei de recollida de residus. Per tant, el que sembla que vol plasmar l'esmentat Conveni és, que de la mateixa forma en què l'Ajuntament presta el servei de recollida dels residus produïts pels ciutadans en el conjunt del Municipi, en l'àmbit dels Mercats centrals aquest servei el presta Mercabarna, respecte als residus produïts pels seus usuaris. Per aquesta raó, la pregunta s'estén a si la gestió de residus per part de Mercabarna presenta algun element diferenciador a l'efectuada per l'Ajuntament en el conjunt de la ciutat que fonamenti les liquidacions de preus públics.

Partint d'aquesta constatació, la pregunta que es formula és la de si l'AMB pot exigir preus públics a l'entitat Mercabarna pel servei que li pugui prestar en relació als Mercats Centrals, però, en aquest cas, entenem que la pregunta no es refereix tant a si és procedent aplicar la figura de preus públics o una altra diferent, de na-

turalesa tributària o no, sinó si hi cap que l'AMB exigeixi una contraprestació pel tractament de residus, tenint en compte que el productor de residus als Mercats centrals no és Mercabarna, sinó que són els seus usuaris, que ja abonen la corresponent taxa a l'AMB per l'esmentat servei.

D'acord amb l'anterior, la resposta d'aquesta primera pregunta obliga a examinar, fonamentalment, les competències de les diferents Administracions públiques i, especialment, en l'àmbit del municipi de Barcelona; la naturalesa jurídica de Mercabarna i la seva relació amb l'Ajuntament, del que derivarà les funcions que li corresponen; i la naturalesa i regulació de la contraprestació pel servei de tractament de residus, especialment, les taxes i els preus públics.

### **III. 3. Contingut de la segona pregunta formulada pel Tinent d'Alcalde**

La segona pregunta en conté dues de diferents. Una, de tipus formal, si s'han complert els requisits per l'aprovació de preus públics; l'altra, en la que es planteja que donat que els usuaris dels Mercats Centrals ja abonen una taxa a l'AMB pel tractament de residus, si suposaria duplicitat el supòsit que el fet imposable d'aquesta taxa fos el mateix que els dels preus públics liquidats a l'entitat Mercabarna.

L'examen d'aquestes dues qüestions es farà en l'ordre invers al que han estat plantejades, ja que la duplicitat afectaria al fet imposable; i si aquesta duplicitat es produís, en rigor, faria innecessari analitzar els aspectes formals de l'aprovació dels preus públics, sens perjudici que la manca d'informació obliga a analitzar, de forma condicional, les diferents possibilitats.

## **IV. Competències de les diferents administracions públiques en matèria de prestació del servei de recollida i tractament de residus a la ciutat de Barcelona**

### **IV. 1. Disposicions generals de l'Estat i de la Generalitat de Catalunya**

La recollida de residus i, fins i tot, el seu tractament en determinats municipis, ha estat una competència, i servei, que tradicionalment s'ha atribuït als municipis. A aquest respecte podem citar la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases del Règim local (LRBRL), que en el seu art. 26 1.a) estableix que els Municipis hauran de prestar, en tot cas, el servei de "*Recollida de residus*", i en els de població superior a 5.000 habitants, el de "*Tractament de residus*".

En semblants termes es regula en el Text Refós de la Llei municipal i de Règim local de Catalunya, aprovat pel Decret Legislatiu 2/2003, de 28 d'abril. El seu art. 66.1.1) atribueix als Municipis la "*Recollida i Tractament de residus*", competència que l'art 67.a) determina que es tracta d'un servei mínim obligatori, igual que l'art. 67.b), que estableix com servei mínim obligatori en els Municipis de població superior als 5.000 habitants, el servei de Tractament de residus.

Les disposicions posteriors a aquestes generals, de caràcter sectorial, han abundat en la distribució de competències que es contempla en les anteriors citades.

Així, la Llei 22/2011, de 28 de juliol, de Residus i Sòls Contaminants, Llei bàsica, segons estableix la seva Disposició final primera, després de relacionar les definicions essencials en aquesta matèria, en el seu art. 12, regulador de les competències administratives, disposa en el seu apartat 5:

*“Correspon a les entitats locals, o a les diputacions forals quan escaigui:*

*a) **Com a servei obligatori**, la recollida, el transport i el tractament de residus domèstics generats a les cases, els comerços i els serveis de la manera en que estableixin les ordenances respectives en el marc jurídic que estableix aquesta Llei, de les que, si s'escau, dictin les comunitats autònomes i de la normativa sectorial en matèria de responsabilitat ampliada del productor. La prestació d'aquest servei correspon als municipis que la poden portar a terme de forma independent o associada”.*

A Catalunya, la norma principal sobre la matèria és el Text Refós de la Llei reguladora dels Residus (TRLR), aprovat pel Decret legislatiu 1/2009, de 21 de juliol. El seu art. 42 regula les competències i funcions dels municipis. Disposa el següent:

*“1.La gestió dels residus municipals és una competència pròpia del municipi.*

*2.El municipi, independentment o associadament, ha de prestar, com a mínim, el servei de recollida selectiva, de transport, de valorització i de deposició del rebuig dels residus municipals.”*

Una primera conclusió a retenir del contingut d'aquestes disposicions bàsiques i generals de l'Estat i de Catalunya, és que la recollida de residus i els seu tractament, en municipis d'una certa grandària, *és un servei de prestació obligatòria per part dels Municipis.*

#### **IV. 2. Normes aplicables al Municipi de Barcelona respecte als serveis de recollida i de tractament de residus**

A la ciutat de Barcelona i al seu entorn conflueixen amb competències sobre aquestes matèries la Generalitat de Catalunya, l'Àrea Metropolitana de Barcelona i els Ajuntaments. No interessa aquí que ens referim a les competències de la Generalitat de planificació, programació, assessorament o de subrogació en el supòsit que un municipi no compleixi amb les seves obligacions, ja que no afecten al contingut del present Informe.

La regulació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona la realitza la Llei 31/2010, de 3 d'agost. Respecte a les seves competències sobre la matèria, algunes estaven atribuïdes abans de la vigència de la Llei a una de les dues entitats preexistents, l'Entitat metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus (EMSHTR), que va ser extingida per la Disposició Addicional Primera de l'esmentada Llei. La Disposició Addicional Segona va atribuir les competències de l'extinta EMSHTR a l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Així, l'abans citat TRLR, de l'any 2009, estableix en el seu art. 50:

*“1.Correspon a l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics i del Tractament de Residus, en l'àmbit territorial dels municipis que agrupa, programar i fer les obres i **establir i prestar el servei de valorització i disposició del rebuig dels residus municipals**”.*

Per la seva part, el Reglament regulador del Servei Públic Metropolità de Gestió i Tractament dels Residus municipals, Característiques, Criteris i Procediment d'Admissió a les Plantes metropolitanes, aprovat definitivament pel Consell Metropolità de 20 de juliol del 2006, en el seu art. 5, atribueix a la EMSHTR les següents competències:

*“En general, correspon a l'EMSHTR la coordinació i l'assistència de serveis municipals de recollida de residus municipals, participant mitjançant els corresponents mecanismes de col·laboració i ajuda en els processos de recollida i transport dels residus, gestió de les deixalleries i altres tasques relacionades.”*

***“Amb caràcter directe i obligatori prestarà el servei de tractament i eliminació dels residus municipals definit a l'article 6 d'aquest Reglament, mitjançant la posada en funcionament optimització de plantes de transvasament, de triatge, integrals de tractament o ecoparcs, de compostatge o de valorització amb aprofitament d'energia, i de dipòsits controlats i de noves instal·lacions d'alta tecnologia que puguin incorporar-se al sistema metropolità de tractament.”***

L'art.6, citat en el precepte transcrit estableix les definicions que contenen el servei de tractament de residus, de les instal·lacions i la gestió del servei.

L'art. 5 afegeix que *“Exercirà, així mateix, les facultats detallades al títol II del reglament.”*

Les facultats del Títol II del Reglament són de caràcter tècnic sobre la recollida, el transport i el tractament de residus, que no és necessari transcriure als efectes d'aquest Informe.

El que és important remarcar del transcrit Reglament en la seva part necessària, és que estableix amb caràcter obligatori el servei de tractament i eliminació de residus municipals a l'àmbit territorial de l'AMB.

Pel que fa a l'Ajuntament de Barcelona, cal citar, en primer lloc, la Carta Municipal de Barcelona, aprovada per la Llei 22/1998, de 30 de desembre. El seu art. 103. Primer. f) estableix, com àmbit d'actuació de l'Ajuntament, la recollida, transport i tractament dels residus urbans i industrials.

La regulació específica de la recollida de residus, com a servei de prestació obligatòria, es regula per l'Ordenança general del medi ambient de Barcelona, aprovada el 25 de febrer de 2011, que contempla, fonamentalment, els diferents sistemes de recollida de residus, la diferent tipologia dels residus municipals i les obligacions dels productors de residus a la ciutat de Barcelona.

En conseqüència, segons es desprèn de la normativa citada, el servei de recollida de residus al Municipi de Barcelona l'exerceix de forma obligatòria l'Ajuntament de Barcelona, mentre el servei de tractament de residus, al mateix àmbit territorial, i també de forma obligatòria, l'exerceix l'AMB.



Segons descriu l'art. 1 dels seus Estatuts, aprovats pel Consell plenari de l'Ajuntament el 23 de desembre de 2009, *"Bajo la denominación de Mercados de Abastecimiento de Barcelona, Sociedad Anónima se constituye una Sociedad Mercantil Anónima que se regirá por los presentes estatutos, sin perjuicio de lo establecido en las Leyes de Régimen Local y Especial de Barcelona y sus Reglamentos, y en lo en ellos no previsto, por los preceptos de la Ley de Sociedades Anónimas y demás disposiciones que les sean aplicables."*

Afegeix aquest precepte que la societat constitueix un medi propi de l'Ajuntament de Barcelona.

L'art. 2 disposa que la societat tindrà com objecte social, en el aquí interessa:

*"1.La prestación en régimen de gestión directa de los servicios públicos obligatorios de mercados centrales mayoristas de fruta y hortalizas y de pescado de la Ciudad de Barcelona"*.

*"2.Promoción, construcción, explotación y prestación de los servicios de Mercados y Matadero, así como todas las actividades relacionadas con los mismos"*.

*"3.La promoción e implantación en terrenos de la sociedad de actividades instalaciones y servicios de todo tipo, para la mejora y modernización de la distribución"*.

D'acord amb aquest precepte dels seus Estatuts, Mercabarna es configura com un ens de gestió directa de l'Ajuntament de Barcelona del servei de Mercats Centrals de Barcelona.

Respecte a la seva naturalesa jurídica, es tracta d'una empresa pública de caràcter consorcial, a l'estar integrada per diferents Administracions públiques; no és una societat privada municipal, òbviament, ni tampoc una empresa mixta perquè no té socis privats.

En aquest sentit, és interessant l'informe emès per l'Advocacia de l'Estat que figura a l'expedient, que analitza si a Mercabarna li correspon la bonificació de l'Impost de Societats per rendes derivades de la prestació dels serveis regulats a l'apartat 2 de l'art. 25 de la LRBRL. D'acord amb l'art. 34.2 del Text refós de la Llei de Societats procedeix la bonificació, excepte quan els serveis s'explotin pel sistema d'empresa mixta o de capital íntegrament privat. L'Informe arriba a la conclusió que a Mercabarna se li ha d'aplicar la bonificació ja que es tracta d'una empresa de capital públic que actua com instrument a través del qual l'Ajuntament de Barcelona gestiona directament el servei de Mercats centrals.

A l'accionariat de Mercabarna l'Ajuntament hi té una participació del 50,59%, Mercasa, del 36,79%, el Consell Comarcal del Barcelonès, del 12,16%, mentre el 0,36% restant, correspon a la mateixa Mercabarna, en qualitat d'autocartera.

L'encàrrec de l'Ajuntament de Barcelona a Mercabarna, perquè assumeixi el paper de l'Ajuntament a l'àmbit dels Mercats Centrals, pel que es refereix a la recollida de residus, es va concretar amb l'Acord de Cooperació signat el 19 de desembre de 2005. Del seu contingut es desprèn que, a part de concretar la gestió de Mercabarna, serveix per a establir les formes concretes de gestió que s'han d'adoptar en els recintes dels Mercats.

D'entre els seus Pactes, es significatiu, perquè resumeix la relació, el següent:

*“Tercer. 1. Mercabarna s'adhereix al servei de recollida comercial prestat per l'Ajuntament de Barcelona, i els seus usuaris es comprometen a complir amb l'obligació de pagament de la Taxa Metropolitana de Tractament de Residus”.*

Segons es manifesta per la representació de Mercabarna en els recursos administratius interposats contra les liquidacions de preus públics, que consten a l'expedient, sembla que l'AMB posi en qüestió la vigència del transcrit Acord. Sobre aquest aspecte no ens podem manifestar perquè no obra en cap dels expedients cap actuació o declaració de l'AMB en aquest sentit. Cal assenyalar que l'Acord disposa que té una durada de cinc anys i és prorrogable amb caràcter indefinit.

El règim intern de funcionament, pel que fa, entre d'altres, a la gestió dels residus es contempla al Conveni subscrit entre Mercabarna i l'Associació Gremial d'Empresaris Majoristes de Fruites i Hortalisses de Barcelona i Província “AGEM”, el 30 de desembre de 2013.

En l'apartat VII d'aquest Conveni, dedicat al Medi Ambient, es diu:

*“1.-En relació a la gestió de Residus:*

*a)...*

*b)Les empreses majoristes, en la seva activitat al Mercat central de Fruites i Hortalisses, estan adscrites **obligatòriament al sistema de gestió de residus establert per Mercabarna i gestionat de forma directa...**”*

D'acord amb el que estableixen els transcrits Convenis, tant el servei de recollida com el de tractament de residus són de recepció obligatòria per part dels usuaris de Mercabarna.

Entre la documentació aportada no hi figura cap document sobre la relació de Mercabarna amb els usuaris del Mercat del Peix.

## **VI.-Possibilitat de que l'AMB liquidi preus públics a Mercabarna pel servei de tractament de residus**

### **VI. 1. Consideracions generals**

Com hem assenyalat anteriorment, entenem que el Primer Tinent d'Alcalde pregunta si és possible demanar una contraprestació a Mercabarna, que en aquest cas, es concreta en la figura del preu públic.

El que s'ha d'examinar per resoldre aquest problema és, en primer lloc, el fet impossible de la contraprestació i l'obligat al pagament; i, en segon lloc en el supòsit que procedís la seva aplicació, si el preu públic és la figura adient.

## VI. 2. El fet imposable i els obligats al pagament

L'art. 24 de la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de Taxes i Preus Públics (LTPP) estableix que tindran la consideració de preus públics *“las contraprestaciones pecuniarias que se satisfagan por la prestación de servicios, cuando sean de solicitud voluntaria”*. En el mateix sentit l'art 41 del TRLHL. L'art. 43 d'aquest darrer text disposa que *“son obligados al pago quienes se benefician de los servicios o actividades por los que deban satisfacerse”*.

La regulació dels preus públics, pel que es refereix al fet imposable i al subjecte passiu, en abstracte, no planteja excessius problemes: són, respectivament, la prestació d'un servei i els seus beneficiaris, sempre que l'utilitzin voluntàriament.

El moment a partir del qual podran exigir-se preus públics ho concreta l'art 27.2 de LTPP, que diu el següent: *“Los precios públicos podrán exigirse desde que se inicie la prestación del servicio que justifica su exigencia”*. En termes tributaris podríem dir des que es produeix el fet imposable.

Respecte a l'objecte del present Informe, de la documentació que obra a l'expedient resulta a l'àmbit dels Mercats Centrals, Mercabarna presta el servei de recollida de residus, d'acord amb el Conveni signat amb l'Ajuntament. Fins l'any 2017, la única contraprestació al servei de tractament de residus que presta l'Àrea Metropolitana en l'àmbit esmentat, era la taxa corresponent pagada pels usuaris de Mercabarna, també d'acord amb els Convenis que abans s'han esmentat.

Segons els antecedents que consten a l'expedient, l'any 2018 s'inicia per l'AMB l'exigència d'una altra contraprestació, els preus públics.

L'acord de l'AMB respecte a Mercabarna va ser el de *“Liquidar preus públics corresponent al tractament de residus”* i, en les factures dels preus públics aplicats es diu que aquests corresponen al *“tractament de residus FORM”*.

Sobre quins són aquests residus, l'art. 6 C).a.3, del citat Reglament metropolità disposa:

*“Fracció orgànica (FORM): fracció dels residus municipals de les característiques definides a l'article 27”*.

L'art. 27, relatiu a les característiques de la fracció orgànica (FORM), estableix:

*“S'entén per fracció orgànica de residu municipal (FORM) la constituïda per residus municipals, fonamentalment de restes de menjar (verdures, fruites, closques, peles, carn, peix, farines...) i quantitats menors de restes vegetals (petita jardineria i poda domèstica), susceptibles de degradar-se biològicament, sempre que compleixin els límits màxims previstos a l'annex IV d'aquest reglament”*.

La nova realitat d'exigir l'AMB a Mercabarna unes contraprestacions que abans no s'exigien, es pot produir, en teoria, per tres motius: Que s'hagi establert la gestió d'un servei o un ús nou, d'acord amb el transcrit art. 27.2 de la LTPP, prestat a l'entitat Mercabarna, que no s'hagués prestat ni gaudit amb anterioritat, i que

l'esmentada entitat el gaudís voluntàriament; que ja es vingués prestant aquest servei a Mercabarna, sense exigir el pagament d'un preu públic; o que es tractés del mateix servei que es presta als usuaris dels Mercats, que abonen la corresponent taxa.

En els expedients de l'AMB d'actualització de preus públics corresponents als anys 2018 i 2019, que consten a l'expedient, no s'especifica quin servei de tractament es presta, que es pugui identificar, respecte al que es venia prestant amb anterioritat al mateix espai dels Mercats centrals. En la documentació aportada aquesta incògnita no es resol.

En tot cas, en el present Informe no podem estendre'ns més enllà del contingut de la documentació examinada. I de cap document d'aquesta documentació se'n desprèn la possibilitat d'identificar el contingut del fet imposable que afecta a Mercabarna, i que aquesta l'hagi gaudit voluntàriament. Ens permetem també fer la presumpció que es fa difícil entendre que els preus públics liquidats corresponguin al tractament dels residus produïts a les oficines de Mercabarna als Mercats Centrals, per la seva important quantia. Però no podem anar més enllà.

Pot servir d'orientació l'acord de l'AMB de liquidar preus públics a Mercabarna a partir de l'1 de gener de 2018, comunicat el febrer de 2019, obrant al foli 5 del Dossier nº 1 dels tramesos al Consell Tributari, que diu el següent:

*“Liquidar a Mercabarna preus públics corresponents al tractament de residus amb efectes d'1 de gener de 2018. Respecte als períodes anteriors, la Direcció de Serveis de gestió i Prevenció de Residus haurà de procedir a la quantificació prèvia dels residus generats a Mercabarna i lliurats a les plantes metropolitanas **que no són objecte de recollida municipal**”.*

D'aquest acord se'n desprèn que els preus públics de referència s'apliquen a uns residus que no són els de recollida municipal, és a dir, objecte del servei públic municipal de recollida de residus; però ja hem vist anteriorment que Mercabarna actua com mitjà propi o encarregat de l'Ajuntament i, que per tant, el servei que realitza és el mateix servei municipal de recollida de residus que presta l'Ajuntament, i que els que recull Mercabarna són els residus municipals que es produeixen a l'àmbit dels Mercats Centrals. Raó de més per senyalar la necessitat d'identificar quins són els residus produïts en aquell marc pel tractament dels quals l'AMB liquida preus públics.

Com a conclusió d'aquest apartat es pot afirmar que la liquidació de preus públics sense identificar el fet imposable, en relació al tractament de residus produïts als Mercats Centrals, entès com el pressupòsit fixat per la Llei per a configurar cada tribut -art. 3.2 de la LGT- no s'ajustaria a dret i podria donar lloc a la seva anul·labilitat -art. 48 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Comú de les Administracions Públiques (LPCAP)-.

### **VI. 3. Possibilitat que s'hagués produït duplictat**

A l'apartat anterior fèiem referència a què una de les possibilitats que resulten de la pregunta del Primer Tinent d'Alcalde i de l'informe dels Serveis Jurídics municipi-

pals, era que el fet imposable liquidat amb preus públics, fos el mateix a aquell que dona lloc a què els usuaris dels Mercats Centrals ja abonin la corresponent taxa.

No cal estendre'ns en aquest apartat, ja que és evident que si el fet imposable pel qual es liquiden preus públics fos exactament el mateix pel qual es liquida la taxa als usuaris, estaríem davant d'una duplicitat, que comportaria la seva nul·litat, d'acord amb l'abans citat art. 48 de la LPCAP.

#### VII.- Examen sobre si, en el seu cas, s'han complert els requisits per a l'aprovació dels preus públics

Sobre aquest aspecte de la segona pregunta formulada pel Tinent d'Alcalde hem de partir dels expedients o de part dels expedients de l'AMB que figuren a la documentació aportada, relativa a l'actualització de preus públics pel servei de tractament de residus dels anys 2018 i 2019. No figura a l'expedient l'estudi economicofinancer previ a l'aprovació dels preus públics. L'únic estudi economicofinancer que obra en un dels expedients es refereix als preus públics de l'any 1998, expressats en pessetes, de notòria insuficiència, atès el temps transcorregut, i la conseqüent alteració substancial de les condicions tècniques i econòmiques del servei que presumiblement s'han produït; sense que consti que s'hagi produït cap modificació de l'esmentat estudi economicofinancer.

Si els expedients d'aprovació i liquidació de preus públics a Mercabarna, continuessin exclusivament la documentació que obra a l'expedient, es plantejarien dos problemes formals rellevants.

El primer dels problemes seria la manca de motivació. Si fos certa l'afirmació de Mercabarna, en un dels seus recursos, que els anys anteriors a 2018 no se li havien liquidat preus públics, tant si es tractava de la implantació d'un nou ús o servei, com si es volgués aplicar la contraprestació a un ús o servei ja existent, en ambdós casos hauria suposat un canvi de criteri que s'hauria d'haver motivat, d'acord amb el que estableix l'art. 35.1.c) de la LPCAP, en tant disposa que hauran de ser motivats *“los actos que se separen del criterio seguido en actuaciones precedentes”*. La conseqüència de la manca de motivació pot donar lloc a l'anul·labilitat de l'acte si produeix indefensió, d'acord amb l'art. 48 de la mateixa Llei.

El segon problema vindria donat per la carència d'un estudi economicofinancer previ a l'aprovació dels preus públics.

L'exigència d'un estudi economicofinancer ve establerta per l'art. 26.2 de la LTPP, d'aplicació supletòria d'acord amb el que diu la seva Disposició Addicional setena. La inexistència de l'estudi que contempla la llei té com a efecte la nul·litat del preu aprovat.

Aquesta és la solució que contempla la jurisprudència del tribunal Suprem (TS). La Sentència de 28 de setembre de 2015, (RJ 2015\5018), diu el següent:

*“Por otro lado, se ha de tener presente que la Ley de Tasas y Precios Públicos de 1989 estableció en la disposición adicional séptima que lo previsto en su título III, dedicado a los precios públicos, se aplica supletoriamente a la legislación de las Comunidades*

*Autónomas y de las Haciendas locales sobre precios públicos en el ámbito de sus competencias. Pues bien, el art. 26.2 dispone que el establecimiento y la modificación de la cuantía de los precios públicos debe ir acompañada de una memoria económico-financiera que justifique su importe y el grado de cobertura financiera de los costes correspondientes. Es verdad que esta norma, redactada conforme al art. 2 de la Ley 25/1998, de 13 de julio, es anterior al texto refundido de la Ley de Haciendas locales, aprobado en el año 2004, pero no lo es menos que la Ley 8/1989 ha sido objeto con posterioridad de numerosas modificaciones -la última mediante la Ley 10/2012, de 20 de noviembre, sin que el legislador haya visto la necesidad de modificar su disposición adicional séptima, circunstancia que evidencia que su voluntad sigue siendo que se aplique subsidiariamente en materia de precios públicos a las normativas autonómicas y locales”.*

*“Por lo tanto, debemos concluir, como con acierto hace la Sala de instancia, que el establecimiento y fijación (incluso modificación) de un precio público local requiere una memoria económico-financiera que justifique su importe y el grado de cobertura de los costes correspondientes”.*

*“No está de más recordar que este mismo criterio ha sido mantenido con anterioridad por esta Sala, acudiendo a argumentos semejantes a los aquí expuestos (véanse las sentencias de 7 de febrero de 2000 (RJ 2000\3025), y 12 de noviembre de 2004 (RJ 2005\332); puede consultarse también la Sentencia del tribunal Constitucional 233/1999 (FJ 19º)”.*

La molt recent Sentència del TS de 23 de juny de 2020, abunda en la mateixa doctrina. Diu el següent:

*“A este respecto hemos de tener en consideración que el estudio económico-financiero constituye un requisito esencial y no meramente formal, cuya ausencia o insuficiencia conlleva la nulidad del acuerdo impugnado, como reiteradamente venía afirmado el TS, entre otras muchas sentencias en la de 13 de diciembre de 2016: “La exigencia de Memoria económico-financiera o informe técnico-económico (sobre el hecho de que la distinta denominación no supone diferencia alguna de exigencia en cuanto al contenido, nos remitimos a la Sentencia de esta Sala y Sección del 8 de marzo de 2010, es constante en nuestra jurisprudencia, valiendo por todas ellas la Sentencia de 1 de abril de 2001 y 18 de marzo de 2010, en las que claramente se mantiene que la ausencia o insuficiencia de este tipo de documentos da lugar a la nulidad de la Ordenanza.”*

*“No podía ser de otra manera, pues como se ha recordado en la Sentencia de esta Sala de 16 de septiembre de 2010, la exigencia de informe técnico-económico o Memoria económico-financiera que reclama la Ley “constituye” un medio de garantizar, justificar (el ente impositor) y controlar (el sujeto pasivo) que el principio de equivalencia se respeta, y, por ende, para evitar la indefensión del administrado ante actuaciones administrativas arbitrarias (entre muchas Sentencias de 15 de junio de 1994, 19 de mayo de 2000, 10 de febrero de 2003, 1 de julio de 2003 y 19 de diciembre de 2007)”.*

Com a conclusió, l'absència d'estudi economicofinancer suficient, previ a l'actualització dels preus públics, comportaria la invalidesa de l'acord de la seva liquidació.

### VIII.- Conclusions

**Primera.-** L'aplicació de preus públics a Mercabarna es suporta, segons els documents d'actualització de preus públics, en el servei de tractament de residus per part de l'AMB. No resulta de l'expedient el contingut d'aquest, en el sentit d'identificar-lo respecte al que ja es venia prestant anteriorment, raó per la que no es pot afirmar que les liquidacions s'ajustin a dret.

**Segona.-** En el supòsit que els preus públics liquidats obeïssin exactament als mateixos serveis pels quals els usuaris de Mercabarna abonen una taxa, es produiria una duplicitat que comportaria la invalidesa de les liquidacions.

**Tercera.-** La manca de motivació de l'acord d'aprovació dels preus públics liquidats a Mercabarna i la d'un estudi economicofinancer suficient, previ a l'actualització dels preus públics, comportaria la invalidesa de l'acord de la seva liquidació.

5.- Informe emès a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda sobre les següents qüestions:

Primera: Per tal de revisar els beneficis fiscals, cal que prèviament es produeixi una transposició del Dret de la Unió Europea, en matèria d'ajuts d'Estat il·legals, a l'ordenament jurídic espanyol?

Segona: Una administració tributària com l'Ajuntament de Barcelona pot revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea sense que existeixi una Decisió de la Comissió?

Tercera: Pot l'Ajuntament de Barcelona revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea d'un obligat tributari dels darrers deu anys, o únicament pot denegar les noves sol·licituds envers el futur?

Quarta: Si l'Ajuntament de Barcelona no pot revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea, és perquè aquests beneficis deriven dels principis rector del sistema tributari espanyol, perquè són necessaris per al funcionament o eficàcia del citat sistema tributari?

Cinquena: La revisió de beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea per part de l'Ajuntament de Barcelona, és improcedent per anar en contra del principi de confiança legítima dels obligats tributaris en la normativa estatal vigent i en les resolucions fermes obtingudes fa anys?

Sisena: S'ha de considerar l'arrendament del patrimoni immobiliari de les entitats sense ànim de lucre com explotació econòmica i, per tant, sense dret als beneficis fiscals en els immobles objecte d'arrendament regulats a la Llei 49/2002 per anar en contra del Dret de la Unió Europea? (Exp. 103/20)

El Consell Tributari, en sessió de 22 de juny de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda sobre les següents qüestions:

Primera: Per tal de revisar els beneficis fiscals, cal que prèviament es produeixi una transposició del Dret de la Unió Europea, en matèria d'ajuts d'Estat il·legals, a l'ordenament jurídic espanyol?

Segona: Una administració tributària com l'Ajuntament de Barcelona pot revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea sense que existeixi una Decisió de la Comissió?

Tercera: Pot l'Ajuntament de Barcelona revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea d'un obligat tributari dels darrers deu anys, o únicament pot denegar les noves sol·licituds envers el futur?

Quarta: Si l'Ajuntament de Barcelona no pot revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea, és per que aquests beneficis deriven dels principis rector del sistema tributari espanyol, perquè són necessaris pel funcionament o eficàcia del citat sistema tributari?

Cinquena: La revisió de beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea per part de l'Ajuntament de Barcelona, és improcedent per anar en contra del principi de confiança legítima dels obligats tributaris en la normativa estatal vigent i en les resolucions fermes obtingudes fa anys?

Sisena: S'ha de considerar l'arrendament del patrimoni immobiliari de les entitats sense ànim de lucre com explotació econòmica i, per tant, sense dret als beneficis fiscals en els immobles objecte d'arrendament regulats a la Llei 49/2002 per anar en contra del Dret de la Unió Europea?



La sol·licitud d'emissió d'informe de data 4 de maig de 2020 s'acompanyà en la mateixa data de: Sol·licitud d'informe de data 4 de març de 2020 realitzada pel Director de la Inspecció d'Hisenda al senyor Ramón Falcón y Tella, Catedràtic de Dret Financer i Tributari de la Universidad Complutense de Madrid e Informe de data 17 d'abril de 2020 relatiu a “La posibilidad del Ayuntamiento de Barcelona de revisar los beneficios contrarios a Derecho de la Unión Europea” emès per l'esmentat senyor Ramón Falcón y Tella.

## INFORME

**PRIMERA.- Per tal de poder revisar els beneficis fiscals, cal que prèviament es produeixi una transposició del Dret de la Unió Europea, en matèria d'ajuts d'Estat il·legals, a l'ordenament jurídic espanyol?**

En els termes establerts, bàsicament, en els articles 137, 142, i 133.1 i 2 de la CE els ens locals poden regular el règim jurídic dels seus tributs i a més tenen atribuïdes competències per aplicar-los. En conseqüència, poden comprovar les posicions subjectives dels seus titulars sempre d'acord amb l'ordenament jurídic, en particular, d'acord amb el TRLRHL, la LGT i les Ordenances reguladores dels seus propis tributs.

Els tractats internacionals, en la mesura que hagin estat vàlidament celebrats, formen part de l'ordenament intern, un cop publicats oficialment a Espanya, tal com disposa l'article 96.1 CE. Els articles 93 i 94 CE estableixen que els tractats internacionals poden classificar-se en tres grups: a) els que requereixen prèvia autorització per llei orgànica; b) els que requereixen prèvia autorització de les Corts; i c) aquells en què, una vegada conclusos, s'ha d'informar al Congrés i al Senat. El Tractat d'adhesió d'Espanya a les Comunitats Europees de 12 de juny de 1985 es va incloure dins el primer grup i la seva ratificació va ser autoritzada mitjançant Llei orgànica 10/1985, de 2 d'agost. D'acord amb l'article 96 CE, a l'estar vàlidament celebrat, forma part de l'ordenament un cop publicat oficialment constituint dret originari que no requereix de transposició perquè les seves normes vinculin de manera directa, tal com s'estableix en l'article 31 de la Llei 25/2014, de 27 de novembre, de Tractats i altres acords internacionals.

Conclusió: les normes contingudes en els Tractats de la Unió europea són dret originari i no requereixen transposició al dret intern per a la seva aplicació.

**SEGONA.- Una administració tributaria com l'Ajuntament de Barcelona pot revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea sense que existeixi una Decisió de la Comissió?**

L'article 107.1 del TFUE disposa:

*“1. Salvo que los Tratados dispongan otra cosa serán incompatibles con el mercado interior, en la medida en que afecten a los intercambios comerciales entre Estados*

*miembros, las ayudas otorgadas por los Estados o mediante fondos estatales, bajo cualquier forma, que falseen o amenacen falsear la competencia, favoreciendo a determinadas empresas o producciones.”*

Per la seva banda, l'article 108, en els números u, tres i quatre, estableix que:

*“1. La Comisión examinará permanentemente, junto con los Estados miembros, los regímenes de ayudas existentes en dichos Estados. Propondrá a éstos medidas apropiadas que exijan el desarrollo progresivo o el funcionamiento del mercado interior.*

...

*3. La Comisión será informada de los proyectos dirigidos a conceder o modificar ayudas con la suficiente antelación para poder presentar sus observaciones. Si considerare que un proyecto no es compatible con el mercado interior con arreglo al artículo 107, la Comisión iniciará sin demora el procedimiento previsto en el apartado anterior. El Estado miembro interesado no podrá ejecutar las medidas proyectadas antes que en dicho procedimiento haya recaído decisión definitiva.*

*4. La Comisión podrá adoptar reglamentos relativos a las categorías de ayudas públicas sobre las que el Consejo haya determinado, con arreglo al artículo 109, que pueden quedar exentas del procedimiento establecido en el apartado 3 del presente artículo.”*

Finalment l'article 109 disposa que:

*“El Consejo, a propuesta de la Comisión y previa consulta al Parlamento Europeo, podrá adoptar los reglamentos apropiados para la aplicación de los artículos 107 y 108 y determinar, en particular, las condiciones para la aplicación del apartado 3 del artículo 108 y las categorías de ayudas que quedan excluidas de tal procedimiento.”*

En aquests preceptes es conté el règim jurídic bàsic dels anomenats ajuts d'estat, establint el seu concepte, a l'article 107, i, en el que ara interessa, el seu règim de control. El fonamental d'aquesta regulació es tradueix en el fet que, tal com disposa l'article 108, la Comissió té una competència específica sobre la declaració de compatibilitat dels ajuts estatals amb el mercat interior. A aquests efectes, els Estats membres estan obligats a notificar tots els projectes d'ajuts i de la seva modificació, sigui quina sigui la seva naturalesa. Així mateix regula el deure de col·laboració d'aquests Estats i el de facilitar tota la informació que se'ls sol·liciti per part de la Comissió. En conseqüència la Comissió és l'únic òrgan que té atribuïda competència per declarar l'admissibilitat o no de l'ajut projectat, podent qualificar-se d'exclusiva tal com es reflecteix en el nombre (9) del Reglament (UE) 2015/1589 del Consell, de 13 de juliol de 2015, pel qual s'estableixen normes detallades per a l'aplicació de l'article 108 del Tractat de Funcionament de la Unió Europea (versió codificada), aprovat en virtut del que preveu l'article 109 TFUE.

Davant la possibilitat que un Estat membre no notifiqui els projectes d'ajuts o les seves modificacions per tal que la Comissió es pronunciï sobre la seva compatibilitat procedint, si s'escau, a la seva aprovació i conseqüent aplicació o reconeixement, l'article 1 de l'esmentat Reglament (UE) 2015/1589, de 13 de juliol, estableix, en la lletra f), que es considera <ajut il·legal> *“cualquier nueva ayuda que se lleve a*

*efecto contraviniendo lo dispuesto en el artículo 108, apartado 3, del TFUE*” i regula el règim jurídic en l'article 12 i següents. Per tant quan un ajut no es notifica en els termes que preveu l'article 108.3 TFUE té la consideració d'ajut il·legal, sempre, és clar, als efectes dels articles del TFUE transcrits.

En aquests supòsits, és a dir, quan l'Estat membre no compleix amb el deure de notificar, la Comissió, per pròpia iniciativa, pot investigar emparant-se en qualsevol tipus d'informació i sigui quina sigui la font de la qual aquesta informació provingui. Així ho estableix expressament l'article 12.1 del Reglament (UE) 2015/1589, de 13 de juliol, citat, que disposa:

*“1. Sin perjuicio de lo dispuesto en el artículo 24, la Comisión podrá examinar, por iniciativa propia, información procedente de cualquier fuente respecto a supuesta ayuda ilegal.*

*La Comisión examinará sin retrasos injustificados cualquier denuncia presentada por cualquier parte interesada con arreglo al artículo 24, apartado 2, y velará por que el Estado miembro de que se trate esté plena y periódicamente informado del desarrollo y de los resultados de este examen.*

*En caso necesario, la Comisión solicitará información al Estado miembro interesado. Será de aplicación, mutatis mutandis, lo dispuesto en el artículo 2, apartado 2, y en el artículo 5, apartados 1 y 2.*

*...”.*

De manera que l'existència d'un ajut il·legal no suposa la pèrdua de la competència que l'article 108 del TFUE atribueix a la Comissió en aquesta matèria. Suposa que aquesta última pot iniciar el procediment de comprovació per a l'adequació dels ajuts a les normes reguladores del mercat interior d'ofici, al marge per tant de la voluntat de l'Estat membre. Aquest últim té el deure de comunicar a la Comissió tots els projectes d'ajuts o les seves modificacions però en cas d'incompliment la Comissió manté intactes les seves competències i pot exercir-les al marge de l'esmentada notificació.

L'ordenament jurídic comunitari estableix així el règim de control administratiu dels denominats ajuts d'estat regulant l'òrgan competent per fer-ho, la Comissió, el procediment que s'ha de seguir i el seu abast i efectes. Respecte d'aquesta competència, doncs, només la Comissió pot declarar si un ajut establert o reconegut per un Estat membre és ajut d'estat. Ara bé, cal recordar que aquesta mateixa normativa declara que, amb caràcter general, fins que no hi hagi pronunciament de la Comissió tots els ajuts tenen la condició d'il·legals, el que significa que respecte d'ells s'ha d'actuar d'acord amb aquesta qualificació. És a dir, fins que la Comissió no es pronuncii, pot analitzar-se la compatibilitat o no amb l'article 107 del TFUE per tots els subjectes que siguin competents per al seu reconeixement concret en els supòsits en què la concessió de l'ajut no hagi estat suspesa d'acord amb l'article 2 del Reglament (UE) 2015/1589, de 13 de juliol, esmentat.

Les normes contingudes en els Tractats de la Unió Europea constitueixen dret originari i són immediatament aplicables per qui tingui potestats reconegudes. Així ho ha declarat el TJUE que, en sentència C-349/17, de 5 de març de 2019, apartats 90 i 91, assenyalava que *“91. Pues bien, toda disposición del Derecho de la*

*Unión europea que cumpla los requisitos para tener efecto directo se impone a todas las autoridades de los Estados miembros, esto es, no solo a los órganos jurisdiccionales nacionales, sino también a todos los órganos de la Administración, incluidas las autoridades descentralizadas, por lo que estas autoridades quedan obligadas a aplicar tal disposición (véase, en este sentido, la sentencia de 24 de mayo de 2012, Amia, C-97/11, EU:C:2012:306, apartado 38 y jurisprudencia citada). 92. En efecto, según reiterada jurisprudencia del tribunal de Justicia, tanto las autoridades administrativas como los órganos jurisdiccionales nacionales encargados de aplicar, en el ámbito de sus respectivas competencias, las disposiciones del Derecho de la Unión, están obligados a garantizar la plena eficacia de estas disposiciones (sentencia de 14 de septiembre de 2017, The Trustees of BT Pensi3n Scheme, C-628/15, EU:C:2017:687, apartado 54 y jurisprudencia citada)”.*

Per tant, si, en l'exercici de les seves funcions, un ens local entén que com a conseqüència de la interpretació de la norma aplicable, en la qual es regula una exempció, cal considerar que, en la seva base, hi ha un ajut d'estat pot procedir a qualificar-ho com a tal en el procediment d'aplicació corresponent i respecte del subjecte concret que sigui part en aquest procediment, dictant una resolució en la qual, si escau, procedeixi a quantificar-la. En definitiva es tracta d'aplicar una norma de la interpretació de la qual resulta una decisió administrativa respecte del seu abast i en relació amb un subjecte concret. A més, si el procediment ho exigeix, s'ha de procedir a la quantificació del deute tributari degut pel subjecte a qui se li està regularitzant la situació tributària.

No es tracta que un ens local declari formalment, i amb els efectes previstos en el dret comunitari, que una exempció fiscal sigui un ajut d'estat. Aquesta funció està reservada pel dret de la Unió Europea a un òrgan comunitari concret: la Comissió. Es tracta que l'ens local d'acord amb les seves competències es pronunciï en els casos en què entengui que una concreta exempció està dins de l'àmbit de l'aplicació de l'article 107 del TFUE, sempre que no hi hagi hagut pronunciament exprés de la Comissió, tal i com ha declarat el TJUE en les sentències C-74/16, de 27 de juny de 2017 i C-522/13, de 14 d'octubre de 2014, entre d'altres, en les que assenyala que són els òrgans judicials interns els que han de valorar quan es pot aplicar l'article 107 en cada cas específic.

Conclusió: l'Ajuntament de Barcelona pot en l'exercici de les seves funcions i potestats i d'acord amb els procediments corresponents revisar els beneficis fiscals contraris al dret de la Unió Europea.

**TERCERA.- Pot l'Ajuntament de Barcelona revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió europea d'un obligat tributari dels darrers deu anys, o únicament pot denegar les noves sol·licituds envers el futur? En cas d'una resposta afirmativa únicament a la segona part de la pregunta, el reconeixement dels beneficis fiscals respecte al futur té efectes retroactius amb la consegüent devolució d'ingressos?**

L'Ajuntament de Barcelona té competència per regularitzar les situacions dels obligats tributaris si una exempció fiscal pot ser considerada un ajut d'estat. La comprovació és una de les funcions atribuïdes per l'ordenament jurídic als ens

locals. En particular, aquesta funció es reconeix en la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, en el RD-legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals i, respecte del municipi de Barcelona, en la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el seu règim especial. Pot fer-ho en l'exercici de les seves funcions aplicatives a través dels procediments administratius establerts, bàsicament, en les normes esmentades i d'acord amb la LGT i la OFG de Barcelona. Pot, doncs, amb caràcter general i a través dels procediments d'aplicació dels tributs i amb subjecció plena al conjunt de normes que els regulen, regularitzar les situacions en què es trobin els obligats tributaris respecte d'un benefici fiscal si entén que, aquest últim, incorpora un ajut d'estat.

Ara bé, la LGT regula en el Títol VII, articles 260 i següents, el règim jurídic de l'anomenada recuperació dels ajuts d'estat. Així, a l'article 260. 1 i 2 disposa que:

*“1. Corresponde a la Administración Tributaria la realización de las actuaciones necesarias para la ejecución de las decisiones de recuperación de ayudas de Estado que afecten al ámbito tributario.*

*2. Se considerarán aplicación de los tributos el ejercicio de las actividades administrativas necesarias para la ejecución de las decisiones de recuperación de ayudas de Estado que afecten al ámbito tributario, así como las actuaciones de los obligados tributarios en el ejercicio de sus derechos o en cumplimiento de sus obligaciones tributarias derivados de dichas actuaciones.”*

Dictada una decisió declarant l'existència d'un ajut d'estat, procedeix la seva execució mitjançant l'emissió d'una ordre per a l'efectivitat de la qual s'ha de seguir un procediment que, d'acord amb els paràgrafs transcrits, s'iniciaria d'ofici per l'Administració tributària. Doncs bé, l'article 5 de la mateixa LGT estableix que en el concepte general “*Administración tributaria*” s'inclou la corresponent a un ens local. En conseqüència, podria l'Ajuntament de Barcelona ser el titular de la competència d'execució de les ordres de recuperació d'ajuts d'estat. Es tracta d'un procediment d'execució la iniciació del qual requereix l'existència prèvia d'una declaració, decisió en la terminologia legal, que s'ha d'adoptar per l'òrgan titular d'aquesta competència. Òrgan que, com s'ha assenyalat, és la Comissió tal com disposa l'article 108 de l'TFUE. Les decisions de la Comissió són les que, en principi, s'executen per l'Administració tributària de l'Estat membre mitjançant el procediment específic regulat en el Títol VII de la LGT i amb l'abast i efectes regulats en el mateix. Així es manté en l'exposició de motius de la Llei 34/2015, de 21 de setembre, de modificació parcial de la Llei general tributària (V) en la qual es llegeix que:

*“Por otra parte se introduce un nuevo Título en la Ley 58/2003, de 17 de diciembre, General Tributaria, a través del cual se adapta la misma a la normativa comunitaria en materia de ayudas de estado ilegales e incompatibles.*

*Las Decisiones de la Comisión europea exigiendo la recuperación de ayudas de estado son obligatorias en todos sus términos para sus destinatarios, los Estados miembros, que deberán lograr restablecer la situación existente con anterioridad al disfrute de la ayuda sin dilación y con arreglo a los procedimientos del derecho interno del Estado miembro destinatario.*

...

*En la recuperación de ayudas de estado la Administración tributaria actúa como ejecutor de una decisión que le viene impuesta por la Comisión Europea, debiendo ajustarse a la normativa comunitaria reguladora de la materia,...*”.

També el Consejo de Estado, en el dictamen de 9 d'abril de 2015 sobre l'avantprojecte de llei de modificació parcial de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, assenyala en la lletra I que:

*«1.- En el Informe de este Consejo sobre la inserción del derecho europeo en el ordenamiento español, de 14 de febrero de 2008 (punto V.2.2.b), se trataba la revisión por la Administración de actos firmes contrarios al derecho europeo.*

...

*En cambio, sí se sugería, en línea con lo ya se dijo en la memoria de 1999, el establecimiento de un nuevo mecanismo que posibilitara con carácter general la revocación de actos firmes cuando la misma viniese impuesta por una decisión o sentencia comunitaria. Y ello, como mecanismo de alcance general que permitiese remover los obstáculos internos en el procedimiento de ejecución de las declaraciones europeas de contradicción entre el acto que se tratase y el Derecho de la UE. 2.- En este caso, sin embargo, el anteproyecto ha ido más allá y también más allá de lo dispuesto con carácter general para el reintegro de subvenciones en los artículos 36 y siguientes de la Ley 38/2003, de 17 de diciembre, general de Subvenciones (LGS).*

*Se trata, como dice la memoria, de prever un procedimiento para la recuperación de ayudas de estado en el ámbito tributario, carencia que el presente texto viene a solventar. Para ello, se parte de que “la administración tributaria actúa como brazo ejecutor de una decisión que le viene impuesta por la Comisión Europea,...”».*

A l'afirmació precedent no s'oposa la regulació de l'article 260.3 de la LGT que estableix:

*“3. Además de en los supuestos a que se refieren los apartados anteriores de este artículo, lo dispuesto en este Título resultará de aplicación en cualquier supuesto en que, en cumplimiento del Derecho de la Unión Europea, resulte procedente exigir el reintegro de cantidades percibidas en concepto de ayudas de Estado que afecten al ámbito tributario”.*

Aquest precepte amplia l'àmbit d'aplicació del procediment administratiu a què es refereixen els números 1 i 2 del mateix article. De la regulació continguda en el número tres poden deduir-se tres afirmacions. La primera d'elles és que s'estén l'àmbit d'aplicació d'un procediment d'execució, no d'un procediment declaratiu. Es tracta d'executar un acte en el qual s'ha reconegut un dret. En conseqüència, amb caràcter previ, ha de declarar-se el dret. En segon lloc, la norma utilitza el terme reintegrament i no el que es conté en els números u i dos del precepte, “*recuperación*”, que coincideix amb l'usat en les normes comunitàries que regulen el concepte, control i efectes de les decisions en que aquest últim es plasma quan es tracta d'ajuts d'estat declarats il·legals i incompatibles amb el dret de la Unió Europea. Es tracta, així, de supòsits diferents dels previstos en el número u de l'article 260 LGT. En particular, en aquest número tres, es regulen els reintegraments de quanties que, procedint d'ajuts que afecten l'àmbit tributari, exempcions, no han estat declarades com ajuts il·legals i incompatibles. El règim de recuperació d'aquestes

últimes entra dins de la hipòtesi establerta en el número u de l'article esmentat. Finalment, en tercer lloc, aquesta norma inclou en l'àmbit d'aplicació dels procediments regulats en el títol VII els reintegraments declarats expressament en el dret de la Unió Europea, és a dir, aquells en què són les normes del dret europeu les que determinen els supòsits en què l'Estat membre, a través dels seus òrgans competents, els declararessin i executin i aquells altres en què només de forma indirecta troben la seva base en l'esmentat dret.

Els articles 260 i següents de la LGT no regulen ni el concepte d'ajut d'estat ni el corresponent de reintegrament ni els òrgans amb competència en l'ordre administratiu per exercir el control sobre els mateixos. Es limita a establir l'òrgan i el procediment a través del qual es procedeix, d'una banda, a l'execució de les ordres de recuperació d'acord amb el que preveu l'article 16.3 del Reglament (UE) 2015/1589, de 13 de juliol, citat, que estableix:

*“Sin perjuicio de lo que el Tribunal de Justicia de la Unión Europea pueda disponer, de conformidad con el artículo 278 del TFUE, la recuperación se efectuará sin dilación y con arreglo a los procedimientos del Derecho nacional del estado miembro interesado, siempre que permitan la ejecución inmediata y efectiva de la decisión de la Comisión.*

...”

I, d'una altra, i en l'ús de les seves potestats, als possibles reintegraments que procedeixin de l'aplicació d'exempcions tributàries expressament previstos en normes de dret europeu i aquells altres que només indirectament tinguin la base en aquestes últimes normes.

En definitiva, la LGT regula un procediment administratiu de recuperació d'ajuts d'estat, entesos en sentit estRICTE, és a dir, declarats il·legals i incompatibles, i de la resta d'ajuts que, sent legals i compatibles, per mandat exprés del dret europeu, han de ser reintegrats d'acord amb aquest mateix conjunt normatiu (per exemple les regulades al número tres de l'article 107 TFUE). I a més disposa que es procedeixi mitjançant aquest mateix procediment quan es tracti de reintegraments que tinguin el seu origen a l'article 107 de l'TFUE, això és, *“en cumplimiento del Derecho de la Unión Europea”*, (article 260.3 LGT), encara que no estiguin expressament previstos en l'ordenament comunitari. En definitiva, la LGT regula un únic procediment per fer efectius tots els reintegraments de quantitats que tinguin la seva base, directa o indirecta, en l'aplicació del règim d'ajuts regulat en els articles 107, 108 i 109 del TFUE, el termini de prescripció del qual, en els termes que estableix l'article 262 de la LGT, és de deu anys. Institució que, com se sap, es fonamenta en el principi de seguretat jurídica, tal com s'ha ocupat de recordar el propi TJUE en recent sentència, C-349/17, de 5 de març de 2019, esmentada, en l'apartat 112 de la qual assenyala *“Por otra parte, constituye jurisprudencia reiterada que los plazos de prescripción tienen, con carácter general, la misión de garantizar la seguridad jurídica (sentencia de 13 de junio de 2013, Unánimes y otros, C-671/11 a C-676/11, EU:C:2013:388, apartado 31), que, para cumplir esta función, tal plazo debe fijarse por anticipado, y que el justiciable debe poder prever suficientemente cualquier aplicación por <<analogía>> de un plazo de prescripción (sentencia de 5 de mayo de 2011, Ze Fu Fleischhandel y Vion Trading, C-201/10 y C-202/10, EU:C:2011:282, apartado 32 y jurisprudencia citada)”*.

Un ens local no té competència per declarar si una exempció constitueix ajut d'estat en els termes i amb els efectes previstos en els articles del TFUE citats, tampoc pot declarar els reintegraments necessaris que puguin tenir el seu origen en exempcions llevat que ho estableixi el dret de la Unió Europea. Però sí que pot regularitzar les situacions tributàries dels obligats respecte de les exempcions de les que, en principi, siguin titulars tant si no reuneixen els requisits que estableix l'ordenament jurídic que les preveu com si considera que el seu reconeixement i aplicació poden ser contraris a una norma de dret europeu, en particular, de l'article 107 del TFUE.

És una regularització tributària que té el seu origen en el dret europeu. Per això, a l'establir el procediment d'execució d'ordres de recuperació i dels reintegraments expressament previstos en el dret de la Unió Europea, la Llei inclou en el seu àmbit d'aplicació qualsevol reintegrament que, afectant al sistema tributari, es basi en el mateix dret europeu. Aquesta afirmació no s'oposa a norma comunitària alguna ni tampoc a norma interna que vinculi al legislador respecte de la seva competència per configurar els procediments mitjançant els quals es fan efectius dels tributs.

Conclusió: l'article 260.3 de la LGT empara la possibilitat que l'Ajuntament de Barcelona iniciï el procediment que sigui procedent, dels previstos en el Títol VII, per regularitzar la situació tributària dels obligats quan es tracti d'aplicar l'article 107 del TFUE pel termini de deu anys, en els termes que preveu l'article 261.1 de la LGT, per a situacions jurídiques produïdes amb posterioritat a l'entrada en vigor de l'esmentat precepte.

**QUARTA.- Si l'Ajuntament de Barcelona no pot revisar els beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea, és perquè aquets beneficis deriven dels principis rectoris del sistema tributari espanyol, perquè són necessaris per al funcionament o eficàcia del citat sistema tributari?**

EL TJUE ha concretat a través de la seva jurisprudència els requisits exigits per qualificar un ajut públic com a ajut d'estat en el sentit que estableix l'article 107.1 del TFUE. Declara el tribunal que "*Según reiterada jurisprudencia del Tribunal de Justicia, la calificación de <<ayuda estatal>> en el sentido del artículo 107 TFUE, apartado 1, exige que concurren todos los requisitos previstos en dicha disposición. Así, en primer lugar, debe tratarse de una intervención del estado o mediante fondos estatales. En segundo lugar, tal intervención debe poder afectar a los intercambios comerciales entre los estados miembros. En tercer lugar, debe conferir una ventaja selectiva a sus beneficiarios. En cuarto lugar, debe falsear o amenazar con falsear la competencia*" (sentència de 27 de juny de 2017, C-74/16, apartat 38, Escola Pia Província Betania, citada). Entre ells entén que ha de conferir un avantatge selectiu al seu beneficiari. Així, considera ajuts d'estat les intervencions que, sota qualsevol forma, "*puedan favorecer directa o indirectamente a las empresas, o que deban calificarse de ventaja económica que la empresa beneficiaria no hubiera obtenido en condiciones normales de mercado*" (sentència de 9 d'octubre de 2014, Navantia, C522/13, apartat 21; sentència de 17 de juny de 2017, C74/16, apartat 38, Escuelas Pías Província Betania). És a dir, es consideren ajuts les intervencions, qualsevol que sigui la seva classe, que "*alivian las cargas*" que normalment recauen sobre el pressupost d'una empresa encara que no siguin subvencions en



sentit estricte. En el cas de les exempcions constituïrien un avantatge econòmic si tinguessin l'efecte d'alleugerir directament, sense necessitat de qualsevol altra intervenció, les càrregues que normalment graven a una empresa en relació amb altres que es trobin en una situació fàctica i jurídica comparable, tenint sempre en compte l'objectiu perseguit pel règim general de la mesura. En aquest cas s'estaria en presència d'un ajut d'estat selectiu.

Ara bé, la mesura no es consideraria selectiva, i en conseqüència no seria ajut d'estat, quan el tractament diferenciat estigui justificat *“por la naturaleza y economía del sistema”*, o sigui, quan *“esta diferenciación resulta de la naturaleza o de la estructura del sistema en el que se inscriben”*, (sentència de 21 de juny de 2017, Escuelas Pías Provincia Betania, C74/16, apartat 71), és a dir, quan el tractament diferenciat derivi directament dels principis fundadors o directius del sistema fiscal de l'estat membre o quan es tracti de mesures la racionalitat econòmica de les quals les faci necessàries i funcionals pel que fa a la lògica i eficàcia del sistema fiscal [Informe de la Comissió Especial sobre resolucions fiscals i altres mesures de naturalesa o efectes similars, de 5 de novembre de 2015, paràgraf 65 (2015/2066 (INI))].

En el primer cas, quan es tracti dels principis que configuren el deure de contribuir, en particular, el de capacitat econòmica, el d'igualtat. En el segon, quan ho requereixi la pròpia funcionalitat, és a dir, finalitat, del sistema tributari. Quan l'exempció respongui als principis que estableix l'article 31.1 CE no es podrà qualificar l'exempció com ajut selectiu. Per a això cal tenir present que el sistema fiscal s'organitza mitjançant un sistema de tributs en els quals al seu torn cal fer distincions, d'acord amb la LGT, de manera que no només cal tenir en compte les característiques del subjecte sinó sobretot cadascuna de les exempcions a què es pretén qualificar com ajut selectiu. Per la seva banda, quan es tracti de concretar si l'exempció respon a la funcionalitat del sistema fiscal, és a dir, a les seves finalitats, caldrà tenir en compte si l'exempció concreta respon a una funció específica que tingui en la seva base el compliment d'objectius essencials per a l'ordenament jurídic, que no constituïrien activitat econòmica en el sentit requerit per aplicar el concepte d'ajut d'estat tal com es reconeix en l'apartat 54 de la sentència del TJUE de 17 de juny de 2017, C-74/16, citada.

Conclusió: Aquestes constatacions s'han de realitzar en cada supòsit de fet concret i respecte, així mateix, d'un subjecte concret. No hi ha doncs pronunciament específic ni cap consideració respecte de la qüestió plantejada.

**CINQUENA.- La revisió de beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea per part de l'Ajuntament de Barcelona, és improcedent per anar en contra del principi de confiança legítima dels obligats tributaris en la normativa estatal vigent i en les resolucions fermes obtingudes fa anys?**

Entre les excepcions a la regla general d'execució de les ordres de recuperació dels ajuts il·legals i incompatibles que es regulen a l'article 16.1 del Reglament (UE) 2015/1580, de 13 de juliol, s'estableix la que suposi la fallida d'un principi general del Dret comunitari. Es tracta, en particular, del principi de confiança legítima. La jurisprudència comunitària, amb caràcter general, circumscriu l'aplicació d'aquest principi, bàsicament, als casos en què és el comportament de les pròpies institu-

cions comunitàries el que fa néixer en els interessats esperances fundades en la no recuperació de l'ajut (sentència del TJUE, C-349/17, de 5 de març de 2019, esmentada, apartats 97 i 98, i 104 i 105) vinculant-lo als supòsits en què la recuperació es basa directament en el dret de la Unió europea. Ara bé, la configuració de la confiança legítima com a principi fonamental del dret comunitari exigeix la seva aplicació directa no només en l'àmbit assenyalat sinó també en qualsevol dels que afecti als ajuts d'estat, tal com ha estat declarat en la jurisprudència de l'TJUE, en particular en la sentència C-349/17, de 5 de març de 2019, esmentada, apartats 96-105. En conseqüència, cal la seva invocació per qualsevol afectat per la declaració de recuperació o reintegrament per entendre que l'activitat dels òrgans encarregats de dur-les a terme ha trencat el principi general esmentat. En el cas concret que s'està analitzant, a més, aquest últim principi està establert en l'article 9 de la CE, principi de seguretat jurídica, com un dels principis fonamentals de l'ordenament jurídic sigui quina sigui la forma en què es manifesti. Principi de confiança legítima que així mateix ha estat regulat expressament en l'article 3.1 e) de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic. Per tant, encara que no es pugui parlar d'una ordre de recuperació o d'un reintegrament derivat directament de normes de dret europeu, ha d'apreciar-se la possibilitat de la seva aplicació en els supòsits en què s'exerceixin les potestats de revisió dels beneficis fiscals a l'empara de l'article 107.1 del TFUE. En aquest sentit, cal plantejar si una possible activitat de l'Administració tributària local amb aquesta finalitat podria suposar la vulneració dels principis de confiança legítima i bona fe i en conseqüència la fallida del principi de seguretat jurídica.

Doncs bé, en aquest àmbit d'actuació, cal afirmar que les exempcions fiscals són un element constitutiu del règim jurídic dels tributs (STC 6/1983, de 4 de febrer, fonament jurídic segon), que està sotmès, amb caràcter general, a la seva possible regularització com a conseqüència de l'exercici de les potestats aplicatives que la Llei atribueix a l'Administració i que se situen en l'àmbit del compliment del deure de contribuir. Des d'aquesta perspectiva no es pot invocar el principi de seguretat jurídica en la seva manifestació de confiança legítima en la mesura que el deure de contribuir exigeix el seu exacte compliment sempre d'acord amb el que preveu l'ordenament jurídic i d'acord amb els procediments regulats.

Majors problemes podria plantejar que el subjecte confiés en l'actuació continuada de l'Administració d'acord amb una determinada interpretació de la norma a aplicar. En aquest sentit cal posar de manifest que la jurisprudència del TJUE ha declarat que, amb caràcter general, el principi de protecció de la confiança legítima no pot invocar-se en contra d'un precepte precís d'un text del Dret de la Unió ni tan sols en els supòsits en què l'òrgan encarregat d'aplicar aquest dret estigués en contradicció amb aquest últim (sentència C-349/17, de 5 de març de 2019, esmentada, apartat 104). A més, en el supòsit concret objecte d'aquest informe, el TJUE (STJUE C-522/13, de 14 d'octubre de 2014, assumpte Navantia; Resolució del Tribunal General de 23 de gener de 2014, Confederación de Cooperativas Agrarias y Confederación Empresarial Española de la Economía Social, T-156/10; STJUE C-74/16, de 27 de juny de 2017, assumpte Església catòlica, entre d'altres) ha posat de manifest que la possibilitat que determinades exempcions fiscals es puguin qualificar d'ajut d'estat suposa motivació suficient perquè l'Administració activi els mecanismes previstos en l'ordenament jurídic

intern per procedir a la regularització de les situacions en què es puguin trobar els obligats tributaris en relació amb els mateixos.

També en l'àmbit intern s'han produït pronunciaments judicials sobre aquesta qüestió (Sentència del Jutjat del Contenciós administratiu, n°1 de Ferrol, núm. 59 // 2015; STSJ de Galícia, núm. 388/2015, de 16 de juliol; Sentència del Jutjat núm. 4 del Contenciós administratiu de Madrid, núm. 1/2018, de 8 de gener), així com resolucions en l'àmbit administratiu. En concret, la contestació a consulta vinculant emesa per la DGT, núm. V-3225, de 19 de desembre de 2018, plantejada per l'Església Catòlica. Sense oblidar que el 12 de juny de 2006 dos parlamentaris europeus van presentar la pregunta escrita E-2578/06 a la Comissió Europea consultant sobre si l'exempció prevista en un concret impost local, en particular l'ICIO, constituïa un ajut d'estat. La Resposta de la Comissió E-2578/06ES va ser negativa a l'entendre que es referia només a les activitats pròpies del subjecte. Contestació que va produir una nova pregunta realitzada el dia 20 de febrer de 2007, Pregunta escrita S-0829/07, en la qual s'indicava que l'esmentada exempció es reconeixia per a qualsevol tipus d'activitat realitzada pel subjecte. La Comissió, en resposta de 15 d'abril de 2007, Resposta P-0829/07ES, ha assenyalat que les autoritats competents havien proposat canviar el règim de l'exempció per eliminar qualsevol dubte sobre la seva consideració d'ajut d'estat aclarint que la mateixa només operés sobre activitats pròpies de la seva configuració jurídica. Preguntes que es van repetir en 2007 i Resposta el 27 d'agost del mateix any, E-37009/07ES, el 2008, E-0074/08ES i el 2009, E-1628/09ES.

Es tractaria així de casos en què l'activitat de l'Administració, des d'aquesta perspectiva, no sembla ser constitutiva d'una actuació arbitrària en la mesura que els pronunciaments judicials i administratius esmentats són reiterats i a més s'han produït en diferents moments temporals. No es podria doncs al·legar canvi inesperat i sense motivació en la interpretació de la norma aplicable.

En relació amb els actes fermes, que estan normalment subjectes a la seva revisió d'acord amb la LGT, cal reproduir el que s'ha dit fins ara assenyalant que, si escau, caldrà tenir en compte en cada supòsit concret la possible aplicació dels límits previstos amb caràcter general a l'article 110 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment administratiu comú de les administracions públiques, precepte que incideix específicament en el necessari respecte que les administracions públiques han d'observar dels principis de bona fe i de confiança legítima en l'exercici de totes les seves potestats jurídiques (article 3.1 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic). En efecte, aquell precepte citat fa especial èmfasi en les potestats de revisió dels actes fermes en l'exercici de les quals s'han de respectar uns límits concrets, en particular la bona fe, sempre que es donin els pressupostos previstos en l'esmentada norma. Límits que es basen en la protecció jurídica atribuïda per l'ordenament a situacions consolidades que han generat confiança en els particulars.

Conclusió: la revisió de Beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea, per part de l'Ajuntament de Barcelona, no és improcedent, amb caràcter general i en els termes exposats, per anar en contra del principi de confiança legítima dels obligats tributaris.

**SISENA.- S'ha de considerar l'arrendament del patrimoni immobiliari de les entitats sense ànim de lucre com explotació econòmica i, per tant, sense dret als beneficis fiscals en els immobles objecte d'arrendament regulats a la Llei 49/2002 per anar en contra del Dret de la Unió europea?**

En primer lloc, l'arrendament del patrimoni immobiliari tindrà la consideració d'explotació econòmica quan reuneixi els requisits que estableix l'article 3 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, perquè una determinada entitat sigui considerada entitat sense fi lucratiu a l'efecte de l'esmentada Llei.

En segon lloc, no s'ha de considerar explotació econòmica exempta d'acord amb l'article 7 de la mateixa Llei.

En tercer lloc, s'han de complir els requisits que preveu l'article 15 de la Llei 49/2002, esmentada, perquè els immobles estiguin exempts de l'IBI. En cas contrari no estarien exempts.

No obstant això, el rellevant és que aquest conjunt de normes s'adeqüi plenament al que preveu l'ordenament comunitari respecte de la qualificació d'una activitat com activitat econòmica amb la finalitat de, si s'escau, regularitzar la situació tributària del subjecte.

Referent a això convé posar de manifest que ha estat el TJUE qui ha fixat els requisits que han de reunir-se respecte d'aquesta última qüestió. En particular, ha reiterat la seva doctrina en la sentència C-74/16, de 27 de juny de 2017, Escola Pia Província Betània, apartats 41-47, segons la qual cal tenir en compte, en primer lloc, *“en el contexto del Derecho de la competencia, el concepto de empresa comprende cualquier entidad que ejerza una actividad económica, con independencia del estatuto jurídico de dicha entidad y de su modo de financiación”* (apartat 41), i, en segon lloc, que *“de ello resulta que el carácter público o privado de la entidad que ejerce la actividad de que se trate no puede afectar a la cuestión de si dicha entidad reviste o no la condición de <empresa>”* (apartat 42). Doncs bé, partint d'aquestes afirmacions assenyala que *“Para determinar si las actividades de que se trata son las propias de una <empresa> en el sentido del Derecho de la Unión en materia de competencia, ha de indagarse cuál es la naturaleza de tales actividades, de tal modo que la calificación de <actividad económica> debe examinarse respecto de cada una de las distintas actividades ejercidas por una determinada entidad”* (apartat 44), declarant a tal efecte que, bàsicament:

1r Constitueix activitat econòmica tota activitat consistent a oferir béns o serveis en un mercat determinat (sentència C-222/04, de 10 de gener de 2006, apartat 108).

2n El fet que l'oferta de productes o serveis es faci sense ànim de lucre no impedeix que l'entitat que efectua aquestes operacions en el mercat hagi de ser considerada una empresa, quan l'oferta competeixi amb les d'altres operadors amb ànim de lucre (sentència C-49/07, d'1 de juliol de 2008, apartat 27).

3r Constitueixen serveis que poden ser qualificats d'«activitats econòmiques» les prestacions realitzades normalment a canvi d'una remuneració. La característica essencial de la remuneració resideix en el fet que constitueix la contrapartida econòmica de la prestació considerada (sentència C-76/05, de 11 de setembre de 2007, apartats 37 i 38 i jurisprudència citada).

Conclusió: la qualificació d'una activitat de lloguer del patrimoni immobiliari realitzada per una entitat sense ànim de lucre com a explotació econòmica s'ha de fer en cada cas concret amb la finalitat de constatar la concurrència de cada un dels requisits enunciats.

6.- Informe emès a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Regim Interior i Hisenda, en relació a la possibilitat d'aplicar la bonificació prevista a l'art. 9è.10) de l'Ordenança fiscal 1.1 de l'Impost sobre béns immobles quan els operadors d'habitatges d'ús turístics (HUT) lloguin a l'Ajuntament aquests habitatges a un preu concorde (molt per sota del mercat), per tal que l'Ajuntament hi allotgi famílies que actualment es troben allotjades en pensions o llocs pocs adequats. (Exp. 131/20)

El Consell Tributari, en sessió de 28 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Regim Interior i Hisenda, en relació a la possibilitat d'aplicar la bonificació prevista a l'art. 9è.10) de l'Ordenança fiscal 1.1 de l'Impost sobre béns immobles quan els operadors d'habitatges d'ús turístics (HUT) lloguin a l'Ajuntament aquests habitatges a un preu concorde (molt per sota del mercat), per tal que l'Ajuntament hi allotgi famílies que actualment es troben allotjades en pensions o llocs pocs adequats.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### SUMARI:

- I.- Petició d'informe formulada per la Regidora de Comerç, Mercats, Règim Interior i Hisenda
- II.- Documentació que s'acompanya a la petició
- III.- Dades rellevants
- IV.- Fonaments jurídics
- V.- Conclusió

### **I.- Petició d'informe formulada per la regidora de comerç, mercats, règim interior i hisenda**

1- D'acord amb allò que disposa l'article 15 del Reglament Orgànic del Consell Tributari de l'Ajuntament de Barcelona, de data 29 de juny de 2012 (BOP de 17/07/2012), la Regidora de Comerç, Mercats, Règim Interior i Hisenda sol·licita d'aquest Consell Tributari l'emissió d'un "*Informe en relació a la possibilitat d'aplicar la bonificació prevista en l'article 9è.10 de l'Ordenança Fiscal 1.1 de l'IBI quan els operadors d'habitatges d'ús turístic (HUT) lloguin a l'ajuntament aquests habitatges a un preu acordat (molt per sota del mercat), perquè l'Ajuntament allotgi famílies que actualment estan allotjades en pensions o llocs poc adequats tal com es detalla i justifica en l'informe de l'Institut Municipal d'Habitatges i Rehabilitació de Barcelona que s'adjunta*".

### **II.- Documentació que s'acompanya a la petició**

2.- Acompanya a l'anterior petició, sengles documents de l'Institut Municipal d'Habitatges i Rehabilitació de Barcelona (IMVRB) de data 30 de juny de 2020, titulats "*Programes d'habitatges d'ús temporal*" i "*Plantejament Programes d'habitatges d'ús temporal*", de contingut pràcticament idèntic.

- 3.- Aquests documents especifiquen els següents extrems :
- Objectius del programa.
  - Plantejament de la proposta.
  - Rols de les parts.
  - Consideracions generals: 1. Preu; 2. Durada del contracte; 3. Gestió i incidències; 4. Danys habitatge/Garanties; 5. Assegurança de l'habitatge; 6. Finalització del contracte; 7. Defensa jurídica inclosa; 8. Prohibició de fer còpies de claus.
  - Condicions econòmiques.

### III.- Dades rellevants

4.- A l'efecte de la consulta efectuada, de la documentació anterior interessa destacar els següents extrems:

- A. OBJECTIUS. Com a objectius del programa s'assenyalen els tres següents:
1. Reallotjar famílies que actualment es troben en pensions i allotjaments per a una millora de les condicions de vida en l'actual situació de confinament, allotjant-los en un habitatge adequat i amb tots els serveis. Preferentment per a aquelles unitats de convivència que estan pendents d'adjudicació d'un habitatge del parc públic o d'un programa públic a través de la mesa d'adjudicació d'habitatges.
  2. Donar ús temporal als allotjaments amb llicència turística o de lloguer de temporada atesa la situació de crisi del sector de l'allotjament turístic; y
  3. Programa preferentment adreçat a edificis destinats a aquests usos, però també valorable combinació d'usos a l'edifici.
- B. TERMINI. El termini previst per al programa en el plantejament de la proposta és d'un mínim de 12 mesos i un màxim de 3 anys.
- C. RELACIONS CONTRACTUALS. Les relacions contractuals a establir, segons aquest plantejament, es concreten de la següent manera:
- Forma jurídica Propietari-Gestor-Administració:** Contracte d'arrendament per a ús diferent del d'habitatge de temporada (amb la periodicitat que s'acordi i vinculat a la situació d'excepcionalitat) amb autorització expressa (també del propietari) de sotsarrendament de l'immoble.
- Forma jurídica Administració-Beneficiari:** Contracte de sotsarrendament per a ús diferent del d'habitatge per exercir una activitat assistencial.
- Forma jurídica Administració-Entitat social del tercer sector:** Contracte de serveis per al seguiment social i d'incidències a l'immoble.
- D. ROL DE LES PARTS. El rol que correspongui a les parts es denomina:
- **Gestor:** gestiona aspectes materials de l'HUT a demanda de l'Administració o a conseqüència d'una incidència (manteniment, reparacions, etc.). També gestiona els serveis auxiliars que s'hagin acordat (neteja espais comuns, ...).
  - **Administració:** determina els beneficiaris (d'acord amb els Serveis Socials), abona la renda acordada al gestor de l'immoble, referent de la comunicació amb el gestor i amb l'entitat del tercer sector.
  - **Entitat tercer sector:** gestiona l'acompanyament de l'usuari durant l'estada. Aspectes socials diferents al contracte d'arrendament (convivència...). Comunica incidències al referent de l'Administració i/o gestor.

- E) CONSIDERACIONS GENERALS. Finalment, a les consideracions generals:
- Es precisa el preu i durada dels contractes d'arrendament i sotsarrendament, a concretar entre la propietat/gestor i l'Administració, en el primer cas, amb caràcter limitatiu respecte del corresponent subarrendament.
  - S'encomana la gestió a l'entitat del sector contractada quant als aspectes socials, i al gestor d'acord amb el que s'hagi establert al contracte d'arrendament amb l'Administració, el manteniment de l'habitatge i prestació de serveis auxiliars.
  - Es determina que serà l'Administració la responsable del pagament de la renda i de la cobertura dels danys que es puguin produir a l'habitatge i, en el seu cas, de l'assegurança de la llar, així com de garantir que a la finalització del contracte de sotsarrendament la família beneficiària lliurarà l'habitatge i que en un determinat termini de temps l'habitatge estarà en les mateixes condicions que a l'inici del contracte, i que el temps que es trigui en arreglar l'habitatge (pintar, netejar i reposar mobiliari i danys si s'escau) també s'abonarà al propietari la mensualitat acordada.

#### IV.- Fonaments jurídics

**Primer.** – *Contingut de la bonificació fiscal prevista en l'article 9è.10 de la OF 1.1*

L'article 9è.10 de l'Ordenança Fiscal 1.1 de l'Ajuntament de Barcelona, reguladora de l'IBI actualment vigent estableix una bonificació del 95% de la quota de l'IBI quan es desenvolupi sobre els béns una activitat econòmica destinada a lloguer social en els següents termes:

*“10. Els béns immobles en els quals es desenvolupi una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges, ja siguin gestionats per la Borsa d'habitatge de lloguer de Barcelona, per entitats o empreses de titularitat pública o bé per altres subjectes privats, podran gaudir d'una bonificació del 95% en la quota, amb caràcter indefinit, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, i tota vegada que siguin declarats d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies socials que justifiquin aquesta declaració. L'acord de declaració d'especial interès o utilitat municipal serà adoptat, per la Comissió del Consell Municipal que tingui la competència en matèria d'Hisenda. La bonificació tindrà efectes des de l'exercici en què es presentí la sol·licitud en els casos de rebuts de padró i des de la data inicial del període liquidat en els casos de nova liquidació.*

*Qui gaudeixi d'aquesta bonificació quedarà obligat a comunicar a l'Ajuntament les variacions que es produeixin i que tinguin transcendència sobre la mateixa, sense perjudici del reintegrament a la hisenda local de l'import i els interessos de demora que resultin d'aplicació.”*

En termes similars, la proposta d'OF de l'IBI per a l'exercici 2021, que ha estat dictaminada favorablement per aquest Consell Tributari en el seu informe CT 181/20, dona la següent nova redacció a la bonificació de l'article 9è.10 de la OF 1.1 per a aquest exercici:

*“10. Els béns immobles en els quals es desenvolupi una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges, ja siguin gestionats per la Borsa d'habitatge de*



*lloguer de Barcelona, per entitats o empreses de titularitat pública o bé per altres subjectes privats, **quan estiguin inclosos en d'altres programes municipals o quan provinguin d'altres acords de col·laboració publicoprivada, o destinada a la cessió d'ús d'habitatges protegits en sòls de propietat pública per part d'entitats sense ànim de lucre**, podran gaudir d'una bonificació del 95% en la quota, amb caràcter indefinit, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, i tota vegada que aquestes activitats econòmiques siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies socials que justifiquin aquesta declaració. L'acord de declaració d'especial interès o utilitat municipal serà adoptat, per la Comissió del Consell Municipal que tingui la competència en matèria d'Hisenda. La bonificació tindrà efectes en l'exercici següent en què es presenti la sol·licitud en els casos de rebuts de padró i des de la data inicial del període liquidat en els casos de nova liquidació.*

*Qui gaudeixi d'aquesta bonificació quedarà obligat a comunicar a l'Ajuntament les variacions que es produeixin i que tinguin transcendència sobre la mateixa, sense perjudici del reintegrament a la hisenda local de l'import i els interessos de demora que resultin d'aplicació.”*

Aquesta bonificació, que és de caràcter potestatiu per a l'Ajuntament, s'empara en l'article 74.2 *quater* del TRLRHL, segons el qual:

*“Els ajuntaments mitjançant ordenança podran regular una bonificació de fins al 95 per cent de la quota íntegra de l'impost a favor **d'immobles en els quals es desenvolupin activitats econòmiques que siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal** per concórrer circumstàncies socials, culturals, historicoartístiques o de foment de l'ocupació que justifiquin tal declaració. Correspondrà aquesta declaració al Ple de la Corporació i s'acordarà, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, per vot favorable de la majoria simple dels seus membres”.*

Anàlogament, i amb empara en el mateix precepte legal, article 74.2 *quater* del TRLRHL, l'apartat 9 del propi article 9è de l'OF 1.1 estableix la mateixa bonificació del 95% de la quota per a un supòsit d'immobles en els quals es desenvolupa un altre tipus d'activitat econòmica si aquesta és declarada d'especial interès o utilitat municipal. Concretament es bonifica el 95% de la quota de l'IBI d'“*els immobles de propietat municipal que, no estant inclosos en cap supòsit de no subjecció o d'exempció, estiguin destinats a les **activitats pròpies de les instal·lacions esportives, dels centres cívics i d'altres equipaments municipals o participats per l'Ajuntament** (...) amb caràcter indefinit, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, i sempre que les activitats abans citades siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies socials, culturals, historicoartístiques o de foment de l'ocupació que justifiquin aquesta declaració. L'acord de declaració d'especial interès o utilitat municipal serà adoptat, per la Comissió del Consell Municipal que tingui la competència en matèria d'Hisenda. La bonificació tindrà efectes des de l'exercici en què es va presentar la sol·licitud en els casos de rebuts de padró i des de la data inicial del període liquidat en els casos de nova liquidació.*”

Així mateix s'ha de dir que, mitjançant contestació a consulta vinculant núm. V0377-19 de data 21/02/2019, la Secretaria General de Tributs Locals s'ha pro-

nunciat sobre l'aplicació a habitatges de lloguer social de la bonificació que regula l'article 74.2 *quater* del TRLRHL de fins al 95% de la quota de l'IBI dels immobles en els quals es desenvolupin activitats econòmiques que siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal, en el sentit que la seva aplicació exigeix que *“en els immobles objecte de la bonificació es desenvolupin activitats econòmiques”* d'aquest tipus, per la qual cosa resol que *“els habitatges destinats al lloguer social pel consultant no són els immobles en els quals l'entitat pública o privada desenvolupi la seva activitat econòmica, sinó que són els immobles objecte d'aquesta activitat econòmica”*. En conseqüència, *“no resulta aplicable la bonificació establerta en l'article 74.2 quater del TRLRHL als immobles destinats a habitatges socials arrendats per les entitats públiques o privades dedicades a l'arrendament d'aquestes, per no constituir els immobles en els quals aquestes entitats desenvolupin la seva activitat econòmica. Qualsevol altra interpretació suposaria l'aplicació analògica d'aquest benefici fiscal, prohibida expressament pel citat article 14 de la Llei General Tributària.”*

Finalment i a títol merament informatiu, cal indicar que el RD Llei 7/2019, d'1 de març, de mesures urgents en matèria d'habitatge i lloguer incorpora en el número 6 de l'article 74, la possibilitat de regular una bonificació, també de caràcter potestatiu, relacionada amb la qüestió que ens ocupa, en els següents termes:

*“6. Els ajuntaments mitjançant ordenança fiscal podran establir una bonificació de fins al 95 per cent en la quota íntegra de l'impost per als béns immobles d'ús residencial destinats a lloguer d'habitatge amb renda limitada per una norma jurídica.”*

Segon.- La qüestió plantejada

Partint que la bonificació que ha estat exposada en el FJ anterior es dirigeix als immobles en els quals es desenvolupa una activitat econòmica de lloguer social d'habitatges, la qüestió central que constitueix l'objecte d'aquest informe consisteix a determinar si la concreta activitat econòmica descrita en el *Programa d'Habitatges d'ús Temporal com a arrendament d'habitatges d'ús turístic (HUT) a l'Ajuntament (per part d'operadors d'aquesta mena d'habitatges (HUT), a un preu acordat que se situa molt per sota del de mercat, a l'efecte que l'Ajuntament allotgi famílies que actualment estan allotjades en pensions o llocs poc adequats)* pot ser inclosa dins del concepte d'*“activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges”*, que és el pressupòsit de fet normatiu de la bonificació i l'aplicació de la qual es pretén, tal com ja es va dir en l'informe d'aquest CT 97/20, de 27 de juliol de 2020.

A aquest efecte s'ha de dir que segons l'article 50.bis 1 de la Llei 13/2002, de 21 de juny, de Turisme de Catalunya (LTC), *“els habitatges d'ús turístic són habitatges cedits pels seus propietaris directa o indirectament a tercers a canvi de contraprestació econòmica per a una estada de temporada”*, havent d'entendre com a tal, a aquest efecte, *“l'ocupació de l'habitatge per un període continu igual o inferior a 31 dies”* (art 66. 3 del Decret 159/2012, de 20 de novembre, d'establiments d'allotjament turístic i d'habitatges d'ús turístic).

Tals habitatges, regulats amb caràcter general en la secció segona del capítol III de la citada Llei 13/2002, dedicat a les empreses turístiques d'allotjament, així com

en els articles 66 a 72 del Decret 159/2012: requereixen d'un títol habilitant per a iniciar l'activitat, el qual es produeix per la mera oferta (art. 50 *bis* 2 LTC); estan subjectes als procediments de control que estableixin els ajuntaments i al registre públic corresponent (art. 50 *bis* 3 LTC i art. 68 del Decret 159/2012); no poden ser cedides per estades (art. 50 *bis* 1 LTC) i la seva cessió es pot realitzar per qualsevol de les formes admissibles en dret (art. 50 *ter* LTC), per la qual cosa si aquesta es realitza mitjançant contracte d'arrendament, resulta d'aplicació la Llei 29/1994.

Al seu torn, els apartaments turístics, són els que presten serveis d'allotjament temporal en edificis continus, constituïts íntegrament per apartaments o estudis, com a establiments únics o com a unitats empresarials d'explotació, i estan regulats de manera anàloga en l'article 43 de la Llei 13/2002 i l'article 37 del RD 159/2012.

Doncs bé, de la documentació aportada es dedueix que l'activitat d'arrendament descrita s'emmarca dins d'un programa que té com a objectiu proporcionar habitatges a famílies que necessiten ser reallotjades durant un període de temps determinat, que no excedeixi de tres anys, amb un mínim de 12 mesos. Preferentment quan les mateixes es trobin pendents d'adjudicació d'un habitatge del parc públic o d'un programa públic a través de la taula d'adjudicació d'habitatges; i utilitzant per a això allotjaments amb llicència turística o de lloguer de temporada, preferentment situats en edificis destinats a aquests usos, als quals, de manera temporal es donaria un destí divers.

Per consegüent, resulta acreditat el caràcter social de l'arrendament d'habitatges que constitueix l'objecte de l'activitat econòmica descrita, sense que pugui ser considerat obstacle a aquesta qualificació el fet que sigui l'Ajuntament l'arrendatari directe d'aquests, tenint en compte el destí a sotsarrendament dins del programa social indicat que es fa constar en el propi contracte d'arrendament.

D'igual manera, tampoc suposa cap alteració de l'anterior qualificació la intervenció d'una entitat del tercer sector com a gestora dels aspectes socials (diferents al contracte d'arrendament) d'aquest programa d'habitatges socials. Fins i tot si, com està previst en la descripció de les relacions contractuals que detalla el programa, aquesta entitat del tercer sector pogués ser titular al seu torn, d'un "*contracte de sotsarrendament per a ús diferent del d'habitatge per exercir una activitat assistencial*". I això perquè, segons la descripció del programa, l'activitat assistencial forma part del lloguer social que es proporciona a les famílies reallotjades i constitueix un servei inseparable de l'allotjament pròpiament dit. Per la qual cosa, des d'aquest punt de vista, no hi ha cap inconvenient a considerar que l'immoble en el qual es presten aquests serveis forma part del lloguer social d'habitatges al qual es destina l'activitat econòmica descrita.

L'arrendament social d'habitatges, que és el destí de l'activitat econòmica que constitueix el pressupòsit de fet que permet l'aplicació de la bonificació que es contempla als immobles en els quals es desenvolupi aquesta activitat, no sols no es veu afectat per la interposició com a arrendatari de l'Ajuntament sinó que és precisament aquesta interposició la que garanteix el caràcter social del lloguer d'habitatges a l'incentiu dels quals es dirigeix la bonificació contemplada. L'Ajuntament,

d'un costat, assumeix les responsabilitats pròpies de la condició d'arrendatari, com són el pagament de la renda, la cobertura dels danys que és puguin produir a l'habitatge i, en el seu cas, l'assegurança de la llar, així com la garantia que a la finalització del contracte de sotsarrendament la família beneficiària lliurarà l'habitatge i que en un determinat termini de temps l'habitatge estarà en les mateixes condicions que a l'inici del contracte, i que el temps que es trigui a arreglar l'habitatge (pintar, netejar i reposar mobiliari i danys si s'escau) també s'abonarà al propietari la mensualitat acordada, tal com es descriu en les condicions generals del programa; i d'un altre, designa als beneficiaris dels esmentats habitatges d'acord amb els requisits establerts i la col·laboració d'una entitat del tercer sector, sense perjudici de les responsabilitats pròpies dels mateixos en la seva qualitat de subarrendataris. Per consegüent, és possible concloure que l'activitat econòmica descrita entra plenament dins del pressupòsit de fet de la bonificació l'aplicació de la qual es pretén.

#### V.- Conclusió

Única: L'activitat econòmica descrita en el *Programa d'Habitatges d'ús Temporal com a arrendament d'habitatges d'ús turístic (HUT) a l'Ajuntament per part d'operadors d'aquesta mena d'habitatges, a un preu acordat que se situa molt per sota del de mercat, a l'efecte que l'Ajuntament allotgi famílies que actualment estan allotjades en pensions o llocs poc adequats*, entra plenament dins del pressupòsit de fet de la bonificació l'aplicació de la qual es pretén.

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2020, de conformitat amb allò previst a l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe sobre la proposta d'Ordenança fiscal 3.XXX relativa a Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local i la prestació d'altres serveis a favor d'explotadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques.

L'examen que realitza el Consell Tributari té per objecte l'anàlisi jurídica del contingut de l'expedient, que comprèn la proposta del text normatiu que se sotmet a informe, la Memòria justificativa i econòmica de la nova ordenança de comunicacions electròniques emès per la Direcció de telecomunicacions i Infraestructures de l'Institut municipal d'Informàtica, l'exemple d'acord de cessió d'ús d'espai municipal per les instal·lacions d'antena de telefonia, la Resolució de la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència, relatiu a l'accés d'infraestructures municipals per part de GTD Cableado redes Inteligentes, S.L., l'Ordenació fiscal del desplegament de xarxes de comunicació electrònica sobre domini públic, document emès per l'Institut Municipal d'Informàtica en col·laboració amb Eacom i la petició d'informe al Consell Tributari de l'Ajuntament de Barcelona sobre la nova ordenança fiscal relativa als aprofitaments derivats de les xarxes de comunicacions realitzada pel director de Planificació Estratègica i Fiscalitat.

## INFORME

### Primer

Respecte del text articulat del projecte d'Ordenança Fiscal, s'ha de destacar que apareixen regulats tots els elements necessaris per a l'existència jurídica d'un tribut, adaptant-se, per tant, a allò específicament exigint a l'article 16.1 del TRLRHL. Amb caràcter general, des d'aquesta perspectiva, no cap atribuir, doncs, cap retret de legalitat a la proposta presentada.

### Segon

No obstant això, el Consell Tributari entén que ha de realitzar les següents precisions:

#### A. Article 1

##### **“Art. 1r. Disposicions generals, naturalesa i objecte**

*D'acord amb allò que disposen els articles 133è.2 i 142è de la Constitució, l'article 106è de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, i, específicament, els articles 15è, 20è a 27è i 57è del Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, aprovat per Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, l'Excel·lentíssim Ajuntament de Barcelona acorda la imposició i ordenació d'una taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local i la prestació de serveis associats en el terme municipal de Barcelona, a favor d'explotadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques, que es regirà pels esmentats preceptes i per aquesta Ordenança fiscal.*

*L'aplicació de la present ordenança es refereix al règim general, que s'ajusta amb allò establert en l'article 24.1.a), del Text Refós de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals, per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local”.*

La proposta d'Ordenança Fiscal que se sotmet a informe d'aquest Consell dedica aquest article, bàsicament, a delimitar l'àmbit material d'aplicació de la taxa regulada una vegada citats els preceptes en els quals es fonamenta la seva imposició. L'article transcrit del projecte d'Ordenança conté l'acord d'imposició i ordenació d'una taxa “*per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local i la prestació de serveis associats en el terme de Barcelona, a favor d'explotadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques*”, que es regirà pels citats preceptes i, en el seu cas, per aquesta Ordenança.

En el següent apartat s'especifica que l'aplicació d'aquesta Ordenança Fiscal s'ajusta al règim general de quantificació establert en l'article 24.1a) del TRLRHL. És a dir, al règim previst, amb caràcter general, per a les taxes sobre ocupació del domini públic local.

Per tant, d'acord amb aquest article primer, la taxa prevista en el projecte d'Ordenança Fiscal recau, exclusivament, sobre els explotadors de serveis de telecomunicacions per a tendir xarxes de comunicacions electròniques que utilitzin o aprofitin privativa o especialment el domini públic local i per la prestació dels serveis associats.

Des d'aquesta perspectiva no cal atribuir al precepte transcrit cap retret de legalitat.

## **B. Article 2**

### **“Art. 2n. Fet imposable**

*Constitueix el fet imposable la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació de serveis associats en el terme de Barcelona, a favor d'explotadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques. En concret per:*

1. *Aprofitament de béns del domini públic per ocupacions en subsòl de:*
  - a) *Canalitzacions: tubulars, conductes o subconductes, registres i/o arquetes*
  - b) *Galeries de serveis per a estesa de cables*
  - c) *Conductes o subconductes al clavegueram de la ciutat*
2. *Aprofitament de béns del domini públic per ocupació d'espais:*
  - a) *D'equipaments municipals per incloure-hi les antenes de telefonia mòbil*
  - b) *A sales tècniques o CPDs municipals*
  - c) *A façanes d'equipaments municipals per a equips de radiocomunicacions*
  - d) *Als armaris i/o quadres municipals per incloure-hi els equips auxiliars*
3. *Aprofitament d'ús de béns del domini públic per a sistemes i equips de radiocomunicacions (small cells i dispositius IoT):*
  - a) *Microantenes de tecnologia 5G o similar*
  - b) *Dispositius IoT autònoms (sense necessitat d'alimentació elèctrica ni connectivitat)*

*4. Utilització privativa o l'aprofitament especial en el vol, el sòl i el subsòl de la via pública amb la instal·lació de bàculs, armaris, canalitzacions i altres elements auxiliars que tinguin a veure amb les xarxes de comunicacions electròniques i que constitueixen aprofitaments o utilitzacions del domini públic local.*

*D'acord amb l'article 79 Llei 7/1985, de bases de Règim Local, s'entén per domini públic local tots els béns d'ús, domini públic o servei públic que es trobin en el terme municipal de la ciutat de Barcelona, així com els béns comunals o pertanyents al comú de veïns, exceptuant-se per això els denominats béns patrimonials”.*

L'article segon de la proposta d'Ordenança Fiscal conté dos apartats dedicats, respectivament, a la definició del fet imposable i a la del concepte de “béns de domini públic local” a l'efecte d'aquesta.

Respecte d'aquest segon apartat, la definició s'ajusta al concepte de béns de domini públic local tal com es regula en l'article que el propi projecte d'Ordenança inclou, especificant-se la seva circumscripció al terme municipal de Barcelona. Així les coses, no hi ha cap objecció de legalitat.

El primer regula el fet imposable de la taxa. Estableix que està constituït per “*la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local i la prestació de serveis associats en el terme municipal de Barcelona, a favor d'exploadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques. En concret per: ...*”.

De la lectura del precepte es deriva que el fet imposable de la taxa resulta configurat com la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local mitjançant xarxes de comunicacions electròniques.

Ara bé, segons criteri del Consell Tributari, aquesta conclusió exigeix realitzar les següents precisions i observacions.

La primera d'elles al·ludeix a la delimitació de l'element objectiu del fet imposable. La norma transcrita estableix que està constituït per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local i per la prestació dels serveis associats a aquesta. Aquesta regulació es correspon amb la configuració general del fet imposable de les taxes que s'estructura sobre la base d'una activitat administrativa i de la seva sol·licitud, directa o indirecta, per part del subjecte i de l'efectiva ocupació del domini públic local. La realització del fet imposable exigeix que es donin tots dos elements.

En coherència amb l'assenyalat, l'article 2 disposa que el fet imposable està constituït per l'ús privatiu del domini públic i per la prestació de serveis associats, preveient així les actuacions administratives que siguin necessàries perquè sigui efectiu, és a dir, perquè sigui possible. Motiu pel qual l'article 7 del projecte disposa que és el valor de mercat la referència obligatòria per a quantificar la quota corresponent desenvolupant així el que es preveu en l'article 1 que, amb caràcter general, declara que la citada quantificació s'ajusta al que es preveu en l'article 24.1.a) del TRLRHL. Aquestes afirmacions es corroboren a més si es té en compte el rè-

gim jurídic de la quota tributària establerta en l'Annex del projecte d'Ordenança que inclou, d'acord amb l'Informe Econòmic que té com a finalitat fonamentar la quantificació de la taxa i que és exigida per l'article 25 del TRLRHL, les quanties corresponents a la realització de determinats serveis, en particular, “Viabilitat”, “Replanteig” i “Alta”, perquè, segons el citat Informe, “Per tal que es pugui ocupar una infraestructura, prèviament s’han de realitzar un seguit de comprovacions per tal de validar la viabilitat i garantir la continuïtat del funcionament del servei existent, ...”, pàg. 13, 16, 21, entre altres.

És a dir, es tracta d'actuacions administratives imprescindibles per a usar el domini públic, per a aconseguir aquest efecte concret i que en conseqüència formen part de l'element objectiu del fet imposable d'aquesta taxa, qualificant als serveis citats de “associats” tal com ho fa l'article 2 del projecte d'Ordenança. Aquest últim precepte delimita, així, el fet imposable en relació amb la naturalesa dels béns de domini públic l'ús o l'aprofitament del qual constitueixen l'element objectiu del fet imposable. Tot això sense perjudici que es prevegin no sols amb caràcter general, “serveis associats”, article 2, paràgraf primer, sinó també de manera específica concretant objectivament el seu àmbit de subjecció. En efecte, l'Annex del projecte, norma jurídica que regula la quantia de la taxa, com ja s'ha assenyalat, enumera quins són aquests serveis, “viabilitat” “replanteig” i “alta”, i, a més, d'acord amb la seva finalitat, estableix per a cadascun d'ells, les magnituds, tipus o quantia l'aplicació de les quals forma part de la quantitat a pagar pels obligats tributaris.

Aquesta conclusió resulta avalada pel que es preveu en l'article 3 del mateix projecte en declarar la compatibilitat d'aquesta taxa amb qualsevol altra que recaigui sobre la prestació de serveis relacionats, “vinculats”, és a dir, diferents dels descrits més amunt. Termes, associats i vinculats, que d'acord amb el seu sentit literal, DLE, tenen un significat diferent en la mesura en què en el primer es tracta de “Ajuntar-se, unir-se per a aconseguir una fi”, és a dir, requereix l'existència de diverses persones o coses per a aconseguir alguna cosa i sense les quals aquest últim no s'aconsegueix, en el segon es tracta de “Lligar o fundar una cosa en una altra”, és a dir, dues coses independents que s'uneixen. El precepte s'adequa, així, a l'ordenament jurídic sense que càpiga, en conseqüència, cap retret de legalitat.

La segona observació té relació amb la naturalesa del vincle que ha d'existir entre el fet imposable, element objectiu, i l'obligat tributari, és a dir, l'element subjectiu. La norma a la qual ens estem referint disposa que l'ús o aprofitament del domini públic local ho és “a favor d'exploitadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques”. Aquesta redacció planteja, segons criteri del Consell Tributari, determinades qüestions que afecten el nexa que vincula tots dos elements, és a dir, la utilització del domini públic amb els obligats tributaris. La norma estableix, doncs, que l'ús del domini públic local ho és a favor d'exploitadors de serveis de telecomunicacions “per estendre xarxes”, és a dir, per a tendir xarxes de comunicacions electròniques, per a instal·lar-les. En conseqüència podria afirmar-se que els obligats tributaris són els que instal·lin les xarxes mitjançant les quals es realitzen les telecomunicacions electròniques.

En efecte, dels termes emprats en la citada norma es dedueix de manera indubtable que les xarxes han de ser instal·lades per exploitadors de serveis de telecomunica-



cions, per subjectes que presten els serveis corresponents a les telecomunicacions electròniques. Doncs bé, si l'element objectiu estigués constituït per la instal·lació de les xarxes no hi hauria major problema perquè el nexa entre l'element objectiu i el subjectiu estaria expressament regulat. No obstant això, l'element objectiu és l'ús privatiu o aprofitament especial del domini públic i aquesta configuració és la que pot provocar dubtes respecte del nexa que necessàriament ha d'existir entre el citat ús o aprofitament i l'obligat tributari. En definitiva del que es tracta és de concretar si aquest últim és exclusivament el que pot instal·lar les xarxes, el que realitzi la instal·lació, o, a més, cap que sigui considerat obligat tributari qualsevol subjecte autoritzat per a usar-lo. És a dir, si l'obligat tributari és exclusivament el titular de la xarxa per ser titular de l'autorització per a instal·lar-la o ho és també qualsevol subjecte que tingui accés a aquesta.

Des d'aquesta perspectiva queda completada l'aproximació al contingut del fet imposable.

#### C. Article 3

##### **“Art. 3r. Compatibilitat amb altres exaccions**

*Aquesta taxa és compatible amb altres taxes o preus públics que puguin, puntualment o periòdicament, establir-se per la prestació de serveis o la realització d'activitats de competència local per l'Ajuntament de Barcelona, altres organismes i/o societats municipals, vinculats als fets imposables objecte d'aquesta taxa i respecte dels quals els explotadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques hagin d'ésser subjectes passius”.*

En aquest precepte s'incorpora una norma que declara la compatibilitat d'aquesta taxa amb altres taxes o preus públics per la prestació de serveis o per la realització d'activitats de competència de l'Ajuntament de Barcelona vinculats al fet imposable objecte d'aquesta taxa “respecte dels quals els explotadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques hagin d'ésser subjectes passius”. Es tracta d'una norma aclaridora en la mesura en què no conté una conseqüència jurídica diferent de la que esdevindria si el projecte d'Ordenança no l'hagués incorporat. No cap retret de legalitat en adaptar-se als articles 20 i següents i 41 i següents del TRLRHL. No obstant això, seria convenient assenyalar amb precisió que són serveis públics diferents dels previstos en l'article 2 del projecte d'Ordenança a l'anàlisi del qual ens remetem.

#### D. Article 4

##### **“Art. 4t. Obligats tributaris**

*1. Són subjectes passius de la taxa, en concepte de contribuents, les persones físiques o jurídiques, com també les entitats a què es refereix l'article 35.4 de la Llei general tributària, que gaudeixin, utilitzin o aprofitin especialment o privativament el domini públic municipal en benefici propi, conforme a algun dels supòsits previstos en els articles 20 i següents de la Llei d'Hisendes Locals i de conformitat amb el fet imposable delimitat a l'article 2n d'aquesta ordenança.*

*2. Podran ser considerats successors o respondre, solidàriament o subsidiàriament, de les obligacions tributàries dels subjectes passius de la taxa establerta en aquesta Ordenança, les persones físiques, jurídiques o les entitats de l'article 35è. 4 de la Llei general tributària en els supòsits que s'hi estableixen a la normativa de desenvolupament”.*

El paràgraf primer d'aquest precepte regula l'element subjectiu del fet imposable. Amb caràcter general compleix amb els paràmetres de legalitat establerts en l'ordenament jurídic, en particular amb l'article 23.1a) i b) del TRLRHL. A més, disposa expressament que els subjectes enunciats són obligats tributaris a títol de contribuents i que, en conseqüència, ho són *“de conformitat amb el fet imposable delimitat a l'article 2n d'aquesta ordenança”*, és a dir, que han de ser titulars de l'element objectiu del fet imposable de la taxa projectada realitzant així aquest últim tal com estableix l'article 36.2 de la LGT. Entesa així aquesta referència al fet imposable, no es planteja cap qüestió sobre la seva legalitat sense perjudici de l'assenyalat respecte de l'article 2 d'aquest projecte a l'anàlisi del qual ens remetem.

El paràgraf segon disposa que, en el seu cas, seran responsables i successors en aquest tribut els subjectes que tinguin atribuïda tal condició en la LGT i en la seva normativa de desenvolupament i sempre d'acord amb allò que aquesta Llei estableixi. No cal realitzar cap observació a aquesta regulació.

#### E. Article 5

##### **“Art.5è. Exempcions**

*No estan obligats al pagament de la taxa, amb independència de l'obligació de sol·licitar la llicència corresponent:*

- a) L'Estat, la Generalitat de Catalunya i les entitats locals pels aprofitaments propis dels serveis públics de comunicacions que explotin directament i per tots aquells que interessin immediatament la seguretat ciutadana o la defensa del territori nacional.*
- b) Els organismes i les Societats privades municipals de l'Ajuntament de Barcelona que utilitzin les infraestructures objecte d'aquesta taxa per a prestar els seus serveis.*
- c) Els obligats tributaris que hagin participat en el finançament de les infraestructures objecte d'aquesta, sempre i quan ocupin la part corresponent a la seva participació, com per exemple les galeries de l'àmbit 22”.*

Aquesta norma regula diversos supòsits d'exempció. En les lletres a) i b) es reitera el mandat de l'article 21.2 del TRLRH que estableix una exempció a favor de l'Estat, les Comunitats Autònomes i els ens locals sempre que els aprofitaments especials o utilitzacions privatives del domini públic local ho siguin per a prestar *“els serveis públics de comunicacions que explotin directament i per tots els que immediatament interessin a la seguretat ciutadana o a la defensa nacional”*, és a dir, exempció subjectiva delimitada objectivament per referència no sols a l'element objectiu del fet imposable sinó també a la naturalesa dels serveis que es prestin. Es requereix, doncs, ser l'ens públic citat, element subjectiu, i a més prestar els serveis públics concrets especificats en la pròpia norma. En particular i respecte de la taxa projectada, les comunicacions. Només es pot ratificar la legalitat de la lletra a) de l'article 5 de la proposta d'Ordenança.

D'acord amb els termes utilitzats en el paràgraf transcrit, la lletra b) especifica que els *“organismes”* i *“Les Societats Privades de l'Ajuntament de Barcelona”*, són també subjectes exempts en la mesura en què prestin serveis de comunicacions. En efecte, aquests últims subjectes estan previstos en l'article 85 b) i d) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, de Bases de règim local entre els que presten els serveis pú-

blics locals en règim de gestió directa. Per la qual cosa cal entendre que estan inclosos en l'article 21.2 del TRLRHL.

D'altra banda, cal reiterar que l'exempció suposa que el subjecte és el titular de l'element objectiu del fet imposable sent la norma d'exempció la que impedeix l'obligació de pagament del tribut. En aquest sentit ha de recordar-se ara el manifestat en aquest informe a propòsit de l'article 2 del projecte d'Ordenança fiscal.

La lletra c) estableix que estan exempts els obligats tributaris que hagin participat en el finançament de les infraestructures que procuren l'ús privatiu del domini públic local "*sempre i quan ocupin la part corresponent a la seva participació,...*". En conseqüència són subjectes exempts els que tinguin la condició de contribuents en els termes previstos en l'article 4 del projecte, és a dir, els realitzadors del fet imposable, sempre que a) hagin participat en el finançament de les infraestructures que possibiliten l'ús privatiu del domini públic, en els termes establerts en el fet imposable, i b) les ocupin en proporció a la seva participació en el citat finançament. Doncs bé, amb caràcter general cal afirmar que la delimitació de l'exempció compleix amb els paràmetres bàsics exigits per la llei respecte de la seva configuració en estar plenament identificats els dos elements que la formen, el subjectiu i l'objectiu, i concretats el seu abast i conseqüències.

No obstant això considera el Consell que ha de realitzar les següents precisions. En primer lloc entén que la delimitació i identificació dels elements de l'exempció, a les quals s'ha fet referència, no requereixen necessàriament la inclusió en la norma de supòsits aclaridors. Podria, doncs, suprimir-se l'al·lusió a "*com per exemple les galeries de l'àmbit 22*". En segon lloc, considera que ha de precisar-se el sentit del terme "*sempre i quan ocupin*" utilitzat en la norma. En efecte, atenent exclusivament el seu sentit literal podria considerar-se que l'element objectiu de l'exempció requereix l'ocupació de fet, per part dels obligats, de les infraestructures finançades amb la seva participació; no obstant això si es té en compte no sols el sentit literal sinó el context i la finalitat de la norma en la qual se situa, norma d'exempció que concreta el fet imposable, no cap sinó concloure que d'acord amb aquest últim l'exempció només s'arbitra respecte de la utilització privativa del domini públic que es correspongui amb les infraestructures que hagi finançat, fixades d'acord amb el percentatge de participació de l'obligat. En definitiva que l'exempció aconseguix les parts de les quals són titulars en virtut del seu percentatge de participació. Seria, doncs, necessari que s'aclarís, en aquests termes, la redacció del paràgraf transcrit indicant que l'exempció s'aplica "*en relació a les parts que ocupin en virtut de la seva participació*".

Amb aquestes precisions es completa l'anàlisi dels elements que configuren l'exempció que, d'acord amb aquest últim, es fonamenta en la regulació general establerta en el TRLRHL. La norma vincula l'exempció a una activitat del subjecte mitjançant la qual es produeix un increment del valor dels béns de domini públic local subjectes a aquesta taxa i a més procura la prestació de serveis d'interès general (article 2 de la Llei 9/2014, de 9 de maig, General de Telecomunicacions). Aquesta situació suposa una específica posició dels obligats respecte de la concreta manifestació de la capacitat econòmica gravada pel fet imposable que ha estat tinguda en compte en la norma en establir que la quota tributària es quantifiqui

d'acord amb l'element objectiu de l'exempció, és a dir, sense tenir en compte la que correspondria si no s'hagués previst aquesta última, reduint així la seva quantia.

#### F. Article 6

##### **“Art. 6. Meritació de la taxa i període impositiu**

*1. Aquesta taxa es merita en el moment que s'inicia la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació de serveis de gestió municipal sobre el domini públic estatal, encara que no se n'hagi sol·licitat o obtingut la corresponent llicència.*

*2. Amb caràcter general, el període impositiu de la taxa serà el temps de l'aprofitament especial, la utilització privativa o prestació de serveis que correspongui en cada cas.*

*3. En els supòsits d'utilització privativa o aprofitament especial i de prestació de serveis amb un termini anual, la taxa es meritara l'u de gener de cada any i el període impositiu comprendrà l'any natural.*

*En els supòsits d'inici en la utilització privativa, l'aprofitament especial o prestació dels serveis no coincident amb l'u de gener el període impositiu s'ajustarà als dies que faltin per acabar l'any natural.*

*En els supòsits de cessament es farà el prorrateig de la quota d'acord amb els dies efectius en la utilització privativa, en l'aprofitament especial o prestació dels serveis.”*

Aquest precepte s'adapta amb caràcter general al que es preveu en l'article 26 del TRLRHL. Aquesta última norma es remet a l'Ordenança Fiscal respectiva perquè concreti el moment temporal en què es produeix la meritació d'acord amb la naturalesa del fet imposable concret regulant regles generals que s'incorporen en el precepte que ara s'informa. No hi ha, doncs, cap precisió a fer.

No obstant això, entén el Consell ha d'eliminar-se de la redacció del número 1 d'aquest article 6 la frase “i la prestació de serveis de gestió municipal sobre el domini públic estatal” que incorpora la prestació d'uns serveis específics que no apareixen configurats com a fet imposable en l'article 2 del projecte presentat i que, en el seu cas, només caldria incloure en el més general de “prestació de serveis associats” als quals ja es va fer referència en ocasió de l'anàlisi del citat precepte. Ens remetem a l'assenyalat respecte d'aquest últim precepte.

#### G. Article 7

##### **“Art. 7è. Quota tributària**

*La quantia de les taxes regulades en la present ordenança serà la següent: Constitueix la quota tributària, la continguda en les tarifes que figuren en l'annex, conforme al previst en l'article 24.4.a) del TRLHL, per la utilització o aprofitament especial del domini públic local.*

*L'import de les taxes previstes en aquesta ordenança es fixa prenent com a referència el valor que tindria al mercat la utilitat derivada d'aquesta utilització o aprofitament, com si els béns afectats no fossin de domini públic, adoptats a la vista d'un informe tècnic-econòmic en el qual es posa de manifest el valor de mercat.*

*En conseqüència, la quota tributària de la taxa està continguda en l'Annex de Tarifes que forma part d'aquesta ordenança, en el qual, amb la metodologia emprada, ha obtingut i recollit la quota tributària en cada cas.”*

La quantificació de la quota tributària es regula en dues normes jurídiques del projecte d'Ordenança. En aquest article 7 i en l'Annex.

En una primera aproximació es pot afirmar que no hi ha cap retret a fer respecte dels mateixos en adaptar-se amb caràcter general als articles 20, 24 i 25 del TRLRHL.

En particular, l'article 7 del projecte estableix que la quantificació del tribut es realitza partint, com a referència, del valor de mercat que l'aprofitament especial o la utilització del domini públic tindria si no tingués aquesta qualificació legal. En el ben entès que, com ha assenyalat reiteradament el Tribunal Suprem, no és el valor de mercat sinó la utilitat en el mercat d'aquests aprofitaments la que ha de tenir-se en compte respecte de la quantia de la taxa (*STS 4225/2017, de 29 de novembre de 2017, entre altres*). Es limita així a reproduir pràcticament el que es disposa en l'article 24.1a) del TRLRHL en el qual es concreta que, la quantia del tribut, es fixarà:

*“Con carácter general, tomando como referencia el valor que tendría en el mercado la utilidad derivada de dicha utilización o aprovechamiento, si los bienes afectados no fuesen de dominio público. A tal fin, las ordenanzas fiscales podrán señalar en cada caso, atendiendo a la naturaleza específica de la utilización privativa o del aprovechamiento especial de que se trate, los criterios y parámetros que permitan definir el valor de mercado de la utilidad derivada”.*

D'aquesta norma es deriva que el règim de quantificació de la taxa projectada ha d'ajustar-se a dos principis: d'una banda, ha de ser un règim de quantificació referit al valor de la utilitat que es derivi per als obligats tributaris de la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic municipal pels serveis de telecomunicacions electròniques que efectuïn i, per altre costat, que la llibertat de què són titulars els ens locals, que s'expressa en les ordenances fiscals en els termes establerts en l'ordenament jurídic, per a establir els criteris i paràmetres que determinen el valor d'aquesta utilitat és àmplia però sense que això signifiqui que no trobi límits derivats precisament de la “*naturalesa específica*” de la corresponent utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local que realitzi.

Doncs bé, d'acord amb aquest precepte, l'Annex del projecte d'Ordenança regula les magnituds mitjançant les quals s'expressa el paràmetre que quantifica l'element objectiu del fet imposable i estableix el tipus de gravamen específic que ha d'aplicar-se a cadascuna de les magnituds establertes. En definitiva, es tracta d'un tribut, que, amb caràcter general, pot qualificar-se de variable, els paràmetres de quantificació del qual s'expressen en magnituds diferents dels diners que requereixen, en conseqüència, tipus de gravamen no alíquotes, és a dir, específics. L'Annex s'adequa, en aquest element fonamental de qualsevol tribut variable i de les quotes tributàries respectives, a la configuració de l'element objectiu del fet imposable realitzada en l'article 2 del projecte que distingeix, en diversos números, en particular quatre, la diferent naturalesa del domini públic la utilització privativa del qual constitueix el citat element, així com les possibles xarxes que poden tendir-se en aquest. En conseqüència, cal afirmar que des d'aquesta perspectiva

el projecte respecta les normes que regulen la quantificació del tribut, en concret, l'article 24 del TRLRHL.

A aquest efecte, a l'Informe Econòmic, inclòs en l'expedient i exigit en l'article 25 del TRLRHL, es realitza una anàlisi detallada respecte de cadascun dels conceptes fixats en l'Annex del projecte d'Ordenança que expressen el mandat contingut en els articles 7 del projecte d'Ordenança i 24.1a) del TRLRHL, especificant els paràmetres, magnituds i mètode de càlcul que serveixen per a concretar aquest valor així com la incidència que el valor de mercat té en la seva determinació. Paràmetres i magnituds que com s'ha dit es concreten en l'Annex d'acord amb el fet imposable. Conté, així mateix el citat Informe, els conceptes i magnituds amb els quals es quantifica la utilitat derivada de l'ocupació del domini públic, pàg. 7-11. En aquest sentit, podria ser convenient incorporar-los al text de l'article 7, de manera bàsica, per a així fonamentar el paràmetre, les magnituds i els tipus de gravamen que quantifiquen, amb caràcter general, aquest tribut.

Respecte de l'Annex, el Consell Tributari considera necessari fer les següents observacions. D'una part, entén que ha de precisar-se el significat de les sigles corresponents a les diferents magnituds, i les seves unitats de mesura, utilitzades en la quantificació, tal com es fa en l'Informe Econòmic. N'hi ha prou amb citar en el número 1 del "Quadre de tarifes", les sigles "ut" en els números 1,a) i b), 2,c) i 3,a) o les sigles "SC, FCC, Mbps". Sigles que es corresponen bé amb l'element instal·lat bé amb les citades magnituds i unitats de mesura i que, en conseqüència, han d'estar expressament incorporats en la norma jurídica projectada. En concret, en el número 3 del citat "Quadre de tarifes", si les sigles "ut" es corresponen amb la magnitud temps i la seva unitat de mesura ha d'especificar-se aquesta última disposant-se expressament a quina unitat de mesura s'aplica el tipus previst. Només així s'estaria complint amb les previsions del TRLRHL. D'una altra part, entén que l'establiment d'una classificació dels carrers (A, B, C, D, E, F, Z) com a magnitud tinguda en compte en el paràmetre de fixació de la quantia de la taxa exigeix que s'esmenti expressament la norma que la preveu i regula per ser un element fonamental del citat paràmetre. Norma a la qual, no obstant això, sí que es refereix l'Informe Econòmic i que hauria d'incorporar-se a l'Annex del projecte normatiu.

#### H. Article 8

##### **"Art. 8è. Normes de gestió**

*1. Les quantitats exigibles conforme a les tarifes, es liquidaran per cada aprofitament sol·licitat o realitzat i per cada utilització privativa de la següent forma:*

*a) En els supòsits de concessions de nous aprofitaments, juntament amb la sol·licitud d'autorització per gaudir de l'aprofitament especial, els obligats tributaris hauran de presentar una declaració amb el contingut següent: Per a cada instal·lació hauran de detallar els tipus d'elements (d'acord amb el Quadre de tarifes que figura a l'annex de l'ordenança fiscal)i les unitats corresponents d'ocupació i en el seu cas, la referència cadastral de la parcel·la o parcel·les de domini públic en els quals es situen, o en el seu defecte les corresponents coordenades ETRS89.*

*b) En els supòsits d'aprofitament o utilitzacions ja existents o autoritzats, el pagament de la taxa s'efectuarà en el primer trimestre de cada any. Atès que es tracta d'una taxa amb meritació periòdica anual, aquests supòsits seran objecte d'un padró amb el contingut i requisits que a l'efecte estableix l'Ordenança fiscal general.*

*Les quotes de la taxa incloses en el padró seran posades al cobrament en les dates que figuren al calendari de cobraments que anualment aprova l'Ajuntament.*

*2. Les declaracions presentades per les empreses subjectes passius podran ser objecte de verificació i comprovació per part de l'Administració tributària municipal que practicarà, si s'escau, les liquidacions complementàries que siguin procedents”*

En aquest precepte es regulen amb caràcter general determinades actuacions de l'Administració i de l'obligat tributari a través de les que s'aplica la taxa regulada. Així, el número 1 preveu que l'obligat ha de presentar una declaració tributària. Doncs bé, d'acord amb la LGT i amb l'Ordenança Fiscal General, aquesta declaració ha de donar lloc, amb caràcter general, a la corresponent liquidació que, al seu torn, ha de dictar-se i notificar-se d'acord amb les citades normes, en particular amb els articles 128 i següents de la LGT. El projecte d'Ordenança no regula expressament aquests aspectes que, no obstant això, són imprescindibles per a garantir l'exercici dels drets dels obligats tributaris i el compliment dels seus deures. Des d'aquesta perspectiva s'hauria d'incloure una referència expressa a la necessària liquidació i a la seva notificació. Tot això sense perjudici que la norma projectada, en el número 2, es refereixi indirectament a aquesta qüestió en disposar que a conseqüència de les actuacions de comprovació l'Administració “practicarà, si s'escau les liquidacions complementàries que siguin procedents”.

#### **I. Article 9**

##### **“Art. 9è. Convenis de col·laboració**

*L'Administració tributària municipal podrà subscriure convenis de col·laboració amb entitats, institucions i organitzacions representatives dels subjectes passius de la taxa amb la finalitat de simplificar el compliment de les obligacions formals i materials derivades d'aquesta taxa, o les normes de gestió, liquidació i recaptació d'aquesta Ordenança, de conformitat amb la legislació vigent”.*

Cap problema de legalitat pot atribuir-se a aquest precepte que reproduceix, bàsicament, l'article 27.2 del TRLRHL.

#### **J. Article 10**

##### **“Art.10è. Actuacions i procediments de gestió i d'inspecció tributàries.**

*Les actuacions i procediments de gestió i d'inspecció tributàries de tots aquells elements que regula aquesta Ordenança seran exercides per l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona, resultant d'aplicació la Llei general tributària i les altres Lleis reguladores de la matèria, així com les normes que les despleguen”.*

No cal realitzar cap retret de legalitat a la regulació prevista en aquest article en la mesura en què s'adapta plenament a l'ordenament jurídic i, en particular, al TRLRHL i a la LGT.

#### **K. Article 11**

##### **“Art. 11è. Responsabilitats dels subjectes passius.**

*1. Quant la utilització privativa o l'aprofitament especial comporti la destrucció o el deteriorament del domini públic local, el beneficiari estarà obligat, sense perjudici*

*del pagament de la taxa que correspongui, al reintegrament del cost total de les respectives despeses de reconstrucció o reparació i al dipòsit previ de l'import.*

*2. Si els danys són de caràcter irreparable, s'haurà d'indemnitzar l'Ajuntament amb una quantitat igual al valor dels béns destruïts o a l'import del deteriorament efectivament produït.*

*3. En cap cas l'Ajuntament no condonarà les indemnitzacions i el reintegrament a què es refereixen els apartats anteriors”.*

Aquest precepte reproduïx, bàsicament, la regulació continguda en l'article 24.5 del TRLRHL. En conseqüència, no cal realitzar observació ni cap suggeriment.

**L. Article 12.**

**“Art. 12è. Infraccions i sancions.**

*Pel que fa a la qualificació com a infraccions tributàries i a les sancions que corresponguin en cada cas, s'estarà al que disposa la Llei general tributària, i l'Ordenança fiscal general”.*

No cal realitzar cap comentari sobre el precepte transcrit, en limitar-se a establir el règim jurídic de les infraccions i sancions que, en el seu cas, poguessin imposar-se remetent-se a la LGT i, en la mesura en què sigui aplicable, a l'OFG.

**M. Disposició final**

*“Disposició final.*

*Aquesta ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data XX de XXXX de 20XX, començarà a regir a partir de l'endemà de la seva publicació al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació”.*

Cap observació ni suggeriment cal realitzar respecte de la norma jurídica prevista en aquesta Disposició final.

### **Tercer. Conclusions**

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari entén que, una vegada tingudes en compte les observacions de legalitat realitzades respecte dels articles 2 i 5c), així com respecte de l'Annex i considerades les precisions formulades en relació amb els articles 3, 4, 5, 6, 7 i 8, podrà continuar la tramitació del projecte d'Ordenança Fiscal 3.XX objecte d'aquest Informe.



El Consell Tributari, en sessió de 28 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre les propostes de modificació de l'Ordenança de Prestacions Patrimonials No Tributàries (PPNT), de Cementiris i Cremació, per a l'exercici de 2021. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 7 de setembre de 2020 s'acompanya en la mateixa data de la relació de les propostes, signada pel Director General de Cementiris de Barcelona, SA. Les propostes estan elaborades separatament i en cadascuna d'elles s'examinen els antecedents, la motivació, el detall de la proposta i l'impacte econòmic, afegint exemples per a la seva millor comprensió.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Introducció

Com s'ha assenyalat, les propostes s'articulen per separat, amb suficient informació per a poder elaborar el present Informe, en el que seguirem la mateixa sistemàtica d'analitzar separatament cadascuna d'elles.

Sens perjudici d'aquest examen individualitzat, cal assenyalat que el comú denominador de les propostes formulades per la societat gestora és el de fomentar l'ús de les sepultures de forma que els preus que es proposen puguin ser un estímul per promoure un major nombre de sol·licituds i d'utilització.

### II.- Sobre el procediment normatiu

El problema que es podria plantejar respecte al procediment normatiu seguit, és de si és obligatori que s'incorpori a l'expedient un estudi tecnicoeconòmic a efectes de complir el que disposa l'art 25 del Text Refós de la Reguladora de les Hisendes locals (TRLRHL), quan estableix que *“los acuerdos de establecimiento de tasas (...) para financiar total o parcialmente los nuevos servicios, deberán adoptarse a la vista de los informes técnico-económicos en los que se ponga de manifiesto el valor de mercado o la previsible cobertura del coste de aquellos, respectivamente”*.

El Consell Tributari, en un anàlisi anterior de la mateixa OPPNT, va establir el següent:

*“És obvi que el transcrit precepte es refereix exclusivament a les taxes i no a altres ingressos de naturalesa pública com són les prestacions patrimonials*

de caràcter públic. Per un altre cantó, s'ha de tenir en compte que la Llei de Contractes dels Serveis públics (LCSP) a l'establir la regulació de les prestacions patrimonials de caràcter públic no ha modificat l'art 25 del TRLRHL, com ha fet en relació amb altres preceptes d'aquest text normatiu. En conseqüència, la conclusió ha de ser que l'esmentat precepte no és d'aplicació a efectes d'adoptar l'acord d'aplicar les citades prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari. El problema a resoldre, però, no és el de si és d'aplicació l'art. 25 del TRLRHL, sinó el de si per adoptar l'acord d'aplicar el nou ingrés es preceptiva la incorporació d'un dictamen tècnic-econòmic perquè així vingui determinat per altres normes de l'ordenament jurídic diferents al repetit art. 25 del TRLRHL.”

“L'art. 129 de la Llei de Procediment Administratiu Comú de les Administracions públiques regula els «Principis de bona regulació» dins del Títol que es refereix a les iniciatives legislatives i a la potestat per dictar Reglaments i altres disposicions. El seu apartat 7 disposa que **«Cuando la iniciativa normativa afecte a los gastos e ingresos públicos presentes o futuros, se deberán cuantificar y valorar sus repercusiones y efectos, y supeditarse al cumplimiento de los principios de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera»**. Entenem que per quantificar i valorar les repercussions i efectes d'uns ingressos públics es fa imprescindible un estudi o informe tecnicoeconòmic, el que ja més concretament demanda l'art. 110 del Reglament Orgànic Municipal (ROM) de l'Ajuntament de Barcelona, relatiu a la documentació exigida en qualsevol projecte normatiu, a l'establir que **«també s'hauria d'incloure prèviament a la seva tramitació, informe jurídic i els informes tècnics i econòmics escaients dels serveis municipals»**”.

“Entenem que a la vista dels transcrits preceptes, que si bé no és d'aplicació l'art. 25 del TRLRHL, sí que és obligatòria la incorporació d'un informe tecnicoeconòmic a l'expedient en què es tramiti l'aprovació de l'Ordenança de referència”.

En el present supòsit, en cadascuna de les propostes formulades es fa referència al seu impacte econòmic. Encara que l'examen no es faci de forma exhaustiva, al tractar-se majoritàriament de rebaixa o exempció de pagament dels preus vigents i, també, que les previsions d'augment de sol·licituds es manté en uns límits discrets, entenem que es compleix de forma suficient l'obligatorietat d'incorporar a l'expedient un informe tecnicoeconòmic.

Per un altre cantó, s'ha de posar de relleu que les propostes estan abastament motivades, cosa que facilita el seu estudi.

### III.- Observacions

Com abans s'ha indicat, les propostes, en nombre de set, de modificació de l'Ordenança estan formulades separatament. En el present Informe, l'anàlisi es fa seguint la mateixa sistemàtica d'examinar cadascuna de les propostes per separat.

### III. 1. Proposta 1. Precepte: Epígraf VI: 6.2.a) i 6.3

A) Els nous redactats que es proposen són els següents:

-Art. 6.2.a), segon paràgraf:

*“Quan qui l’adquireixi hagués estat designat successor per acte administratiu (designa de beneficiari d’acceptació simultània): el 100%”.*

-Art. 6.3 (En negreta el nou redactat):

*“Per a la designació administrativa de beneficiari o beneficiària de la sepultura per a després de la mort de la persona titular, per a la revocació de la designació esmentada o per a la substitució del beneficiari o beneficiària designat, s’abonarà per cada acte, la contraprestació econòmica equivalent el 50% de l’establert en l’apartat 6è.1. **Tal contraprestació serà de 0,0 euros si és una designa de beneficiari amb acceptació simultània i, per tant, acompleteix els següents requisits:***

***a) Que la designa de persona beneficiària sigui acceptada voluntàriament en el moment de sol·licitud per la persona que ha estat proposada.***

***b) Que la designa de persona beneficiària inclogui: nom i cognoms, DNI/NIE, coreu electrònic, adreça postal, telèfon fix i mòbil, compte IBAN, document de condicions signat per la persona titular i la persona que es proposa designar com a beneficiària.***

*Es considerarà que l’acceptació és simultània si es compleixen els requisits a) i b) abans esmentats en el termini màxim de 15 dies hàbils des de la sol·licitud de la persona titular. En cas contrari, la sol·licitud decaurà i no generarà cap efecte.”*

B).- El motiu d’aquesta proposta és que quan el titular d’una sepultura no ha designat qui l’ha de substituir quan traspassi, o quan els presumptes hereus tampoc la reivindiquin o utilitzin, la sepultura resta bloquejada i ningú assumeix els deutes de la seva titularitat, bàsicament el pagament del dret de conservació.

Les mesures que s’adopten en aquesta proposta són, fonamentalment, la rebaixa o exempció de preus per a fomentar els canvis de titularitat i també que el possible nou titular assumeixi formalment les seves obligacions.

C).- Respecte al significat d’algunes expressions, la proposta fa els següents aclariments:

*“Considerarem «designa de persona beneficiària» l’acte administratiu d’indicar una persona que succeirà la persona titular en tal titularitat de la sepultura quan la persona titular traspassi”.*

*“Considerarem «traspàs per designa de persona beneficiària» quan, a la mort del titular, la persona que havia estat designada beneficiària es posa la sepultura al seu nom”.*

Encara que la consideració de la “designa de persona beneficiària” com “acte administratiu” es troba a l’Ordenança vigent, tant si l’acte de designa s’atribueix a la persona titular de la sepultura, com si s’atribueix tal concepte a l’entitat gestora, Cementiris de Barcelona, SA, quan acorda admetre la de-

signa, en cap cas és admissible qualificar-lo com “acte administratiu”, ja que aquest tipus d’actes només es poden atribuir a les Administracions públiques quan actuen sotmeses al dret administratiu. Les societats, encara que el seu capital pertanyi a una Administració pública, actuen sotmeses al dret privat i no poden produir actes administratius. S’aconsella, per tant, substituir per una altra l’expressió “acte administratiu”, com pot ser “acord” o “decisió”.

Igualment, el títol de l’apartat 6.3, quan diu “designació administrativa”, podria induir a confusió, per les raons assenyalades al paràgraf anterior. Per tant s’hauria de suprimir la paraula “administrativa” i substituir-la per una altra adient.

D).- Finalment, de la proposta en resulta que l’objectiu d’estimular o fomentar que les sepultures tinguin persones titulars, en la hipòtesi que totes les designes i tots els traspessos per designa de 2021 fossin de la modalitat “d’acceptació voluntària”, la pèrdua d’ingressos seria de 28.676,36 euros.

E).- Sens perjudici de les observacions formulades, la resta de la proposta s’ajusta a dret.

### III. 2. Proposta 2. Precepte: Epígraf IV, sepultures del Grup IV

A).- *El nou redactat que es proposa és el següent:*

*“Sepultures del Grup IV:*

<i>-Autorització d’inscripcions</i>	<i>0 euros</i>
<i>-Autorització d’entrada i col·locació d’elements decoratius (per elements amb un volum màxim d’1 m<sup>3</sup>)</i>	<i>0 euros</i>
<i>-Autorització d’entrada i col·locació d’elements decoratius (per elements que sobrepassin 1 m<sup>3</sup> per m<sup>3</sup> o fracció)</i>	<i>0 euros</i>
<i>-Petits arranjaments o millores</i>	<i>0 euros</i>
<i>-Per obres de reparació o reforma per unitat</i>	<i>0 euros</i>
<i>-Per obres de rehabilitació, reforma i/o reparació que afectin més del 50% de la sepultura</i>	<i>0 euros”</i>

B).- El motiu de la proposta de reforma, que afecta a sepultures del Grup IV, panteons i similars, és que la concessió, encara que avui ja no és a perpetuïtat sinó a un màxim de 75 anys, pot necessitar obres de reforma, reparació o rehabilitació. Amb l’establiment d’un preu de 0 euros per gaudir de l’autorització, s’elimina un obstacle a què s’executin les obres necessàries i, al mateix temps, es manté l’obligació de sol·licitar l’autorització, com a mitjà de control del que es realitza als cementiris.

C).- Respecte a l’impacte econòmic, la proposta dona els resultats obtinguts els darrers anys com preu de les autoritzacions atorgades, que han estat els següents:

-2017 .....	1.649,00 euros
-2018 .....	2.276,40 euros
-2019 .....	1.308,93 euros

Segons la proposta, aquesta pèrdua facilita la conservació dels cementiris i de les sepultures i atorga a Cementiris de Barcelona, SA més facilitats per a exigirles als seus titulars.

D).- La proposta s'ajusta a dret.

### III. 3. Proposta 3. Precepte: Epígraf I, 1.4

A).- El nou redactat que es proposa és el següent (en negreta el nou redactat):  
*“1.4 Sepultures del Grup IV*

#### *Panteons*

-Adjudicació	9.511,75 euros
-Per m <sup>2</sup> de superfície, fins als 6 primers m <sup>2</sup>	1.089,94 euros
-Per m <sup>2</sup> que passi de	61.743,53 euros
-Per compartiment	1.689,34 euros
-Per tenir ossera	842,59 euros

#### *Arc-Cova/Arc-Capella*

-Adjudicació	6.958,61 euros
-Per m <sup>2</sup> ocupació	1.087,73 euros
-Per compartiment	1.684,43 euros
-Per tenir ossera	842,59 euros

*Complements aplicables a les sepultures anteriors*

*Per disposar d'un element decoratiu s'aplicarà un augment de valor fins el 100%.”*

***“A les tarifes anteriors s'aplicarà una bonificació del 95%, quan es donin els següents requisits:***

***- Sigui una sepultura d'entre les que disposa CB, SA de la seva titularitat i disponibles per concedir i publicades al web corresponent.***

***- Prohibició de retrocessió durant 20 anys. En cas d'incompliment, se n'advertirà al titular i es tindrà la retrocessió per no sol·licitada.***

***- Prohibició de cessió a tercers no parents, ja sigui entre vius o per causa de mort. En cas d'incompliment, se n'informarà al titular i es tindrà la sol·licitud de canvi de titularitat per no sol·licitada.***

***- La presentació d'un pla de rehabilitació sobre la sepultura, amb la corresponent aprovació de l'Àrea corresponent de CB, SA.***

***Aquest pla inclourà:***

***- Projecte executiu, visat pel corresponent col·legi oficial.***

***- Actuacions a realitzar, detallades per capítols, partides i preus.***

***- Cronograma des de la data de concessió de l'autorització.***

***- Indicació del contractista d'obres, incloent raó social, domicili i NIF.***

***- La presentació d'un aval equivalent al 10% del preu de les obres a retornar en el moment de la fi de les obres i aprovació de les mateixes per CB, SA.***

- *La presentació d'una assegurança de responsabilitat civil que cobreixi les obres.*

*Caldrà acreditar el compliment dels punts anteriors en el moment de sol·licitar la sepultura i en el moment d'aplicació de la bonificació.*

- *La presentació de plànols «as built» de la sepultura un cop acabades les obres.*

- *En cas d'incompliment sobrevingut dels punts anteriors, incloent la no finalització de les obres en el termini compromès sense justificació, deixarà de ser aplicable la bonificació i la persona titular n'haurà de satisfer la totalitat o bé retornar la titularitat de la sepultura a CB, SA, sense que hi càpiga cap indemnització.*

- *No es podrà practicar cap inhumació fins que CB, SA hagi aprovat les obres i aixequi la suspensió d'inhumacions”.*

B).- La motivació d'aquesta proposta és la d'atraure la inversió en la rehabilitació d'aquests tipus de sepultures.

C).- Un aspecte que es considera que s'hauria d'aclarir és el de si en els supòsits d'incompliment, que s'estableix que es “tindrà la sol·licitud de canvi de titularitat per no sol·licitada”, o el mateix amb la retrocessió, en els que ja s'ha abonat el 5% del preu, aquest import s'haurà de retornar a l'interessat en l'esmentat moment en què es deixa sense efecte la sol·licitud.

El mateix es pot assenyalar respecte als supòsits d'incompliment, com pot ser la no finalització de les obres dins de termini, si la persona titular decideix retornar la titularitat a CB, SA, ja que una qüestió és la indemnització i l'altre el 5% abonat. Com es deia en el paràgraf anterior, aquest aspecte s'hauria de clarificar.

D).- En el segon dels requisits es diu que “... es tindrà la retrocessió per no sol·licitada”. Entenem que és una expressió poc rigorosa. Es podria utilitzar la que figura a l'Epígraf 6.3 b), quan diu que “la sol·licitud decaurà i no produirà cap efecte”.

E).- Respecte a l'impacte econòmic, considera la proposta que és difícil establir una hipòtesi sobre a quantes sepultures serà d'aplicació la nova regulació, encara que s'estima que serà entre 3 i 5 anuals.

F).- Sens perjudici de les observacions formulades, la resta de la proposta s'ajusta a dret.

### III. 4. Proposta 4. Precepte: Epígraf I, punt 1.3.

A).- El nou redactat que es proposa és el següent: (les quantitats són en euros)  
 -“Sepultura 1 compartiment 3r. pis Actual 3.493,23 Proposta 2.445,26  
 -Sepultura 1 compartiment 4t. pis Actual 3.299,16 Proposta 2.309,41  
 -Per compartiment, alçada 3r. i 4t. pis Actual 6556,51 Proposta 4589,56  
 -Sepultura 2 compartiments 3r. pis Actual 4.901,26 Proposta 3.430,88  
 -Sepultura 2 compartiments 4t. pis Actual 4.628,97 Proposta 3.240,28”.

B).- Les sepultures a què es refereix aquesta proposta són les sepultures anomenades mausoleu, que només es troben al recinte de Collserola i són de gamma mitja-alta. La seva ubicació i preu desincentiva la seva adquisició. Per aquesta raó, es vol fomentar la seva adquisició mitjançant la reducció del preu de concessió dels pisos alts.

C).- L'impacte econòmic d'aquesta proposta només podrà ser positiu, ja que el darrer any no s'ha concedit cap. En aquest moment a Collserola es disposa de 107 mausoleus per adjudicar, d'un total de 296.

La previsió, fins l'any 2023 és concedir-ne al voltant de 23.

D).- La proposta s'ajusta a dret

### III. 5. Proposta 5. Precepte: Epígraf I, 1.2. “tombes menors”

A).- El nou redactat que es proposa és el següent: (les quantitats són en euros)

*“Tombes menors Actual (tots els cementiris):*

- 15 anys	2.109,46
- 30 anys	2.955,62
- 50 anys	3.972,61

*Tombes menors Proposta Collserola*

- 15 anys	1.582,10
- 30 anys	2.216,71
- 50 anys	2.979,45”.

B).- L'objecte d'aquesta proposta és rebaixar un 25% la concessió de sepultures del grup II, tombes menors, al cementiri de Collserola. La finalitat és incentivar l'adjudicació de concessions de sepultures i fer-ho més atractiu i assequible a les persones de religió musulmana.

C).- Pel que fa a l'impacte econòmic, suposaria un ingrés inferior en 7.688,51 euros respecte a l'any 2019, encara que amb la nova mesura es preveu un augment els anys propers.

D).- La proposta s'ajusta a dret.

### III. 6. Proposta 6. Preceptes: Epígraf V.2.3. (nou paràgraf) i Epígraf VI.4.c (nou paràgraf)

A).- Els nous redactats són els següents:

*“Epígraf V.2.3.*

*Allò esmentat als dos paràgrafs anteriors no serà aplicable quan la limitació consisteixi en utilitzar la sepultura (0 compartiment, quan s'escaigui) únicament per a la inhumació d'urnes de cendres i no resti cap cadàver o restes inhumades. En aquest cas es meritara el dret de conservació anual que estableixi la present Ordenança”.*

*“Epígraf VI.4.c)*

*Allò regulat a les lletres a) i b) anteriors no serà aplicable per a la inscripció de les limitacions regulades a l'Epígraf V.2.3. (utilització exclusiva per a inhumació d'urnes cineràries). En aquest cas la inscripció serà gratuïta”.*

B).- Es vol incentivar l'ús dels cementiris com a ubicació de les cendres. L'incentiu consisteix en què no s'hagin de pagar de cop els drets de conservació, i es regula una tarifa específica.

C).- Respecte a l'impacte econòmic en la proposta es manifesta que no es pot determinar ja que no hi ha antecedents recents per inhumar només cendres.

D).- La proposta s'ajusta a dret.

### **III. 7. Proposta 7. Precepte: Epígraf 4, últim incís**

A).- El nou redactat és el següent:

*“Redactat actual:*

*Per filmació en els recintes dels cementiris, per dia de filmació 591,16 euros.”*

*“Redactat proposat:*

*Per ocupació de l'espai per filmació en el recinte d'un cementiri i per dia de filmació (no inclou altres serveis d'assessorament, seguretat, guia, càterings, gestió de documents o similars) 591,16 euros.”*

B).- La motivació de la proposta és aclarir als usuaris que l'abonament de la tarifa no dona dret a gaudir d'altres serveis, aspecte en què hi havia una certa confusió.

C).- Respecte a l'impacte econòmic es preveu que, en tot cas, serà positiu, encara que a la proposta no es donen dades.

D).- La proposta s'ajusta a dret.

### **III. 8. Conclusió**

Les propostes examinades entén aquest Consell tributari que s'ajusten a dret, si bé s'hauran de tenir en compte les observacions formulades a les Propostes 1 i 3.



El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 1.1, reguladora de l'Impost sobre Béns Immobles. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) Informe elaborat en data 6 de setembre de 2020 per la Gerència d'Habitatge de l'Institut Municipal de l'Habitatge de Barcelona sobre la proposta de nova redacció de la bonificació prevista a l'OF 1.1 de l'IBI de 2021 per incloure la cessió d'ús (cohabitatge) en habitatges protegits construïts en sòl públic, (ii) Informe tècnic sobre la bonificació de sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia solar amb caràcter voluntari, signat el 22 de setembre de 2020 per la Directora Gerent de l'Agència d'Energia de Barcelona. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del TRLRHL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest Informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

### II.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 9.8, 10 i de l'article 12.5 de la referida OF, que afecta a la quantificació del tribut la nova redacció dels quals és la següent:

*“Art. 9è. Bonificacions.*

....

~~*-8. Gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota íntegra de l'impost els béns immobles destinats a habitatge i sector terciari (nous i existents), en els quals s'hagi instal·lat sistemes voluntaris per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol;*~~

*Es considerarà voluntària tota aquella instal·lació d'aprofitament del recurs solar que no sigui obligada per normativa i en cas de ser-ho, quan estigui dimensionada de tal forma que el percentatge de cobertura de la demanda d'aigua calenta sanitària (en el cas d'instal·lacions solars tèrmiques) o la seva potència pic instal·lada (en el cas d'instal·lacions solars fotovoltaïques) sigui superior a la mínima requerida per la normativa específica en la matèria.*

*Per al cas dels habitatges, que no hi ha normativa que obligui a instal·lació de plaques fotovoltaïques, es bonificarà l'IBI en els següents casos:*

*- quan la instal·lació d'un bloc edificatori plurifamiliar iguali o superi els 300Wp de potència pic elèctrica per Unitat Funcional (són unitat funcional els habitatges o locals comercials del bloc).*

*- Pel cas d'habitatges unifamiliars per poder gaudir de la bonificació s'estableix un mínim de potència a instal·lar:*

*- Habitatges unifamiliars amb un IBI de fins a 2.000€/any, cal una potència pic mínim instal·lada d'1kWp*

*- Habitatges unifamiliars amb un IBI de fins a 3.000€/any, cal una potència pic mínim instal·lada d'1,5kWp*

*- Habitatges unifamiliars amb un IBI de fins a 4.000€/any, cal una potència pic mínima instal·lada de 2kWp.*

*- No s'estableix bonificació per a Habitatges unifamiliars amb un IBI superior a 4.000€*

*L'aplicació d'aquesta bonificació restarà condicionada a l'acceptació per part de l'Ajuntament de la comunicació d'obra menor corresponent.*

*La bonificació haurà de ser sol·licitada per l'interessat en el termini de tres mesos posteriors a la instal·lació, acreditant la comunicació d'obres i el certificat final de la instal·lació executada.*

*La bonificació s'aplicarà, en tots els casos, durant els tres períodes impositius següents a la instal·lació, sempre i quan l'import de la bonificació acumulada en els tres anys no superi el cost de la instal·lació.*

*La bonificació haurà de ser sol·licitada per l'interessat en el termini de tres mesos posteriors a la instal·lació, acreditant el corresponent permís d'obres així com el certificat d'acabament de les obres de la instal·lació per a l'aprofitament d'energia solar tèrmica o fotovoltaïca, segons el model que correspongui conforme a la normativa de legalització de la instal·lació.*

*No procedirà la bonificació quan la instal·lació dels sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol siguin obligatòries d'acord amb la normativa específica en la matèria.*

*8. Gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota íntegra de l'impost per als béns immobles destinats a l'ús d'habitatge o terciari, en els quals s'hagin instal·lat sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, durant els tres períodes impositius següents a la data de legalització de la instal·lació.*

*A efectes de l'ús del bé immoble, es considera ús terciari, la classificació dels usos cadastrals següents:*

*A: Aparcament*

*C: Comerç*

*E: Ensenyament i Cultura*

*G: Turisme i Hostaleria*

*K: Esportiu*

O: Oficines  
 P: Administracions Públiques  
 R: Religió  
 T: Espectacles  
 Y: Sanitat

*No es consideren bens immobles destinats a ús habitatge, trasters i pàrquings encara que estiguin associats a l'habitatge.*

*L'aplicació d'aquesta bonificació estarà condicionada a que:*

- *la instal·lació solar no sigui obligatòria per normativa;*
- *pel cas d'habitatges unifamiliars s'estableix un mínim de potencia a instal·lar en:*
  - *habitatges unifamiliars amb una quota íntegra de l'impost IBI de fins a 2.000 €/any, cal una potencia pic mínim instal·lada d'1 kWp,*
  - *habitatges unifamiliars amb una quota íntegra de l'impost IBI de fins a 3.000 €/any, cal una potencia pic mínim instal·lada d'1,5 kWp,*
  - *habitatges unifamiliars amb una quota íntegra de l'impost IBI de fins a 4.000 €/any, cal una potencia pic mínima instal·lada de 2 kWp;*
- *els col·lectors solars tèrmics disposin de la corresponent homologació per un organisme competent (Ministeri d'Indústria, Generalitat de Catalunya, Keymark Management Organization, entre d'altres), en el cas d'instal·lacions de producció de calor;*
- *la instal·lació estigui degudament legalitzada per l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya;*
- *l'Ajuntament hagi acceptat el comunicat d'obres que correspongui;*
- *el sol·licitant justifiqui la seva participació econòmica, en el cas d'instal·lacions comunitàries;*
- *el sol·licitant no sigui beneficiari de la bonificació de l'IAE pel mateix motiu;*
- *l'import acumulat de la bonificació en els tres anys no superi el cost de la participació econòmica del sol·licitant en la instal·lació de generació en el cas d'instal·lacions col·lectives o el cost de la instal·lació en el cas que es tracti d'una instal·lació individual.*

*A aquest efecte, el cost de la instal·lació es considerarà amb IVA, en el cas que la sol·licitud la faci una persona física, i sense IVA, en cas de sol·licitud per una persona jurídica.*

*No s'estableix bonificació quan l'IBI sigui superior a 4.000 € en el cas d'habitatges unifamiliars.*

*La bonificació haurà de ser sol·licitada per l'interessat en el termini de tres mesos posteriors a la data de registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya, acreditant:*

- *el document d'admissió del comunicat d'obres per l'Ajuntament;*
- *la factura de la instal·lació executada signada i segellada per l'empresa instal·ladora;*
- *en el cas d'instal·lacions col·lectives en edificis amb divisió de propietat horitzontal, còpia de l'acta de la comunitat de propietaris que inclogui:*
  - *l'acord de participació i repartiment de costos de la instal·lació,*
  - *el consentiment exprés signat per tal que un tercer presenti una sol·licitud única de bonificació en nom de tots els participants, actuant com a representant, si escau;*

- en el cas de sistemes solars tèrmics:
  - el certificat d'homologació dels col·lectors solars tèrmics,
  - el certificat final i d'especificacions tècniques de la instal·lació per a l'aprofitament d'energia solar tèrmica signat per l'instal·lador o el director de l'obra, segons model de l'Agència d'Energia de Barcelona (<http://energia.barcelona>) i
  - el justificant de presentació de la declaració responsable per a instal·lacions tèrmiques en edificis en el registre d'entrada de l'Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya, si escau;
- en el cas de sistemes solars fotovoltaics:
  - el justificant de presentació de la sol·licitud de posada en servei o l'autorització administrativa en el registre d'entrada de l'Oficina de Gestió empresarial de la Generalitat de Catalunya, segons model corresponent.”

La regulació establerta en aquest precepte es fonamenta en l'article 74.5 del TRLRHL que disposa:

*“Las ordenanzas fiscales podrán regular una bonificación de hasta el 50 por 100 de la cuota íntegra del impuesto para los bienes inmuebles en los que se hayan instalado sistemas para el aprovechamiento térmico o eléctrico de la energía proveniente del sol. La aplicación de esta bonificación condicionada a que las instalaciones para la producción de calor incluyan colectores que dispongan de la correspondiente homologación por la Administración competente. Los demás aspectos sustantivos y formales de esta bonificación se especificarán en la ordenanza fiscal.”*

Doncs bé, el projecte d'ordenança sobre el qual recau aquest informe s'adapta plenament a aquesta norma legal limitant-se a especificar determinats requisits materials i formals de la bonificació proposada dins de l'àmbit subjectiu i objectiu del pressupòsit de fet delimitat en la mateixa. El projecte manté, amb caràcter general, el règim jurídic previst en l'Ordenança actualment en vigor ampliant i aclarint els requisits i el procediment a seguir per a gaudir de la bonificació. En aquest sentit no es formula observació ni cap precisió.

Es reitera en aquest projecte que no correspon aplicar la bonificació “quan l'IBI sigui superior a 4000 € en el cas d'habitatges unifamiliars”, en el mateix sentit en què es preveu en la norma vigent. Doncs bé, respecte d'aquesta qüestió, entén el Consell Tributari que s'hauria d'aclarir que la quantia de 4000 € és la corresponent a la quota íntegra de l'impost en concordança amb la regulació general de la bonificació.

D'altra banda, i des d'una perspectiva exclusivament formal, tenint en compte que la nova regulació d'aquest número 8 es realitza en un sol paràgraf amb guions i asteriscos, considera el Consell que donada la seva important extensió i complexitat podria ser convenient utilitzar lletres i números amb la finalitat de ferlo més sistemàtic i clarificador.

*“10. Els béns immobles en els quals es desenvolupi una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges, ja siguin gestionats per la Borsa d'habitatge de lloguer de Barcelona, per entitats o empreses de titularitat pública o bé per altres*

*subjectes privats quan estiguin inclosos en d'altres programes municipals o quan provinguin de d'altres acords de col·laboració público-privada, o destinada a la cessió d'ús d'habitatges protegits en sòls de propietat pública per part d'entitats sense ànim de lucre, podran gaudir d'una bonificació del 95% en la quota, amb caràcter indefinit, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, i tota vegada que aquestes activitats econòmiques siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies socials que justifiquin aquesta declaració. L'acord de declaració d'especial interès o utilitat municipal serà adoptat, per la Comissió del Consell Municipal que tingui la competència en matèria d'Hisenda. La bonificació tindrà efectes en l'exercici següent en què es presenti la sol·licitud en els casos de rebuts de padró i des de la data inicial del període liquidat en els casos de nova liquidació.*

*Qui gaudeixi d'aquesta bonificació quedarà obligat a comunicar a l'Ajuntament les variacions que es produeixin i que tinguin transcendència sobre la mateixa, sense perjudici del reintegrament a la hisenda local de l'import i els interessos de demora que resultin d'aplicació.”*

La bonificació projectada en la norma transcrita es fonamenta en l'article 74.2 quater del TRLRHL que estableix:

*“Los ayuntamientos mediante ordenanza podrán regular una bonificación de hasta el 95 por ciento de la cuota íntegra del impuesto a favor de inmuebles en los que se desarrollen actividades económicas que sean declaradas de especial interés o utilidad municipal por concurrir circunstancias sociales, culturales, histórico artísticas o de fomento del empleo que justifiquen tal declaración. Corresponderá dicha declaración al Pleno de la Corporación y se acordará, previa solicitud del sujeto pasivo, por voto favorable de la mayoría simple de sus miembros.”*

El projecte d'Ordenança s'ajusta al mandat d'aquesta norma legal especificant determinats requisits substantius i formals que s'adapten plenament al pressupòsit de fet fixat en la norma legal transcrita.

La modificació prevista afecta al pressupòsit de fet de la bonificació. D'una banda, la norma preveu que també es bonificarà l'IBI a satisfer en relació amb els immobles en els quals es realitzi l'activitat econòmica de lloguer social d'habitatges quan estiguin inclosos en qualsevol programa municipal o acord de col·laboració publicoprivada. Des del punt de vista de la legalitat no correspon realitzar, com s'ha avançat, cap observació.

D'altra, afegeix un nou supòsit de fet. En particular, estableix que quan l'activitat econòmica a la qual s'associa la bonificació estigui constituïda per la cessió d'ús d'habitatges protegits sempre que hagin estat construïts en sòl de propietat pública i sempre que els subjectes siguin titulars d'aquesta activitat, els immobles en què s'exerceixi aquesta última gaudiran de la bonificació del 95% de la quota íntegra corresponent.

Com s'ha escrit no correspon fer cap observació en adequar-se plenament a la norma legal transcrita.

Per la seva banda l'article 12, "Normes de gestió de l'impost", en el número 5 disposa que:

*"5. En el cas de la bonificació del 50% de la quota íntegra de l'impost per als béns immobles destinats a l'ús d'habitatge o terciari, en els quals s'hagin instal·lat sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, l'import acumulat de la bonificació en els tres anys no pot superar el cost de la participació econòmica del sol·licitant en la instal·lació de generació en el cas d'instal·lacions col·lectives o el cost de la instal·lació en el cas que es tracti d'una instal·lació individual. En cas d'incompliment s'haurà de reintegrar l'import econòmic corresponent a l'excés de bonificació."*

La regulació proposada en aquest precepte s'adapta plenament al règim legal en què es fonamenta. No obstant, segons criteri del Consell, seria convenient evitar l'ús del terme "Incompliment" utilitzant qualsevol altre que sigui aliè a la idea de culpabilitat. En aquest sentit podria substituir-se la frase "En cas d'incompliment ..." per "En cas contrari ...".

Fora d'això, cap retret de legalitat s'adverteix en la norma projectada.

### III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic amb les precisions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 1.4, reguladora de l'Impost sobre Activitats Econòmiques. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanyà en la mateixa data d'una proposta de modificació de les Ordenances fiscals per a l'exercici 2021, entre les que hi figura la reguladora de l'IAE i d'informe tècnic sobre la bonificació de sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia solar amb caràcter voluntari, signat el 22 de setembre de 2020 per la Directora Gerent de l'Agència d'Energia de Barcelona. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del TRLRHL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

No consta incorporat a l'expedient l'informe economicofinancer.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

### II.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 7.5 de la referida OF, relativa a la bonificació del 50% de la quota per als subjectes passius que instal·lin sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia solar en el següent sentit:

“Art. 7è. Bonificacions

....

5. (Text vigent) Gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota de l'impost, durant els dos primers anys, els subjectes passius que utilitzin l'energia solar o altres energies renovables en l'exercici de les activitats objecte de l'impost.

L'aplicació d'aquesta bonificació restarà condicionada, si s'escau, a l'acceptació per part de l'Ajuntament de la comunicació d'obra menor corresponent.

La bonificació haurà de ser sol·licitada per l'interessat en el termini de tres mesos posteriors a la instal·lació, acreditant la comunicació d'obres i el certificat final. Una vegada concedida, s'aplicarà a la quota de l'impost del període anual següent al de la data de sol·licitud.

No procedirà la bonificació quan la instal·lació dels sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol siguin obligatòries d'acord amb la normativa específica en la matèria.

5. (Text proposat) Gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota de l'impost d'activitat empresarial els subjectes passius que instal·lin sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, durant els dos períodes impositius següents a la data de legalització de la instal·lació.

L'aplicació d'aquesta bonificació estarà condicionada a que:

- la instal·lació solar no sigui obligatòria per normativa,
- els col·lectors solars tèrmics disposin de la corresponent homologació per un organisme competent (Ministeri d'Indústria, Generalitat de Catalunya, Keymark Management Organization, entre d'altres), en el cas d'instal·lacions de producció de calor,
- la instal·lació estigui degudament legalitzada per l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya,
- l'Ajuntament hagi acceptat el comunicat d'obres que correspongui,
- el sol·licitant justifiqui la seva participació econòmica, en el cas d'instal·lacions comunitàries,
- el sol·licitant no sigui beneficiari de la bonificació de l'IAE pel mateix motiu,
- les instal·lacions solars que s'integrin a l'edifici on es desenvolupi l'activitat o als edificis adjacents en règim de cessió de l'espai, s'utilitzin a la pròpia activitat,
- l'import de la bonificació acumulat en els dos anys no superi l'import de la seva participació econòmica en el cas d'instal·lacions col·lectives o el cost de la instal·lació en el cas d'instal·lacions individuals.

La bonificació haurà de ser sol·licitada per l'interessat en el termini de tres mesos posteriors a la data de registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya, acreditant:

- el document d'admissió del comunicat d'obres per l'Ajuntament;
- en el cas d'instal·lacions col·lectives, la còpia de l'acord de participació econòmica i repartiment de costos de la instal·lació, degudament signat;
- en el cas de sistemes solars tèrmics:
  - el certificat d'homologació dels col·lectors solars tèrmics,
  - el certificat final i d'especificacions tècniques de la instal·lació per a l'aprofitament d'energia solar tèrmica signat per l'instal·lador o el director de l'obra, segons model de l'Agència d'Energia de Barcelona (<http://energia.barcelona>) i
- el justificant de presentació de la declaració responsable per a instal·lacions tèrmiques en edificis en el registre d'entrada de l'Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya, si escau;
- en el cas de sistemes solars fotovoltaics:
  - el justificant de presentació de la sol·licitud de posada en servei o l'autorització administrativa en el registre d'entrada de l'Oficina de Gestió empresarial de la Generalitat de Catalunya, segons model correspongui.



(...)

C) Com abans s'ha indicat, no figura a l'expedient el preceptiu informe economicofinancer. Tanmateix, la nova redacció es limita a desenvolupar requisits, procediments i òrgans competents, mantenint immutables tots els aspectes econòmics anteriors, per la qual cosa no resulta necessària la incorporació de l'esmentat informe; si bé seria necessari que s'incorporés a l'expedient una declaració de l'òrgan instructor fent palesa l'esmenada innecessarietat.

D) L'art 7.5 de l'Ordenança vigent recull la possibilitat de bonificar en un 50% de la quota de l'impost, durant dos anys, als subjectes passius que instal·lin sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia solar. En aquest precepte s'estableixen unes condicions mínimes.

Al projecte sotmès a informe d'aquest Consell Tributari es mantenen les condicions establertes a l'encara vigent art. 7.5, però s'amplien i aclareixen considerablement, establint els requisits i procediments per a gaudir de la bonificació. No obstant, s'afegeix respecte l'ordenança de 2020 la condició que la instal·lació solar s'integri en l'edifici on el sol licitant desenvolupi la seva activitat o bé en l'edifici adjacent, mitjançant un acord de cessió d'ús d'un espai titularitat d'un tercer, diferent de l'arrendatari, per tal de facilitar que un llogater pugui instal·lar un sistema solar tot i que a la coberta de l'edifici on desenvolupa la seva activitat tingui alguna limitació d'espai o per ombres, o bé no arribi a un acord amb l'arrendatari o la comunitat de propietaris per a la ocupació de part de la coberta. Aquesta modificació s'ajusta a les competències de l'Ajuntament per regular la bonificació segons el TRLRHL y apareix suficientment motivada, per a qual cosa no requereix major consideració.

Respecte al fons del contingut del precepte reformat no es formula cap observació.

Pel que fa a la forma, es pot fer la següent consideració:

L'art. 7.5 vigent, a l'establir pràcticament una sola condició es regula en quatre breus paràgrafs.

La nova regulació de l'art. 7.5 es disposa també en quatre paràgrafs però molt extensos, ajudats per guions i asteriscs. Donada la important extensió de la nova redacció del projecte, entenem que la forma de fer-ho seria la de distingir els aspectes substantius dels procedimentals. Seria convenient, també, donat el canvi proposat de l'apartat 5 del projecte, seguir la sistemàtica seguida en les bonificacions regulades a l'art. 7 quan tenen una certa complexitat, com és el cas de l'apartat 6 del precepte; és a dir, utilitzar números, per a fer-ho més sistemàtic i clarificador.

### III.- Conclusió

D'acord amb el que s'ha exposat, el Consell Tributari considera que la proposta de modificació de l'art 7.5 de l'Ordenança reguladora de l'IAE s'ajusta a dret, sens perjudici de les observacions formulades respecte als aspectes procedimentals, com és l'absència d'un informe que acrediti la innecessarietat de l'informe economicofinancer, i als aspectes formals, en el sentit d'unificar la sistemàtica de l'art. 7 de l'Ordenança de referència.

El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 2.1, reguladora de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i obres (ICIO). La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanyà en la mateixa data d'una proposta de modificació de les Ordenances fiscals per a l'exercici 2021, entre les que hi figura la reguladora de l'ICIO i d'informe tècnic sobre la bonificació de sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia solar amb caràcter voluntari, signat el 22 de setembre de 2020 per la Directora Gerent de l'Agència d'Energia de Barcelona. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Introducció

La modificació que se sotmet al Consell Tributari, respecte a l'art. 7.4 de l'Ordenança reguladora de l'ICIO, resulta necessària, d'acord amb la proposta citada de la Directora Gerent de l'Agència de l'Energia de Barcelona, per impulsar la generació solar als edificis existents, ja que pels edificis de nova construcció ja es disposa d'una regulació des de l'any 2000. Amb la modificació normativa es pretén garantir la claredat de l'àmbit i condicions de la bonificació, la disposició d'uns condicionaments que vetllin per l'ús adequat i equitatiu de la bonificació i la simplicitat i eficiència en les sol·licituds. Finalment, entén que s'aclareixen els organismes competents per a la justificació de les condicions d'homologació de captadors solars tèrmics i legalització d'instal·lacions solars.

### II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de les ordenances fiscals haurà d'ajustar-se al que disposen els art. 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL). L'expedient ha de contenir la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe economicofinancer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança.

No consta incorporat a l'expedient l'informe economicofinancer.

### III.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'art. 7.4 de l'Ordenança 2.1, reguladora de l'ICIO. La redacció proposada és la següent:

*“4.Podràn gaudir d’una bonificació del 95% de la quota de l’impost les construccions, instal·lacions o obres que incorporin sistemes per a l’aprofitament tèrmic o elèctric de l’energia solar.*

*L’aplicació d’aquesta bonificació estarà condicionada a que:*

- *aquestes actuacions no s’integrin en obres o construccions d’abast general ni es realitzin als immobles obligatòriament per prescripció legal.*
- *els col·lectors solars tèrmics disposin de la corresponent homologació per un organisme competent (Ministeri Industria, Generalitat de Catalunya, Kermark Management Organization, entre d’altres), en el cas d’instal·lacions de producció de calor.*
- *la instal·lació estigui degudament legalitzada per l’òrgan competent de la Generalitat de Catalunya.*
- *l’Ajuntament hagi acceptat el comunicat d’Obres que correspongui.*

*Aquesta bonificació serà concedida per l’òrgan que atorgui la llicència.*

*La bonificació haurà de ser sol·licitada per l’interessat acreditant:*

- *el document d’admissió del comunicat d’obres per l’Ajuntament,*
- *en cas d’instal·lacions col·lectives en edificis amb divisió de propietat horitzontal, la còpia de l’acta de la Comunitat de propietaris que inclogui:*
  - *l’acord de participació i repartiment dels costos de la instal·lació,*
  - *el consentiment exprés signat per tal que un tercer presenti una sol·licitud única de bonificació en nom de tots els participants, actuant com a representant, si escau,*
- *en el cas de sistemes solars tèrmics:*
  - *el certificat d’homologació dels col·lectors socials tèrmics,*
  - *el certificat final i d’especificacions tècniques de la instal·lació per l’aprofitament d’energia solar tèrmica signat per l’instal·lador o el director de l’obra, segons model de l’Agència d’Energia de Barcelona (<http://energia.barcelona>) i*
  - *el justificant de presentació de la declaració responsable per a instal·lacions tèrmiques en edificis en el registre d’entrada de l’Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya, si escau;*
- *en el cas de sistemes solars fotovoltaics:*
  - *el justificant de presentació de la sol·licitud de posada en servei o l’autorització administrativa en el registre d’entrada de l’Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya, segons model correspongui.”*

B) Com abans s’ha indicat, no figura a l’expedient el preceptiu informe econòmic-financer. Tanmateix, la nova redacció es limita a desenvolupar requisits, procediments i òrgans competents, mantenint immutables tots els aspectes econòmics anteriors, per la qual cosa no resulta necessària la incorporació de l’esmentat informe; si bé seria necessari que s’incorporés a l’expedient una declaració de l’òrgan instructor fent palesa l’esmenada innecessarietat.

C) L’art 7.4 de l’Ordenança vigent recull la possibilitat de bonificar en un 95% de la quota de l’impost, les construccions, instal·lacions i obres que incorporin sistemes per l’aprofitament tèrmic o elèctric de l’energia solar. En aquest precepte s’estableixen unes condicions mínimes.

Al projecte sotmès a informe d'aquest Consell Tributari es mantenen les condicions establertes al encara vigent art. 7.4, però s'amplien i aclareixen considerablement, establint els requisits i procediments per a gaudir de la bonificació. S'estableixen també els supòsits d'intervenció de la Generalitat de Catalunya i la determinació de l'òrgan competent d'aquesta Administració, d'acord amb el que s'estableix al Decret-Llei 16/2019, de 26 de novembre, de mesures urgents per a l'emergència climàtica i impuls a les energies.

Respecte al fons del contingut del precepte reformat no es formula cap observació.

Pel que fa a la forma, es pot fer la següent consideració:

L'art. 7.4 vigent, a l'establir pràcticament una sola condició es regula en un sol paràgraf. Només en un altre es disposa quin és l'òrgan municipal competent per a concedir la bonificació.

La nova regulació de l'art. 7.4 es disposa també en un sol paràgraf, ajudat per guions i asteriscs. Donada la important extensió de la nova redacció del projecte, entenem que la forma de fer-ho seria la de distingir els aspectes substantius dels procedimentals. Seria convenient, també, donat el canvi proposat de l'apartat 4 del projecte, seguir la metodologia seguida en les bonificacions regulades a l'art. 7 quan tenen una certa complexitat, com és el cas de l'apartat 1 del precepte; és a dir, utilitzar lletres i números, per a fer-ho més sistemàtic i clarificador. També es recomana abandonar conceptes com el de "consentiment exprés", essent suficient fer referència al consentiment.

#### **IV.- Conclusió**

D'acord amb el que s'ha exposat, el Consell Tributari considera que la proposta de modificació l'art 7.4 de l'Ordenança reguladora de l'ICIO s'ajusta a dret, sens perjudici de les observacions formulades respecte als aspectes procedimentals, com és l'absència d'un informe que acrediti la innecessarietat de l'informe economico-financer, i als aspectes formals, en el sentit d'unificar la sistemàtica de l'art. 7 de l'Ordenança de referència.

El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.1, reguladora de les Taxes per serveis generals. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) l'Informe sobre la proposta de modificació de les ordenances fiscals per a l'any 2021, de 14 de setembre de 2020, de l'Assessoria Jurídica i del Director dels Serveis d'Assessorament Jurídic; (ii) l'Informe per incloure noves taxes i modificar-ne d'existents, a les ordenances fiscals 3.1 per a l'any 2021, de 8 de setembre de 2020, de l'Arxiver en Cap; (iii) l'Informe justificatiu sobre les taxes de les sol·licituds d'autorització sanitària de funcionament per a les activitats de tatuatges, pírcing o micropigmentació i tècniques assimilables, i duplicats o de modificacions de l'autorització ja atorgada, de 29 de juliol de 2020, del Director de Recursos de l'ASPB, de la Cap de l'Assessoria Jurídica de l'ASPB i amb el vist-i-plau del Gerent de Drets socials; (iv) l'Informe tecnicoeconòmic relatiu a les taxes de les sol·licituds d'autorització sanitària de funcionament per a les activitats de tatuatges, pírcing o micropigmentació i tècniques assimilables, i duplicats o de modificacions de l'autorització ja atorgada, de 29 de juliol de 2020, del Director de Recursos de l'ASPB i de la Gerent; (v) l'Informe justificatiu i econòmic sobre la Taxa per concessió de targetes per a les carabines i pistoles d'aire comprimit, de setembre de 2020, de la Cap d'Administració i Contractació de Seguretat i Prevenció de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (vi) l'Informe sobre la Taxa per l'anàlisi d'alcoholèmies i drogo-test, de setembre de 2020, del Cap d'Administració i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (vii) l'Informe justificatiu i econòmic sobre les Taxes per llicències, informes i altres prestacions relatius a l'àmbit de prevenció, seguretat i mobilitat, de setembre de 2020, de la Cap del Departament d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (viii) l'Informe justificatiu i càlcul de costos sobre les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis (en relació amb l'ocupació de l'espai públic per mudances, bastides, grues, reserves d'estacionament i rodatges i filmacions) de la Cap del Departament d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (ix) l'Informe sobre la Taxa per l'obtenció dels informes d'accidents i informes tècnics de patrulla de la Guàrdia Urbana, de setembre de 2020, del Cap d'Administració i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (x) l'Informe justificatiu i econòmic sobre la Taxa per informes de plans d'autoprotecció per la protecció civil i per l'expedició d'informes tècnics amb la intervenció dels serveis d'SPEIS, de setembre de 2020, de la Cap d'Administració i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (xi) el càlcul dels costos de prestació dels serveis d'arxius, de 8 de setembre de 2020, de l'Arxiver en Cap. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## I.- Introducció

La modificació que ara se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis, respecte de l'Ordenança Fiscal vigent, essencialment en relació amb: (i) les activitats de control sanitari i la tramitació administrativa tendent a l'atorgament, canvis de titularitat, duplicats i les modificacions de l'autorització sanitària d'aquells establiments que per normativa ho requereixin; (ii) la taxa per digitalitzacions de documents B/N i color; (iii) el règim de gestió de la taxa relativa a la retirada, el trasllat i la permanència al dipòsit d'elements situats a la via pública sense autorització o que s'utilitzin en activitats no autoritzades desenvolupades a la via pública; i (iv) l'Annex de tarifes, introduint una nova relativa als informes tècnics d'intervenció de patrulla emesos per la Guardia Urbana-, i clarificant els conceptes i modificant els imports d'algunes ja existents.

## II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) 3.1, reguladora de les Taxes per serveis generals, haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança i, en el seu cas, el preceptiu informe economicofinancer que posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost del servei previst a l'article 25 del TRLRHL. Consten incorporats a l'expedient els respectius informes referits a cada una de les modificacions proposades.

## III.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 2.8 de la referida OF 3.1 la nova redacció del qual és la següent:

*“8. Les activitats de control sanitari i la tramitació administrativa tendent a l'atorgament, canvis de titularitat, duplicats i les modificacions de l'autorització sanitària d'aquells establiments que per normativa ho requereixin, com ara els establiments de tatuatge, micropigmentació, pírcing **i assimilables**, de conformitat amb l'art.14.2 del Decret 90/2008, de 22 d'abril, pel qual es regulen les pràctiques de tatuatge, micropigmentació i pírcing, així com els requisits higienicosanitaris que han de complir els establiments on es realitzen aquestes pràctiques.”*

La modificació proposada respecte d'aquest article 2.8 -afegir el terme “assimilables”- no mereix cap objecció. Certament, des d'un punt de vista jurídic i en atenció al principi de seguretat jurídica no resulta recomanable l'ús de termes ambigus com el que incorpora la proposta de modificació -“assimilables”- en tant que sons susceptibles d'interpretacions diverses, però en el cas que ens ocupa es considera que el terme afegit -“assimilables”- no altera el significat i sentit de la disposició ni

li introdueix més ambigüitat, degut a que la pròpia enumeració en la qual s'inclou és merament exemplificativa (així ho indica l'expressió "com ara") i no exhaustiva, de manera que el referit terme actuaria com a clàusula residual de tancament. Val a dir que els informes corresponents no fan cap referència justificativa a aquesta modificació.

B) La modificació de l'article 5.4 de la referida OF 3.1 inclou una nova redacció que és la següent:

*"4. Tindran una bonificació del 50 % de la quota de la taxa per digitalitzacions i reproduccions de documents i fotografies sol·licitades, als centres del Sistema Municipal d'Arxius, que tingui per objectiu un treball d'investigació i que les sol·licitin estudiants, jubilats i persones en atur que acreditin aquesta condició.*

***En la taxa per digitalitzacions B/N i color (no inclou el suport de lliurament) en el cas que la documentació sol·licitada ja es trobi prèviament digitalitzada al catàleg en línia o als repositoris de l'Arxiu Municipal de Barcelona, l'enviament electrònic de la còpia digital en formats de consulta (PDF o JPEG de baixa resolució) serà gratuït, respectant la capacitat de gestió de peticions de cada centre d'arxiu. Aquesta taxa es mantindrà únicament en els següents casos:***

***a) Noves digitalitzacions de documents que no es trobessin prèviament en format digital al catàleg en línia o als repositoris de l'Arxiu Municipal de Barcelona.***

***b) Còpia digital en format de preservació (TIFF o JPEG d'alta resolució) de documents prèviament digitalitzats."***

En relació amb les modificacions proposades el Consell no té res a objectar jurídicament, i la proposta es justifica adequadament al corresponent informe. Se suggereix, no obstant, una redacció més clara i sistemàtica. En primer lloc, pot establir-se que la taxa per digitalització en blanc i negre o color, que no inclou el suport de lliurament, s'aplica als següents supòsits: a) Noves digitalitzacions de documents que no es trobessin prèviament en format digital al catàleg en línia o als repositoris de l'Arxiu Municipal de Barcelona. b) Còpia digital en format de preservació (TIFF o JPEG d'alta resolució) de documents prèviament digitalitzats. I a continuació disposar que és gratuït l'enviament electrònic de la còpia digital en formats de consulta (PDF o JPEG de baixa resolució) de documentació que ja es trobi prèviament digitalitzada al catàleg en línia o als repositoris de l'Arxiu Municipal de Barcelona, respectant la capacitat de gestió de peticions de cada centre d'arxiu.

C) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 7.3 de la referida OF 3.1 la nova redacció del qual és la següent:

*"3. Les taxes establertes en l'article 2n, apartat 2n, lletra a) i apartat 7è, lletra d), s'hauran de satisfer pel règim d'autoliquidació en el moment de tramitar la sol·licitud."*

La modificació proposada consisteix en establir el règim d'autoliquidació per a la taxa sobre la retirada, el trasllat i la permanència al dipòsit d'elements situats a la

via pública sense autorització o que s'utilitzin en activitats no autoritzades desenvolupades a la via pública. Aquest Consell Tributari coincideix amb el criteri recollit per l'Assessora Jurídica i el Director dels Serveis d'Assessorament Jurídic en el seu Informe de 14 de setembre de 2020 quan diuen que: *“La proposta d'autoliquidació redunda en benefici de la gestió de la taxa i facilitarà la sol·licitud de la mateixa per part dels subjectes passius i, per tant, es considera jurídicament viable”*.

D) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat A de l'Annex de tarifes de la referida OF 3.1 en relació amb les tarifes per als serveis generals, la nova redacció del qual és la següent:



"Epígraf I.	Llicències, informes i altres prestacions relatius als àmbits de prevenció, seguretat i mobilitat; i de l'hàbitat urbà	Euros	143
1.1.	Per cada autorització de transport escolar i de menors, de caràcter anual	14,67	
1.2.	Concessió de targetes per a carrabines i pistoles accionades per aire o per un altre gas comprimit, no assimilades a escopetes, d'ànima llisa o ratllada i d'un sol tret, de tret semiautomàtic i les armes lúdic-esportives d'airsoft i paintball accionades per molla o resort i/o de tipus automàtic.	24,89	
1.3	Còpies autoritzades d'informes tècnics i de comunicats d'accidents de circulació als interessats, a les companyies o entitats asseguradores i als jutjats o tribunals.		
1.3.1	Informes sol·licitats per finestra: -Per cada informe (amb un màxim d'una fotografia) -Per cada fotografia addicional	88,71 116,09 3,73	
1.3.2	Informes sol·licitats per portal Internet: -Per cada informe (amb un màxim d'una fotografia) -Per cada fotografia addicional	76,03 98,68 3,12	
1.3.3	Expedició d'informes tècnics en els que hagi intervingut el servei de Prevenció, Extinció d'incendis i Salvament	133,13	
1.3.4	Expedició d'informes tècnics d'intervenció de patrulla emesos per la Guàrdia Urbana de Barcelona	27,72	
1.4.	Croquis d'instal·lacions de semàfors i diagrama de funcionament, i de senyals de circulació	69,82	
1.5	Plans de mobilitat de Districtes		
1.5.1	- Duplicat targeta d'accés	9,23	
1.5.2	- Duplicat targeta de resident	5,00	
1.6	Realització d'anàlisis clíniques de contrast		
1.6.1	Anàlisi clínica per detectar els nivells d'alcohol en sang	214,87 269,61	
1.6.2	Anàlisi clínica per detectar la presència de drogues tòxiques, estupefaents i/o substàncies psicotròpiques a l'organisme	243,88 305,04	
1.7	Informes de plans d'autoprotecció per la protecció civil local	163,81	
1.8	Autoritzacions de sol·licituds d'ocupació de la via pública		
1.8.1	<del>Ocupació per mudances, grues mobils autopropulsades, bastides, per maquinaria de treball i altres reserves</del>		
	Tipus A - Vehicle pma S3.500 Kg + no mitjans mecànics externs Autorització x Assabentat	0,00	
	Tipus B - Resta de vehicles Autorització NO Assabentat	38,36 40,33	
	Ocupació per BASTIDES Autorització NO Assabentat	38,36 40,33	

144	Epígraf I.	Llicències, informes i altres prestacions relatius als àmbits de prevenció, seguretat i mobilitat; i de l'hàbitat urbà	Euros
		<u>Ocupació x GRUES</u>	
		Tipus A - Vehicle 2/4 eixos Autorització NO Assabentat	38,36 40,33
		Tipus B - Vehicle 5/6 eixos Autorització NO Assabentat	38,36 40,33
		Tipus C - Vehicle + S 7 eixos Autorització NO Assabentat	38,36 40,33
		<u>Ocupacions x MAQUINARIA DE TREBALL I ALTRES RESERVES</u>	
		Tipus A - Vehicle 10 m <sup>2</sup> Autorització NO assabentat	38,36
		Tipus B - Vehicle 30 m <sup>2</sup> Autorització NO assabentat	38,36
		Tipus C - Vehicle 30 m <sup>2</sup> Autorització NO assabentat	38,36
		Tipus D - Vehicle 12 m <sup>2</sup> Autorització NO assabentat	38,36
	1.8.2	<u>Ocupacions x RODATGES I GRAVACIONS</u> Autoritzacions de sol·licituds d'ocupació de la via pública per rodats de pel·lícules, vídeos, enregistrament televisius, realització de maquetes i sessions fotogràfiques. <u>AUTOLIQUIDACIÓ</u> Autorització NO Assabentat	80,54
	1.9	Per la tramitació de llicència de terrassa en espai privat d'ús públic, d'acord amb el que estableix l'article 3r apartat b) de l'ordenança municipal de terrasses	220,00
	1.10	Pels serveis de tramitació administrativa per a l'atorgament, duplicat o modificació de l'autorització sanitària dels establiments i instal·lacions on es realitzen pràctiques de tatuatge, pírcing, micropigmentació i tècniques assimilables	
	1.10.1	Per l'atorgament de l'autorització sanitària de funcionament, o el canvi de titularitat o les modificacions múltiples de l'autorització sanitària ja atorgada	153,50
	1.10.2	Pel duplicat o una modificació específica de l'autorització sanitària de funcionament	61,50

Epígraf II	Informes, estudis i reproduccions de documents d'àmbit general	Euros	145
2.1	Compulses de documents a instància de particulars per presentar a administracions alienes a l'Ajuntament de Barcelona - Per cada full a una cara - Per cada full a doble cara	4,38 6,93	
2.2.	Compareixences a instància de particulars per presentar a administracions alienes a l'Ajuntament de Barcelona - Per cadascuna	18,31	
2.3	Fotocòpies, amb exclusió dels documents que la seva reproducció tingui establerta una tarifa específica. Per cada fotocòpia: - una sola cara - les dues cares	0,10 0,12	
2.4	Impressió en paper d'imatges ja digitalitzades - DIN A-4 - DIN A-3 - DIN A-2	0,93 1,65 2,58	
2.5	Reproducció de plànols Mesures estàndard (sistema DIN A): DIN A0 (841×1189 mm) DIN A1 (594×841 mm) DIN A2 (420×594 mm) Mesures no estàndard: - De 40 a 80 cm - De 80 a 120 cm - De 120 a 150 cm - De 150 a 200 cm	12,00 8,30 4,50 4,21 7,88 9,63 11,74	
2.6	Subministrament d'informació urbanística informatitzada plànol 1:1.000 (€/ha en suport digital)	5,97	
2.7	Reproducció de microfilm - Còpia en paper de microfilm fet - Microfilm de microfilm	0,56 0,74	
2.8	Informes i estudis realitzats per les diferents àrees a instància de part - per tècnic superior i hora - per tècnic mitjà i hora - per administratiu i hora	31,38 24,83 20,85	

Epígraf III	Reproducció i digitalització de documents del Sistema Municipal d'Arxius	Euros
3.1	Digitalitzacions b/n i color (no inclou el suport de lliurament)	
3.1.1	Fins a DIN A3 (jpeg 150 dpi)	0,35
3.1.2	Fins a DIN A3 (tiff 300 dpi)	4,12
3.1.3	A partir de DIN A2 (tiff 300 dpi)	5,15
3.1.4	Fotografia manual digital jpeg (6 mb aprox.)	7,20
3.1.5	Fotografia manual digital tiff (50 mb aprox.)	18,00
3.2	Suport de lliurament (aquest preu s'ha d'afegir al de digitalització)	
3.2.1	Subministrament DVD	1,87
3.2.2	Subministrament CD	1,19
Epígraf IV	Pels serveis de tramitació tècnica i administrativa de les proves d'accés a les places convocades de l'oferta pública d'ocupació de l'Administració municipal	Euros
4.1	Processos d'oferta pública d'ocupació d'accés als grups A1 i A2 amb presentació de la sol·licitud per mitjans telemàtics	26,08
4.2	Processos d'oferta pública d'ocupació d'accés als grups B, C1, C2 i altres amb presentació de la sol·licitud per mitjans telemàtics	16,12
4.3	Processos d'oferta pública d'ocupació d'accés als grups A1 i A2 amb presentació de la sol·licitud per mitjans no telemàtics	52,16
4.4	Processos d'oferta pública d'ocupació d'accés als grups B, C1, C2 i altres amb presentació de la sol·licitud per mitjans no telemàtics	32,24
4.5	Quan els aspirants siguin persones que es trobin en situació de desocupació i que no percebin cap prestació econòmica, segons certificat expedit per l'oficina del servei d'ocupació corresponent, o bé persones amb discapacitat que acreditin una discapacitat igual o superior al 33%, mitjançant certificat emès per la institució competent, la quota serà zero.”	

Quant a la inclusió específicament d'una tarifa pels informes tècnics d'intervenció de patrulla emesos per la Guardia Urbana aquest Consell Tributari coincideix novament amb el criteri recollit per l'Assessora Jurídica i el Director dels Serveis d'Assessorament Jurídic en el seu Informe de 14 de setembre de 2020 quan diuen que: *“Es considera ajustada a dret la proposta de nova tarifa, atenent a la potestat reglamentària de les entitats locals en matèria tributària reconeguda per la Llei de Bases de Règim Local i la Llei reguladora de les Hisendes Locals, que permeten a l'Ajuntament establir i exigir taxes per la prestació de serveis de la seva competència i tenint en compte que el fet imposable ja venia establert per la pròpia Ordenança”*.

En relació amb la distinció, quant a tarifes per la reproducció de plànols, entre mesures estàndard (DIN A) i mesures no estàndard, aquest Consell Tributari no té jurídicament res a objectar en tant que és una precisió que confereix més claredat a la norma i, en conseqüència, major seguretat jurídica als ciutadans.

Pel que fa a la resta de modificacions previstes en aquest Annex de tarifes per als serveis generals, en tant que contenen variacions de quanties i aspectes exclusivament econòmics, el Consell Tributari observa que ha estat incorporat a l'expedient l'estudi econòmic respectiu que justifica l'establiment de les noves tarifes.

E) La modificació de l'incís final del capítol dedicat al Dipòsit Municipal de l'Annex de Tarifes de la referida OF 3.1, inclou una nova redacció que és la següent:

*“Les disposicions contingudes en el present capítol (“Dipòsit Municipal”) començaran a regir l'1 de Gener de 2021, amb l'excepció d'aquelles modificacions que precisin d'adaptacions logístiques per a la seva aplicació o tècniques en els aplicatius de gestió, que entraran en vigor quan dites adaptacions ho permetin i continuaran vigents mentre no se n'acordi la modificació o derogació.”*

Respecte aquesta modificació el Consell Tributari no té res a objectar en tant que s'ajusta a dret.

#### **IV.- Conclusió**

Un cop considerades les observacions formulades pel Consell Tributari, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació del projecte sotmès a informe.

El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.2, reguladora de Taxes pels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament (SPEIS). La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanyà en la mateixa data de l'Informe sobre proposta de modificació de les Ordenances Fiscals per a l'any 2021, emès per la Gerència de Seguretat i Prevenció i d'un document amb el títol "Taxa per serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament" Ordenança Fiscal 3.2, Setembre 2020, emès pel Servei de Prevenció, Seguretat i Mobilitat, en el que s'incorpora un informe sobre la quantificació de la taxa. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Sobre el procediment i l'objecte del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del TRLRHL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable. En aquest cas concret s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Constitueix l'objecte d'aquest informe la modificació de determinats aspectes de l'article 6 de l'Ordenança. La proposta de modificació se situa en l'àmbit del règim jurídic dels elements de quantificació del tribut.

### II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article citat de la referida OF la nova redacció del qual és la següent:

*"Art. 6è. Tarifes. Les quotes a satisfer pels serveis d'extinció d'incendis seran el resultat d'aplicar les tarifes següents a la base establerta en l'article anterior.*

**1. Quotes per servei d'intervenció**

Apartat	Concepte	Import €
1.1	Quota La quota de 206,97€ és d'aplicació en tots els serveis esmentats en l'article 2n d'aquesta Ordenança sempre que es compleixin els condicionants següents: - 1r. Quan la durada màxima del servei sigui una hora. - 2n. Quan en la intervenció no s'utilitzin materials dels esmentats en el punt 4 d'aquest article.	213,97

**2. Servei de vehicles (personal i material)**

Apartat	Concepte	Import €
2.1	Autobomba lleugera tipus B-100. Per hora o fracció	284,57
2.2	Autobomba pesant tipus B-200 o B-300. Per hora o fracció	327,46
2.3	Autobomba gran incendi tipus B-400. Per hora o fracció	461,56
2.4	Escala o braç articulat pesat => 30m. Per hora o fracció	319,17
2.5	Escala < 20m. Per hora o fracció	369,17
2.6	Vehicle de salvament (tipus C). Per hora o fracció	282,77
2.7	Ambulància. Per hora o fracció	170,55
2.9	Vehicle especial (tipus J). Per hora o fracció	217,90
2.10	Furgó de transport (tipus F). Per hora o fracció	82,25
2.11	Embarcació pneumàtica. Per hora o fracció	182,27

**3. Material**

Apartat	Concepte	Import €
3.1	Puntal triangular. Per dia o fracció	49,45
3.2	Puntal estabilitzador de tracció-compressió. Per dia o fracció	45,15
3.3	Puntal telescòpic. Per dia o fracció	10,72
3.4	Tauló de 4 m. Per dia o fracció	6,93
3.5	Xarxa protectora. Per dia o fracció	13,40
3.6	Corda comanda de 20 m. (per cada ús)	10,90

**4. Préstec de roba i equips d'intervenció del SPEIS**

Apartat	Concepte	Import €
4.1	Equip d'intervenció sense equip respiratori (ERA)	114,44
4.2	Equip d'intervenció amb equip respiratori (ERA)	172,60
4.3	Mànega	48,22

NOTA: El material amb tarifa per dia o fracció es facturarà per un import màxim al seu valor de reposició.

Apartat	Concepte	Import €
5.1	Entrades per accés a l'exposició permanent	
	- Entrada Ordinària	2,50
	- Entrada Reduïda	1,50
	- Entrada <i>gratuïta</i>	0,00
5.2	<i>Cessió d'espais</i>	
	<i>Espai d'exposició temporal (117,30 m²) - dia</i>	<i>900,00</i>
	<i>Sala Polivalent (87,00 m²) - dia</i>	<i>450,00</i>
	<i>Sala Polivalent (87,00 m²) - mig dia</i>	<i>250,00</i>
5.2	Sales de Formació	
	Sala 1 (53,60 m²) - dia	300,00
	Sala 1 (53,60 m²) - <i>mig dia</i>	180,00
	Sala 2 (37,80 m²) - dia	250,00
	Sala 2 (37,80 m²) - <i>mig dia</i>	120,00
	Unificació sales de formació (Sala 1 + Sala 2) - dia	450,00
	Unificació sales de formació (Sala 1 + Sala 2) - mig dia	250,00
6	Cessió d'espais amb reducció de les tarifes	
	Parc Eixample - dia	425,18
	Parc Vall d'Hebron - dia	460,41
	Parc Sant Andreu - dia	400,86
	Parc de Llevant - dia	402,85
	Parc Montjuïc - dia	464,18
	Parc de Zona Franca - dia	383,57"

Les modificacions afecten, bàsicament, a la quantia de la taxa regulada i són expressió de la potestat per establir tributs reconeguda constitucionalment als ens locals. A més s'ajusten, amb caràcter general, al que preveu l'article 24 del TRLRHL.

En particular, respecte de la taxa prevista a la lletra j) de l'article 2n, fet imposable (Expedient del Consell Tributari 215/17), se suprimeix en aquest article 6 del projecte d'Ordenança el concepte "5.2. Cessió d'espais. Espai d'exposició temporal i Sala Polivalent", especificació del fet imposable, així com la quota respectiva. No cal realitzar cap precisió en relació amb aquesta modificació a l'adaptar-se a l'article 20 i següents del TRLRHL.

Per tot això, cap observació cal efectuar al que es preveu en aquest precepte en la mesura en què s'adapta no sols al contingut de la potestat per a establir tributs d'acord amb la llei, reconeguda en l'article 133.2 CE sinó també als articles 16.1, a), 20 y 24. 3 i 4 del TRLRHL.

### III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic.



El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.3 reguladora de las Taxes per Serveis Urbanístics. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanya en la mateixa data del projecte normatiu corresponent i de l'Informe justificatiu dels canvis (Ordenança 3.3). L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del TRLRHL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe economicofinançer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En el caso concret s'inclou l'informe assenyalat a l'encapçalament d'aquest informe.

### II.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'Annex de la OF en el qual s'estableixen les quotes tributàries corresponents.

En particular es modifica la redacció de l'Epígraf I. Obres, 1.1 en els següents termes:

*“Llicència d'obres, en les quals la quota s'obté mitjançant el producte de la superfície de l'obra **en la que s'actua en** m<sup>2</sup> pel mòdul de 4,96 €/ m<sup>2</sup> (amb un mínim de 385€):*

.....

***Increment Superfície incrementada** de volum o sostre edificable sense intervenció global en l'edifici. (1c-OMA)”.*

La proposta de modificació suposa exclusivament un canvi en els termes utilitzats en la norma. Dita modificació no afecta ni a la magnitud, longitud ni al tipus específic a aplicar a cada unitat de mesura d'aquesta última, metres quadrats. En particular suposa la incorporació dels termes «en la que s'actua en», i en la substitució d'«Increment» per «Superfície incrementada».

No obstant, el Consell Tributari considera necessari concretar el sentit en què s'utilitza la relació entre la magnitud que constitueix la base de quantificació del tribut, metres quadrats, amb el volum, magnitud que no s'inclou en el paràmetre anterior. En aquest sentit podrien utilitzar-se els termes «corresponent al volum» en substitució de «de volum».

Per tot el que s'ha dit, no es troba cap retret de legalitat en la proposta sotmesa a informe.

### **III.- Conclusió**

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic.

El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2019, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.6, reguladora de la Taxa de Mercats. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanyà en la mateixa data de l'informe justificatiu de les Propostes de Modificacions de l'Ordenança Fiscal 3.6 de Mercats any 2021 elaborat per l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari es refereix a variacions en l'Annex corresponent a la determinació de les tarifes.

En l'apartat 4.6 relatiu a activitats corresponents a filmacions i gravacions de fotografies de caràcter publicitari o comercial amb finalitat lucrativa en els mercats de zona i especials, es reordena i completa l'import de les taxes concretant per períodes de dies o fracció i tipus de mercat. Els imports no suposen cap augment, respecte de l'anterior, excepte en l'apartat relatiu a fotografies per anuncis publicitaris amb difusió online, offline, que es fixa una taxa de 473,00.- euros. S'afegeix, com a novetat, que quedaran exemptes les gravacions i fotografies per informatius o documentals per mitjans de comunicació, per projectes culturals sense ànim de lucre i per a exercicis acadèmics.

En l'apartat 4.9 s'afegeix el text: *“Les activitat lúdiques i culturals externes que incorporin l'obertura d'establiments/parades del mercat en dies de mercat tancat, tindran una bonificació del 50%, sempre i quan l'obertura sigui d'un percentatge d'establiments/parades prou representatiu del mercat quant a nombre i activitats”*.

En l'apartat 5.2 s'afegeix que també abonaran la taxa de 319'25.- euros per parada, a més dels titulars els que sol·licitin la tramitació d'obres de millora en els establiments i espais de suport logístic que més enllà del tràmit administratiu, també requereixin la valoració tècnica dels responsables municipals.

### II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) s'ajusta a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del referit TRLRHL i el present expedient compta amb tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el

preceptiu informe econòmic que valora les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança i el projecte.

Els increments proposats, com s'indica més endavant, són del 0%, com a ajut econòmic dirigit a persones físiques o jurídiques que siguin titulars de qualsevol activitat comercial i de serveis en els mercats a la ciutat de Barcelona, de manera que no s'incrementi la pressió fiscal i faciliti la sortida a la crisi generada per la baixada d'activitat derivada de la situació extraordinària provocada per la pandèmia de la Covid-19.

La mesura està destinada a protegir, donar suport i facilitar el manteniment del comerç de proximitat de la nostra ciutat en les condicions actuals, actuant com a incentiu i reconeixement perquè els titulars contribueixin a la continuïtat de l'activitat comercial als carrers de la ciutat, i a la generació d'activitat econòmica i generació d'ocupació.

L'increment 0% és respecte de:

- Cànon, recàrrecs, taxes tramitació, aparcaments, promocions.
- Brossa.
- Cambres frigorífiques.
- Traspassos.
- Ocupacions temporals espai.
- Taxes filmacions Actualització per tipologia.
- Taxa permisos obres per despeses de tramitació.

Els texts proposats no contradiuen la normativa vigent respecte de la modificació de les ordenances fiscals.

### III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic.

El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.8 reguladora de les taxes per prestacions de la Guardia Urbana i circulacions especials. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanya en la mateixa data d'una proposta de modificació de les Ordenances fiscals per a l'exercici 2021, entre les que hi figura la reguladora d'aquestes taxes i d'informe tècnic sobre aquesta Ordenança signat per la Cap d'Administració i contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i per la Gerent de Seguretat i Prevenció, que incorpora el corresponent estudi economicofinancer. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del TRLRHL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe economicofinancer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest Informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

### II.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'Annex de tarifes de la referida Ordenança consistent en la simplificació i modificació de les quanties i en la inclusió de dues noves tarifes per a les autoritzacions especials i temporals per circular per les vies de la ciutat a vehicles per raó de pes i llargària, fet imposable que ja apareix regulat a l'article 2 apartats b i c d'aquesta Ordenança, la nova redacció dels quals es la següent:

“2.6	<i>Per cada autorització de transports especials fins un total de 115 tones i/o 12,6 TN per eix. Tramitació general únicament de Guàrdia Urbana</i>	30,63
2.7	<i>Per cada autorització de transports especials fins un total superior a 115 tones i/o 12,6 TN per eix, que necessiti de intervenció d'altres dependències municipals</i>	80,98”

Quant a l'epígraf 2.7, per a major claredat, s'hauria de suprimir la part reiterativa, “*transports especials fins un total superior a 115 tones*” per “*transports especials superiors a 115 tones*”.

B) Les modificacions proposades, com ja s'ha apuntat, s'ajusten a la definició del fet imposable i es troben degudament justificades a l'informe tècnic financer que les acompanya, per la qual cosa no requereixen de major consideració.

### III.- Conclusió

D'acord amb el que s'ha exposat, el Consell Tributari considera que la proposta de modificació de l'annex de tarifes de l'Ordenança 3.8. s'ajusta a dret.

El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.10, reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanya dels següents documents: (i) l'Informe sobre "La determinació del valor econòmic de la utilitat o aprofitament del domini públic de determinades Taxes per ocupacions vinculades a activitats de l'Àrea de Medi Ambient" signat pel Director del Bufete Gonzalo, S.L.P., en col·laboració amb Valbuena y Ron Ingenieros, en data 27 de febrer de 2020; (ii) l'Informe sobre la determinació del valor econòmic per l'aprofitament del domini públic de les llicències de les platges de Barcelona, signat pel Responsable de Concessions i Permisos de Medi Ambient i Serveis Urbans en data 1 d'octubre de 2010 (i remès al Consell Tributari en aquesta mateixa data); (iii) l'Informe tècnic justificatiu sobre la necessitat d'aplicació d'una taxa per l'ús comú especial del domini públic per a l'estacionament dels vehicles de mobilitat personal d'ús compartit en règim d'explotació econòmica al terme municipal de Barcelona, signat pel Gerent de Mobilitat i Infraestructures el 22 de setembre de 2020; i (iv) la Justificació econòmica sobre la taxa per l'ús comú especial del domini públic per a l'estacionament dels vehicles de mobilitat personal d'ús compartit en règim d'explotació econòmica al terme municipal de Barcelona, signada pel Gerent de Mobilitat i Infraestructures el 22 de setembre de 2020. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis, respecte de l'Ordenança Fiscal vigent, en relació principalment amb ocupacions del domini públic local per la utilització de cada bicicleta, motocicleta i vehicle de mobilitat personal d'ús compartit en règim d'explotació econòmica; i amb les taxes fixes de les prestacions de serveis de temporada a les platges, conforme a la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes.

### II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) ha d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les

hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient ha de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe economicofinancer que posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost del servei previst a l'article 25 del TRLRHL, document que en el present cas consta degudament incorporat a l'expedient.

### III.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la lletra p) de l'apartat 2.5 relatiu al factor de correcció de l'article 7è de la referida OF, dedicat a la quota tributària, la nova redacció del qual és la següent:

<i>“Ocupació o aprofitament</i>	<i>Factor corrector</i>
<i>p) Ocupacions del domini públic local per la utilització de cada bicicleta, i motocicleta i vehicle de mobilitat personal d'ús compartit en règim d'explotació econòmica</i>	<i>0,2”</i>

En relació amb aquesta proposta de modificació, consistent en incloure entre els supòsits de fet de la taxa l'ocupació del domini públic local per la utilització de vehicles de mobilitat personal (VMP) d'ús compartit en règim d'explotació econòmica, aquest Consell Tributari ja va informar a través del seu Informe 29/17, de 4 d'abril de 2017, en el qual sostingué respecte de la *“Possibilitat d'establir una taxa per l'ús especial del domini públic als VMP que són objecte d'una activitat econòmica”*, els següents punts que s'extracten:

*“D'aquest precepte [art. 20.3 TRLHL] es desprèn, en primer lloc, la possibilitat que tenen els ajuntaments d'establir o no una taxa; en segon lloc que la taxa es pot establir per qualsevol supòsit d'ús privatiu o especial del domini públic i no necessàriament per un dels que relaciona el mateix precepte; en tercer lloc, s'admet l'establiment d'una taxa per l'ús del domini públic per tot aquell ventall de vehicles que no estiguin gravats per l'IVTM; per fi, en quart lloc, que s'ha de produir un ús privatiu o un aprofitament especial del domini públic.*

*(...) Encara que pugui semblar que es tracta d'un lleu matís, és important aclarir que el que es projecta gravar són els vehicles pel fet que es vinculen a una activitat econòmica: No a l'inrevés.*

*(...)*  
*De la mateixa manera el subjecte passiu d'una possible taxa no ho serà pel fet de ser titular d'una activitat que desenvolupa a través dels VMP, sinó per la titularitat de cadascun d'aquests vehicles. En el primer cas es tractaria d'una sola taxa que gravaria l'activitat; en el segon, que entenem que és el correcte, cada un dels vehicles es gravaria amb una taxa.*

*(...)*  
*El requisit essencial per aplicar la taxa proposada és que es pugui considerar que es produeix un aprofitament especial del domini públic diferent a l'ús comú general o ús normal.*



(...)

*En resum, resten determinats els vehicles que es poden qualificar com VMP. Seran, evidentment, els que es troben entre aquells que l'art. 7.2 de l'OCVV diu que no són vehicles i aquells que estan sotmesos a l'IVTM. Tot el ventall de vehicles comprès entre aquestes dues tipologies són VMP.*

(...)

*I el fet de que el mateix Ajuntament, a través de les seves Ordenances, pugui especificar el que considera VMP, té immediata repercussió fiscal, ja que al tractar-se de vehicles que no estan subjectes a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica (IVTM), poden ser gravats amb una taxa per l'aprofitament especial del domini públic, com autoritza l'art. 20.3. o) del TRLRHL.*

(...)

*En principi, no sembla que hi hagi d'haver cap obstacle jurídic al fet de considerar que els VMP que s'utilitzen com un servei de caire turístic, fan un ús especial i intensiu del domini públic. És evident que les empreses que es dediquen al lloguer i explotació de VMP presten un servei que es recolza en l'ús intensiu del domini públic, diferent al que seria l'ús personal o d'oci d'un sol vehicle.*

(...)

*L'abans citada OUVEP, en el seu art. 28 -tampoc modificat en revisions posteriors-relaciona un seguit de supòsits d'ús comú especial. Sens perjudici que en l'OCVV s'estableixi la regulació dels VMP, seria interessant que s'incorporés a aquella, en el precepte citat, com un supòsit més d'ús especial del domini públic."*

En atenció a les consideracions efectuades a l'Informe que s'ha extractat, el Consell Tributari entén que s'ajusta a la legalitat incorporar els vehicles de mobilitat personal com una de les classes d'ocupació o aprofitament del domini públic local subjectes a la taxa que es regula.

B) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la lletra e) de l'apartat 3 –relatiu a taxes fixes– de l'article 7è de la referida OF, dedicat a la quota tributària, la nova redacció del qual es la següent:

**"3. Altres aprofitaments subjectes a taxes fixes:**

**(Imports en euros)**

e) Prestació de serveis de temporada a les platges, conforme a la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes.	
1. Quiosc-bar amb WC i amb terrassa de 80 m <sup>2</sup> , situat a les diferents platges de la ciutat (període de març a novembre)	21.663,47
2. Quiosc-bar amb WC i amb terrassa de 100 m <sup>2</sup> , situat a les diferents platges de la ciutat (període de març a novembre)	26.701,81
3. Per cada unitat de gandules i para-sols, situats a les platges de la ciutat (període de març a novembre)	20,23
4. Per cada grup de 25 patins i guingueta de venda de gelats de 4 m <sup>2</sup> , situats a les platges de la ciutat (període de març a novembre)	2.023,08
5. Terrassa vetllador de 50 m <sup>2</sup> a les zones legalment autoritzades (període de març a novembre)	3.472,52

**3. Altres aprofitaments subjectes a taxes fixes:****(Imports en euros)**

6. Terrassa vetllador de 75 m <sup>2</sup> a les zones legalment autoritzades (període de març a novembre)	5.208,78
7. Terrassa vetllador de 100 m <sup>2</sup> a les zones legalment autoritzades (període de març a novembre)	6.923,84
8. Terrassa vetllador de 120 m <sup>2</sup> a les zones legalment autoritzades (període de març a novembre)	8.308,60
9. Terrassa vetllador de 250 m <sup>2</sup> a les zones legalment autoritzades (període de març a novembre)	17.655,78
Guingueta bar amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 1 - Platja Sant Sebastià	64.406,08€
Guingueta bar amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 2 - Platja Sant Sebastià	255.187,28€
Guingueta bar amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 3 - Platja Sant Sebastià	317.953,96€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 1 - Sant Miquel	295.236,84€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 2 - Sant Miquel	327.445,03€
Pel conjunt de 100 gandules i 50 para-sols platja Barceloneta	65.192,20€
Pel conjunt de 100 gandules i 50 para-sols platja Somorrostro	71.910,11€
Guingueta de gelats platja Barceloneta (zona passeig)	10.659,50€
Guingueta de gelats platja Icària (zona passeig)	4.970,20€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 1 - Nova Icària	217.466,21€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 1 - Nova Icària	172.772,09€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 1 - Bogatell	132.047,24€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 2 - Bogatell	190.123,35€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 3 - Bogatell	160.543,42€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 1 - Mar Bella	61.856,38€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 2 - Mar Bella	58.768,88€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 1 - Nova Mar Bella	48.867,60€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 2 - Nova Mar Bella	48.867,60€
Guingueta platja amb W.C. I amb terrassa 100 m <sup>2</sup> . 1 - Llevant	108.393,98€

Les modificacions incorporades a l'apartat 3 -lletra e)- de l'article 7 de la OF, que entren dins l'àmbit de disposició del consistori, consisteixen essencialment en establir un import distint segons quina sigui la situació geogràfica dels diversos aprofitaments gravats al llarg de tot el front litoral de la ciutat. Els estudis tècnics i l'Informe econòmic que han donat lloc a distingir per zones i a establir les diferents quanties són especialment detallats i justifiquen sobradament la proposta en atenció a les diferents ubicacions i facilitats d'accés en cada cas, valors cadastrals, etc. En aquest sentit, la proposta no mereix cap objecció de legalitat.

C) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la Disposició Final de la referida OF la nova redacció de la qual és la següent:

*“Disposició final. Aquesta Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data **xx de desembre de 2020**, començarà a regir a partir de l'endemà de la seva publicació al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació.”*

Respecte aquesta modificació el Consell Tributari no té res a objectar en tant que s'ajusta a dret.

#### **IV.- Conclusió**

A la vista de les consideracions efectuades pel Consell Tributari, que no contenen cap observació d'il·legalitat, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació de la proposta d'Ordenança sotmesa a la seva consideració.

El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.12, reguladora de Taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública (AREA). La sol·licitud d'emissió d'informe de data 24 de setembre de 2020 s'acompanyà en la mateixa data del Text normatiu OF 3.12 Taxes per estacionament regulat de vehicles a la via pública (AREA) i de la Memòria general per a la modificació de l'Ordenança fiscal número 3.12, relativa a les taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública (AREA). L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

#### INFORME

##### I.- Sobre el procediment del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança Fiscal (OF) haurà d'ajustarse a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RD Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe tecnicoeconòmic previst a l'article 25 de aquest últim cos legal. S'inclou en l'expedient Memòria general per a la modificació de l'ordenança fiscal número 3.12, relativa a les taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública (AREA).

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents consideracions a la proposta normativa que se li sotmet a informe.

##### II.- Observacions i precisions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de determinats articles que tenen per objecte els elements d'identificació del tribut, fet imposable, així com els que ho quantifiquen. En particular, es proposa modificar l'article 2.3 e) respecte del fet imposable; l'article 5.5 en relació amb el règim general de les quotes i la lletra C de l'Annex en la qual s'estableix la quantia de la quota corresponent.

A. En l'article 2.3 e), fet imposable, es proposa la següent redacció:

*“Art.2. Fet imposable*

...

*3. A l'estacionament a l'AREA, que constitueix el fet imposable d'aquesta taxa, s'hi distingeixen cinc tipus de places regulades:*

...

La modificació proposada es limita a afegir la paraula “*Breu*” a la lletra e) de la norma assenyalada. Aquesta modificació no s’oposa al que preveu l’article 20 del TRLRHL en la mesura en què es tracta d’una especificació de l’aprofitament especial del domini públic local expressament prevista en aquest article i text legal com a fet jurídic la realització del qual suposa una obligació tributària.

**B.** Respecte de la modificació prevista a l’article 5.5, es proposa la següent redacció:

*“Art. 5t. Quotes.*

...

*5. Els conductors i/o titulars d’empreses que operin amb autocars hauran de satisfer la tarifa especial prevista en l’apartat C de l’annex d’aquesta ordenança, en les operacions d’encotxament i desencotxament de passatgers, quan els conductors dels vehicles que presten el servei aturin el vehicle en places de Zonabus-Parada Breu”.*

En concordança amb la modificació proposada en el fet imposable s’afegeix el terme “*Breu*” en aquest article i número en què es recorda l’obligació de pagament de la quota la quantia de la qual s’estableix a l’Annex de l’Ordenança. No procedeix realitzar cap retret de legalitat a una norma que es limita a recordar que els obligats tributaris han de satisfer la quota tributària.

**C.** Respecte de las tarifes es proposa la modificació puntual de l’Annex, anomenat “*Estacionament regulat en vies públiques*”, en el qual es contenen els elements de quantificació de les quotes tributàries. Amb caràcter general s’ha d’assenyalar que, encara que només s’inclou en el títol de l’annex l’estacionament, la tipificació de la parada, en determinades situacions, suposa la necessitat de quantificació de la quota corresponent en l’ordenança reguladora. Doncs bé, a aquesta última qüestió es dedica la lletra C de l’Annex, “*AREA Zonabus-Parada breu*”, afegint el terme “*breu*” en consonància amb les modificacions anteriors, al temps que estableix la quantia concreta de la taxa, dos amb cinquanta euros, que ha de ser satisfeta pels obligats tributaris per cadascuna de les operacions realitzades. Es regulen així la magnitud i el tipus específic a aplicar a cada unitat de mesura.

Amb caràcter general no correspon fer a la normativa proposada, respecte de l’establiment de les quotes, cap observació pel que fa a la seva legalitat, ja que s’adapta al que preveu l’article 24.3 i 4 del TRLRHL sempre que comptin amb la suficient i necessària motivació, acreditació i fonamentació tècnica exigida per l’article 25 del TRLRHL, mitjançant la Memòria tecnicoeconòmica, en el qual s’estableix a més l’obligatòria incorporació d’aquesta memòria a l’expedient d’aprovació de l’ordenança respectiva.

### III.- Conclusions

Per tot el que s’ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l’Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l’ordenament jurídic.

El Consell Tributari, en sessió de 14 d'octubre de 2020, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.13, reguladora de Taxes per serveis culturals de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic. La sol·licitud s'acompanya del preceptiu Informe econòmic i la proposta de modificació. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari afecta a l'ordenança fiscal 3.13, de prestació del serveis i/o activitats referents a entrades als museus o a les exposicions permanents i la cessió temporal d'ús de locals i d'espais.

La modificació es concreta en afegir el Born com a Centre Cultural i Memòria tota vegada que l'esmentat centre no té la categoria de museu sinó de centre patrimonial de l'Ajuntament de Barcelona. Els museus requereixen una composició i autorització específica d'acord amb la Llei 17/1990, de 2 de novembre, de museus (BOE Número 282 de 24 de novembre de 1990), i el Born no la té actualment.

En aquest apartat, l'ordenança determina la quota d'accés al Born respecte de la secció del conjunt arqueològic al subsòl, fent diferència d'import segons siguin normals o reduïdes el cost de les entrades. També s'afegeix que les persones que visitin els museus i els centres patrimonials municipals a títol individual, tindran dret a una segona visita gratuïta en el termini de sis mesos des de la primera, presentant el tiquet d'entrada convenientment validat.

S'inclouen també com a centres el Palau de la Virreina; Museu Etnològic i de Cultures del Món (Seu Montcada); Museu Etnològic i de Cultures del Món (Seu Montjuïc). Quant a la gratuïtat de cessió de centres s'hi inclouen aquests dos darrers centres descrits.

A l'art. 5è, apartat de reduccions, es detalla en el punt b) qui gaudirà d'entrada gratuïta als museus municipals **integrants de la Xarxa de Museus d'Art de Catalunya**.

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF), en el present cas s'ajusta a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del TRLRHL i l'expedient conté tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic i la proposta justificativa que ensems valora adequadament les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança.

Sobre el contingut de les reduccions del preu de les entrades i fins hi tot de les exempcions per als casos que determina l'ordenança, s'ajusta estrictament al que disposa l'ordenament, ja que la proposta d'actualització no implica cap canvi en la gestió de la taxa de serveis culturals de l'ICUP i es consideren vigents els càlculs realitzats en el darrer informe efectuat amb dades de l'exercici de 2016 i s'incorpora a la proposta únicament el càlcul pel centre patrimonial El Born Centre de Cultura i Memòria amb dades actualitzades de l'exercici 2019, com així es fa constar en l'esmentat Informe Econòmic.

S'ha efectuat així mateix un estudi detallat dels costos ja que l'article 24.2 del TRLHL estableix que les taxes per prestació d'un servei o activitat no poden excedir del cost real del servei o activitat de què es tracti, per la qual cosa s'ha de considerar que la proposta no s'aparta dels requisits legals necessaris per a poder ser, en el seu cas, presentada per a la seva aprovació per l'òrgan corresponent.

## III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic.

El Consell Tributari, en sessió d'11 de novembre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe sol·licitat per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la naturalesa jurídica dels preus privats de la prestació del servei de recàrrega elèctrica de vehicles per part de Barcelona. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 15 d'octubre de 2020 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: Informe jurídic relatiu a l'establiment dels preus privats associats a la prestació dels serveis de recàrrega elèctrica de vehicles per part de Barcelona; Informe tecnicoeconòmic per a l'establiment dels preus privats associats a la prestació del servei de recàrrega elèctrica de vehicles per part de Barcelona; Informe, sense signatura, sobre els preus privats de la prestació del servei de recàrrega elèctrica dels vehicles per part de Barcelona; Benchmark i comparativa de les tarifes de recàrrega de vehicles elèctrics en superfície a l'Estat espanyol; Document d'Encàrrec de la Gestió Integral de la Xarxa Pública de Punts de Recàrrega de Vehicles Elèctrics, que conté els següents documents: (1) acord de la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Barcelona de 14 de juny de 2018, encarregat a Barcelona de Serveis Municipals SA, (BSM) com a mitjà propi de l'Ajuntament de Barcelona, la gestió integral de la xarxa de punts de recàrrega de vehicles elèctrics; (2) Prescripcions generals de l'encàrrec a BSM; (3) Annex, d'encàrrec de tractament de dades de caràcter personal a BSM.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

#### INFORME

**Primer.-** El problema que es planteja en el present Informe, obliga a examinar dos aspectes, íntimament relacionats. El primer és el de la naturalesa de l'entitat BSM; el segon, donada la naturalesa que resulti de l'esmentada entitat, quina naturalesa tenen les contraprestacions que rep per la prestació de serveis la titularitat dels quals correspon a l'Ajuntament de Barcelona.

Aquests exàmens hauran de tenir en compte, fonamentalment, les noves regulacions que s'han produït, en especial des de l'entrada en vigor de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de Contractes del Sector Públic (LCSP), que han afectat tant a la Llei 58/2003, de 17 de setembre, general tributària (LGT), com al Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL).

Respecte a l'aspecte central, de quina és la naturalesa jurídica de les contraprestacions per electrocàrrega de vehicles, en la documentació acompanyada es qualifica com a preu privat.

Així, a l'abans citat document Informe Jurídic es diu que *“l'ingrés derivat de la prestació del servei, té el caràcter de privat, ajustant-se a la definició de l'art. 3.1*



del TRLRHL”. Aquest precepte disposa que “*constituyen ingresos de derecho privado de las entidades locales los rendimientos o productos de cualquier naturaleza derivados de su patrimonio, así como las adquisiciones a título de herencia, legado o donación*”.

Per la seva part, el també citat Informe tecnicoeconòmic abunda en el sentit de considerar “*la contraprestació a obtenir per part de Barcelona de Serveis Municipals SA pot definir-se com a preu privat*”. Posteriorment, encara que de vegades utilitza l’expressió “*preus públics*”, al final es decanta per qualificar de necessitat de “*la implantació de preus privats*”.

**Segon.-** El primer dels aspectes que dèiem que havia de ser analitzat era el de la naturalesa jurídica de BSM.

L’art. 32 de la LCSP regula de forma molt descriptiva els requisits que determinen que una entitat, pública o privada, pugui considerar-se com un mitjà propi d’una Administració, en el nostre cas BSM respecte a l’Ajuntament.

Diu l’art. 32 de la LCSP:

*“1. Los poderes adjudicadores podrán organizarse ejecutando de manera directa prestaciones propias de los contratos de obras, suministros, **servicios**, concesión de obras y **concesión de servicios**, a cambio de una **compensación tarifaria**, valiéndose de otra persona jurídica distinta a ellos, ya sea de derecho público o de derecho privado, previo encargo a ésta, con sujeción a lo dispuesto en este artículo, **siempre y cuando la persona jurídica que utilicen merezca la calificación jurídica de medio propio personalizado respecto de ellos de conformidad con lo dispuesto en los tres apartados siguientes...***

*El encargo que cumpla dichos requisitos no tendrá la consideración de contrato”.*

Encara que és evident que de la legislació anterior se’n podia derivar una regulació anàloga a la transcrita, s’ha de reconèixer que aquesta és molt clarificadora respecte a la relació entre el poder adjudicador, com és l’Ajuntament i els seus organismes instrumentals, com és BSM. Hem de recordar, per exemple, els temps en què la relació s’establia a través de contractes, presumint una igualtat de parts inexistent.

L’art. 32 LCSP regula, en el seu apartat 2, els requisits per considerar una entitat mitjà propi personificat. Diu el següent, en la part que aquí interessa:

*“2. Tendrán la consideración de medio propio personificado respecto de una única entidad concreta del sector público aquellas personas jurídicas, de derecho público o de derecho privado, que cumplan todos y cada uno de los requisitos que se establecen a continuación:*

*a) Que el poder adjudicador que pueda conferirle encargos ejerza sobre el ente destinatario de los mismos un control, directo o indirecto, análogo al que ostentaría sobre sus propios servicios o unidades, de manera que el primero pueda ejercer*

sobre el segundo una influencia decisiva sobre sus objetivos estratégicos y decisiones significativas.

*En todo caso se entenderá que el poder adjudicador que puede conferirle encargos ostenta sobre el ente destinatario del mismo un control análogo al que ejerce sobre sus propios servicios o unidades cuando él mismo o bien otro u otros poderes adjudicadores o personas jurídicas controlados del mismo modo por el primero puedan conferirle encargos que sean de ejecución obligatoria para el ente destinatario del encargo por así establecerlo los estatutos o acto de creación...*

*La compensación se establecerá por referencia a tarifas aprobadas por la entidad pública de la que depende el medio propio personificado para las actividades objeto de encargo realizadas por el medio propio directamente y, en la forma que reglamentariamente se determine, atendiendo al coste efectivo soportado por el medio propio para las actividades objeto del encargo...*

*Dichas tarifas se calcularán de manera que representen los costes reales de realización de las unidades producidas directamente por el medio propio.*

*b) Que más del 80 por ciento de las actividades del ente destinatario del encargo se lleven a cabo en el ejercicio de los cometidos que le han sido confiados por el poder adjudicador que hace el encargo y que lo controla o por otras personas jurídicas controladas del mismo modo por la entidad que hace el encargo.*

...

*c) Cuando el ente destinatario del encargo sea un ente de personificación jurídico-privada, además, la totalidad de su capital o patrimonio tendrá que ser de titularidad o aportación pública.*

*d) La condición de medio propio personificado de la entidad destinataria del encargo respecto del concreto poder adjudicador que hace el encargo deberá reconocerse expresamente en sus estatutos o actos de creación..."*

BSM compleix tots i cadascun dels requisits perquè pugui considerar-se un mitjà propi de l'Ajuntament de Barcelona. Aquesta constatació resulta dels seus propis Estatuts, dels que es poden citar a aquest fi els següents preceptes:

*"Article ú.- La Societat es denomina Barcelona de Serveis Municipals S.A. i té la naturalesa de societat mercantil **de capital íntegrament de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Barcelona.***

...

*La Societat es constitueix com a instrument **de descentralització funcional** per la prestació dels serveis que consten en el seu objecte social.*

*Article dos.- La finalitat de la Societat és centralitzar i racionalitzar la realització de determinades activitats municipals que podrà desenvolupar directament...*

*Amb aquesta finalitat, constitueix l'objecte social de la Societat la realització de les següents activitats:*

...

*c) Barcelona de Serveis Municipals S.A. té la consideració de mitjà propi i servei tècnic de l'Ajuntament de Barcelona i de les entitats controlades directament o indirectament per l'Ajuntament que no tinguin participació directa de capital privat, i resta obligats a executar els encàrrecs que aquestes entitats li confereixin, de conformitat amb el règim dels encàrrecs a mitjans propis establert a la contractació de la normativa de contractació del sector públic”.*

Aquesta qualitat de mitjà propi de l'Ajuntament es reforça pel fet de que la Junta General de BSM és el mateix Ple municipal.

Es compleixen, per tant, els requisits abans transcrits perquè BSM tingui la qualitat de mitjà propi de l'Ajuntament, quan es regeix per uns Estatuts que s'ajusten al que estableix la LCSP.

**Tercer.-** L'article dos dels Estatuts de BSM, en el seu apartat a), b), 3) li atribueix, dins del seu objecte social, la activitat de “gestió, explotació i manteniment integral de la xarxa pública de punts de recàrrega elèctrica”. Es tracta ara de examinar la naturalesa de la contraprestació que rep per la prestació d'aquest servei, en definitiva, si té la de prestació patrimonial de caràcter públic no tributari o bé la de preu privat.

Tal i com abans hem indicat, la LCSP és un intent clarificador sobre la matèria de les contraprestacions per a la prestació de serveis públics.

La Disposició final Onzena de la LCSP, disposa el següent:

*“La Disposición adicional primera de la Ley 58/2003, de 17 de diciembre, General Tributaria, queda redactada en los siguientes términos:*

*<<Disposición adicional primera. Prestaciones patrimoniales de carácter público.*

*1. Son prestaciones patrimoniales de carácter público aquellas a que se refiere el art. 31.3 de la Constitución que se exigen con carácter coactivo.*

*2. Las prestaciones patrimoniales de carácter público citadas en el apartado anterior podrán tener carácter tributario o no tributario.*

*Tendrán la consideración de tributarias las prestaciones mencionadas en el apartado 1 que tengan la consideración de tasas, contribuciones especiales e impuestos a las que se refiere el art. 2 de esta Ley.*

*Serán prestaciones patrimoniales de carácter público no tributario las demás prestaciones que exigidas **coactivamente** respondan a fines de interés general.*

*En particular, se considerarán prestaciones patrimoniales de carácter público no tributario aquellas que teniendo tal consideración se exijan **por prestación de un servicio gestionado de forma directa mediante personificación privada o mediante gestión indirecta.***

*En concreto, tendrán tal consideración aquellas exigidas por la explotación de obras o la **prestación de servicios**, en régimen de concesión o sociedades de economía mixta, entidades públicas empresariales, **sociedades de capital íntegramente público** y demás fórmulas de derecho privado>>”.*

Aquesta regulació de les prestacions patrimonials de caràcter públic, la LCSP la va estendre també a les hisendes locals.

La Disposició final duodècima d'aquesta Llei estableix el següent:

*“Se modifica el texto refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales, aprobado mediante Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, añadiéndose un nuevo apartado 6 al artículo 20, en los siguientes términos:*

*<<6.Las contraprestaciones económicas establecidas **coactivamente** que se perciban por la prestación de los servicios públicos a que se refiere el apartado 4 de este artículo, **realizada de forma directa mediante personificación privada o mediante gestión indirecta, tendrán la consideración de prestaciones personales de carácter público no tributario**, conforme a lo previsto en el art. 31.3 de la Constitución.*

*En concreto, tendrán tal consideración aquellas exigidas por la explotación de obras o la **prestación de servicios**, en régimen de concesión, sociedades de economía mixta, entidades públicas empresariales, **sociedades de capital íntegramente público** y demás fórmulas de derecho privado.*

*Sin perjuicio de lo establecido en el art. 103 de la LCSP, las contraprestaciones económicas a que se refiere este apartado se regularán mediante Ordenanza. Durante el procedimiento de aprobación de dicha Ordenanza las entidades locales solicitarán informe preceptivo de aquellas Administraciones públicas a las que el ordenamiento jurídico les atribuyera alguna facultad de intervención sobre las mismas>>”.*

Com resulta de les transcripcions, un requisit fonamental perquè una contraprestació tingui la naturalesa de prestació patrimonial de caràcter públic no tributari és el de la coactivitat, és a dir, que el servei s'imposi coactivament. S'entén que un servei es presta amb caràcter coactiu quan es compleixen algunes notes determinants, com són que el servei es presti amb caràcter obligatori, que sigui de sol·licitud o de recepció no voluntària, i indispensable o vital per al ciutadà; finalment, que el servei no es presti pel sector privat.

La Sentència del Tribunal Constitucional (STC) 63/2019, diu el següent:

*“Por tanto, lo esencial para determinar el régimen jurídico constitucionalmente exigible a una prestación pública es la doble concurrencia de la nota de coactividad y*

*acción pública, razón por la que se reserva a la ley el establecimiento de prestaciones patrimoniales de carácter público en el art. 31.3 de la CE. Además, y como se desprende de nuestra doctrina, el alcance de la reserva de ley difiere en función de las diferentes clases de prestaciones de carácter público, precisamente porque también es distinta la coactividad que encierran sus presupuestos de hecho”.*

*“En la STC 185/1995, en cuya doctrina basa la demanda su alegato, se enjuició la concreta regulación de los precios públicos adoptada en el año 1989, abordando en esta sentencia la noción de coactividad en relación con supuestos en los que existía una prestación pública, concluyéndose que será de recepción obligatoria no solo cuando venga impuesta por la ley, sino también en otras circunstancias, y entre ellas, por lo que al objeto de este pleito interesa, también en aquellos casos en los cuales «la actividad o el servicio requerido es objetivamente indispensable para poder satisfacer las necesidades básicas de la vida personal o social de los particulares de acuerdo con las circunstancias sociales de cada momento y lugar o, dicho con otras palabras, cuando la renuncia a estos bienes, servicios o actividades priva al particular de aspectos esenciales de su vida privada o social» [STC 185/1995, FJ 3 b)]”.*

La doctrina de la STC 185/1995, ha estat bàsica en la matèria, recollida pel TS en sentències com la de 13 de juny de 2011 (RJ 2011\5262).

Si no es compleix l'esmentat requisit de coactivitat, la contraprestació tindrà la naturalesa de preu privat.

**Quart.-** De l'anàlisi de la documentació de BSM aportada a l'expedient, especialment la de caràcter jurídic i tecnicoeconòmic, se'n desprèn que el servei de recàrrega de vehicles que presta BSM és de recepció voluntària pels ciutadans i que no es presta en monopoli és a dir, que concorre en la seva prestació amb el sector privat. En conseqüència, no es compleixen els requisits de coactivitat que hem vist que exigia la jurisprudència, cosa que impedeix considerar la contraprestació del servei com prestació patrimonial de caràcter públic no tributari. En aquest supòsit, la contraprestació té la naturalesa de preu privat.

D'acord amb el que s'ha exposat, es formula la següent

## **Conclusió**

Les noves tarifes d'electrocàrrega de vehicles tenen la naturalesa de preu privat.

El Consell Tributari, en sessió de 28 d'octubre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.10, reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 19 d'octubre de 2020 s'acompanyà dels següents documents: (i) la Memòria explicativa del projecte d'ordenances fiscals 2021 per a aprovació provisional signat pel Director de Planificació Estratègica i Fiscalitat en data 7 d'octubre de 2020; (ii) el Decret d'Alcaldia de 22 de maig de 2020; i (iii) el Decret d'Alcaldia de 23 de maig de 2020, que modifica el Decret d'Alcaldia de 21 de maig de 2020, pel qual s'estableixen mesures en matèria de la reobertura de les terrasses i l'ampliació de l'espai públic per destinar-ho a aquesta activitat, amb ocasió de la flexibilització de les restriccions establertes amb la declaració de l'estat d'alarma.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

## INFORME

### I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa la incorporació al text de l'Ordenança Fiscal 3.10 i a través de Disposició addicional en la mateixa, de la pròrroga per a l'any 2021 de la reducció de les taxes de terrasses i vetlladors del 75% que es va acordar per a l'any 2020 mitjançant l'article 3 i la Disposició addicional única del Decret d'Alcaldia de 22 de maig de 2020.

L'article 3 del Decret d'Alcaldia de 22 de maig de 2020 disposava:

***“Article 3. Nou càlcul de la taxa pel període que s'inicia des del dia següent a la finalització de l'estat d'alarma fins el 31 de desembre de 2020.***

*Excepcionalment i exclusivament per adaptar a la nova realitat l'aprofitament del domini públic de les terrasses a les limitacions d'utilització, ocupació i règim de funcionament que imposa la normativa dictada per assegurar la seguretat sanitària de les activitats de restauració a l'espai públic, la quota de la taxa, pel període que s'inicia des del dia següent a la finalització de l'estat d'alarma fins el 31 de desembre de 2020, es reduirà en un 75%.*

*Els paràmetres de càlcul seran els següents:*

- *Tarifa bàsica prevista a l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de la taxa de referència.*
- *El factor superfície es calcularà tenint en compte la superfície de la terrassa, que és la que ocupen els seus elements bàsics i accessoris.*

*La superfície de les llicències de terrasses existents abans de l'entrada en vigor d'aquest decret, serà la meitat de la superfície que consta en la llicència atorgada.*

- *El temps en dies de la utilització o de l'aprofitament.*
- *El factor FCC, el factor corrector de carrer, establert a l'Ordenança fiscal 3.10.*
- *El factor FCA de la classe d'aprofitament, es reduirà per obtenir finalment una quota de la taxa reduïda en un 75%.”*

Per la seva banda, la Disposició addicional única del referit Decret d'Alcaldia de 22 de maig de 2020 establia:

***“Disposició Addicional única. Taxa per l'ocupació o aprofitament del domini públic pel comerç al carrer.***

*En el supòsit que es merités la taxa per l'ocupació o aprofitament del domini públic motivat per la celebració d'esdeveniments de promoció comercial en la via pública, sempre que sigui realitzat per comerciants amb botiga física a la ciutat de Barcelona, de conformitat amb l'establert a la disposició addicional segona del Decret d'Alcaldia de 21 de maig de 2020, la taxa es liquidarà d'acord amb els paràmetres de l'ordenança fiscal 3.10 amb una reducció en la quota d'un 75%.”*

En relació amb la proposta de modificació, la Memòria explicativa del projecte d'ordenances fiscals 2021 per a aprovació provisional de 7 d'octubre de 2020 que acompanya la petició del present informe assenyala que aquesta proposta de pròrroga no té cap impacte econòmic respecte del manteniment de les ordenances fiscals vigents atès que *“la reducció del 75% de les taxes de Terrasses ja es va incorporar a l'OF 3.10 durant el 2020 mitjançant Decret d'Alcaldia, per tant, no suposa impacte econòmic a l'OF vigent”*.

## II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) ha d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient ha de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost del servei previst a l'article 25 del TRLRHL, document que en el present cas consta degudament incorporat a l'expedient.

## III.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la Disposició Addicional de la referida OF, la redacció proposta és la següent:

*“Disposició addicional*

*Primer.- Amb efectes exclusivament durant l'exercici 2021 i amb la finalitat de donar resposta als efectes produïts per la pandèmica de la COVID-19 en el sector de la restauració i assimilats que disposin de terrasses, la quota de la taxa relativa a l'aprofitament del domini públic de les terrasses i vetlladors es reduirà en un 75%. Els paràmetres de càlcul per a l'aplicació d'aquesta reducció seran els següents:*

*–Tarifa bàsica prevista a l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de la taxa de referència.*

*–El factor superfície es calcularà tenint en compte la superfície de la terrassa, que és la que ocupen els seus elements bàsics i accessoris.*

*–El temps en dies de la utilització o de l'aprofitament.*

*–El factor FCC, el factor corrector de carrer, establert a l'Ordenança fiscal 3.10.*

*–El factor FCA de la classe d'aprofitament, es reduirà per obtenir finalment una quota de la taxa reduïda en un 75%.*

*Segon.- Aquesta mesura extraordinària resultarà aplicable, així mateix i exclusivament durant l'exercici 2021, a la celebració d'esdeveniments de promoció comercial en la via pública, sempre que sigui realitzat per comerciants amb botiga física a la ciutat de Barcelona, de conformitat amb l'establert a la disposició addicional segona del Decret d'Alcaldia de 21 de maig de 2020 o les pròrrogues del mateix que es puguin aprovar”.*

Aquesta proposta de modificació, consistent en incloure mitjançant Disposició addicional la continuïtat de la reducció de quota en un 75% de la taxa d'ocupació o aprofitament del domini públic corresponent a les terrasses adoptada per a l'any 2020 mitjançant Decret d'Alcaldia de 21 de maig de 2020, es justifica en la Memòria tramesa “donada la situació econòmica i social actual”. Lògicament, s'ha d'entendre que es refereix a la situació originada per la crisi de la COVID19. El preàmbul del propi Decret d'Alcaldia de 22 de maig de 2020 que va adoptar la mesura que ara es proposa continuar assenyala:

*(...)*

*Barcelona és un motor econòmic dinàmic amb reconeixement internacional. Segons l'informe de Barcelona Activa «Barcelona amb xifres» (2018), la hostaleria representa el 7,6 del PIB de la ciutat i dona ocupació a 85.482, treballadors (el 8,8 % del total de treballadors), amb 8.113 empreses (l'11,9 % del total de les empreses).*

*Barcelona compta amb 9.359 restaurants i el 62,4% dels establiments comptem amb terrasses.*

*Aquests període de cessament en l'activitat està tenint un impacte immediat i molt acusat en els establiments de restauració amb terrasses, que no acabarà amb la finalització de l'estat d'alarma, sinó que perdurarà en el temps mentre no hi hagi mobilitat i turisme a la ciutat.*

*Davant la greu situació que viu el sector, cal treballar per definir eines i recursos per abordar aquesta situació que ajudi a pal·liar la greu dificultat econòmica i les pèrdues de llocs de treball pel tancament d'establiments. Les conseqüències negatives de caràcter econòmic i social ens obliguen a reactivar i impulsar mesures el més aviat possible.*

*La recuperació d'aquest sector davant les restriccions imposades per les mesures sanitàries ho fa més difícil.*

*L'increment de l'espai dedicat a les terrasses és una opció clara que possibilita ampliar el nombre de clients i en conseqüència l'increment d'ingressos i el manteniment de llocs de treball.*

*(...)*



*L'ordenança fiscal núm. 3.10 reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis, regula a l'article 7è la quota tributària d'aquestes utilitzacions privatives o aprofitament especial del domini públic municipal, en base a paràmetres d'aprofitament que es van fonamentar en l'augment de l'activitat turística i el fort increment en l'ocupació amb terrasses, existents en el moment de la seva aprovació.*

*Atesa l'excepcionalitat creada amb l'estat d'alarma, aquests paràmetres no són vàlids per la nova situació creada a partir del 14 de març.*

*La taxa d'ocupació o aprofitament del domini públic corresponent a les terrasses, a partir de què s'iniciï la fase 1 de la desescalada i aquestes es puguin obrir, haurà de tenir uns paràmetres de càlcul basats en l'absència de turisme, la necessitat d'espai per garantir les mesures de distanciament de seguretat sanitària i l'escassa mobilitat dels ciutadans, limitada a determinats horaris que, malgrat la reducció en la intensitat de l'aprofitament, facin viables el funcionament d'aquestes activitats econòmiques.*

*D'altra banda, també cal adoptar mesures que ajudin a pal·liar les dificultats econòmiques que afecten al sector del comerç minorista i de proximitat.*

*Amb la finalitat de promoure el comerç sedentari i de proximitat, es facilitarà la celebració d'esdeveniments comercials en la via pública per part del comerç amb botiga física a la ciutat, atès que el sector del comerç a la ciutat s'ha vist limitat per les mesures aplicades per a combatre la COVID19 que han obligat al cessament de gran part del comerç minorista i de proximitat en un primer moment, i a la represa amb limitacions posteriorment, atès que continuaran vigents normes que impedeixen el normal desenvolupament de l'activitat comercial.*

*En aquest sentit la taxa per ocupació o aprofitament del domini públic municipal que es meriti amb ocasió de la celebració d'esdeveniments comercials en la via pública, de conformitat amb l'establert al Decret d'Alcaldia de 21 de maig de 2020, pel qual s'estableixen mesures en matèria de la reobertura de les terrasses i l'ampliació de l'espai públic per destinar-ho a aquesta activitat, serà objecte d'una reducció en la quota.*

*[...]*

Les circumstàncies excepcionals que van motivar l'adopció d'aquesta mesura fiscal, així com el seus efectes econòmics, es mantenen en l'actualitat i és raonable preveure que es mantindran, en major o menor intensitat, durant els següents mesos de l'any 2020 i del 2021. Si més no, a data d'avui regeix la Resolució del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya (Resolució SLT/2546/2020, de 15 d'octubre) per la qual s'adopten noves mesures en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19 al territori de Catalunya, que en el seu punt 10 suspèn les activitats de restauració en tot tipus de locals i establiments, que només poden prestar serveis d'entrega a domicili o de recollida a l'establiment amb cita prèvia.

Aquest Consell Tributari considera suficientment emparada la reducció en un 75% de la quota de la taxa d'ocupació o aprofitament del domini públic corresponent a les terrasses a través de la Ordenança Fiscal 3.10 per a l'any 2021.

D'altra banda, l'establiment de la reducció que es proposa mitjançant la seva inclusió en la corresponent Ordenança Fiscal és la via ordinària a seguir, després d'haver-se adoptat el mes de maig d'enguany mitjançant Decret d'Alcaldia, en ús de les atribucions conferides pels articles 26 i 13.1, lletres a), h) i l), de la Carta municipal de Barcelona, en relació a la direcció del govern i l'administració municipals, així com a l'adopció de les mesures necessàries i adequades en el cas de catàstrofe o d'infortuni públic, o de risc greu d'aquests, i amb una vigència temporal limitada.

En fi, cal assenyalar que per Decret de 23 de maig es va modificar el Decret de 21 de maig, i es va introduir al seu preàmbul la referència a què "en el procediment d'elaboració d'aquest decret, s'ha consultat i compartit amb els grups polítics municipals i els agents de ciutat". Ara, amb la incorporació de la mesura en el projecte d'Ordenança que s'informa, serà objecte formalment dels preceptius tràmits participatius i sotmesa a l'aprovació del Consell Plenari com a màxim òrgan representatiu de l'Ajuntament.

Així, doncs, el Consell Tributari considera que la modificació proposada s'ajusta a dret.

#### **IV.- Conclusió**

A la vista de les consideracions efectuades pel Consell Tributari, que no contenen cap observació d'il·legalitat, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació de la proposta d'Ordenança fiscal sotmesa a la seva consideració.

22.- Informe emès a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda sobre diferents qüestions relatives a l'informe emès pel Consell Tributari en data 22 de juny de 2020, sobre la possibilitat de revisar beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea. (Exp. 211/20)

El Consell Tributari, en sessió de 18 de novembre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda sobre les següents qüestions:

En relació a l'informe emès pel Consell Tributari en data 22 de juny de 2020, sobre la possibilitat de revisar beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea, es demana per aquesta Regidoria aclariments sobre les següents qüestions:

**PRIMERA:** En la conclusió de la resposta a la tercera qüestió plantejada (pàg. 11 de l'informe) s'afirma que és possible la revisió d'un període màxim de deu anys, de **“situacions jurídiques produïdes amb posterioritat a l'entrada en vigor de l'esmentat precepte”**.

Aquesta darrera frase, sense més matisacions o motivació planteja dubtes sobre la seva interpretació. Els articles 260 i següents de la Llei general tributària van ser aprovats en 2015 i van entrar en vigor el 12 d'octubre del mateix any.

La frase esmentada vol dir que, per exemple, la Inspecció d'Hisenda municipal només podria revisar l'impost sobre activitats econòmiques i l'impost sobre béns immobles a partir de l'exercici 2016? O que l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana i l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres només es podrien revisar per meritacions produïdes a partir del 12 d'octubre de 2015?

O s'ha d'interpretar que només es poden revisar beneficis fiscals concedits a partir del 12 d'octubre de 2015?

**SEGONA.-** En relació als arrendaments a l'informe s'indica que:

*“En primer lloc, l'arrendament del patrimoni immobiliari tindrà la consideració d'explotació econòmica quan reuneixi els requisits que estableix l'article 3 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, perquè una determinada entitat sigui considerada entitat sense fi lucratiu a l'efecte de l'esmentada Llei”.*

L'article 3 de la llei 49/2002, de 23 de desembre, a l'apartat 3 segon paràgraf disposa:

*“A efectos de esta Ley, se considera que las entidades sin fines lucrativos desarrollan una explotación económica cuando realicen la ordenación por cuenta propia de medios de producción y de recursos humanos, o de uno de ambos, con la finalidad de intervenir en la producción o distribución de bienes o servicios. El arrendamiento del patrimonio inmobiliario de la entidad no constituye, a estos efectos, explotación económica.”*

Hem de suposar que s'ha omès la paraula "no" quan es diu que l'arrendament del patrimoni immobiliari tindrà la consideració d'explotació econòmica.

Per altra part, com figura a l'informe del Consell Tributari l'arrendament del patrimoni immobiliari no és una activitat exempta de l'impost sobre Societats segons el que s'estableix a l'article 15 de la llei 49/2002.

No obstant això, els tribunals, de conformitat amb la norma anterior, han considerat que l'arrendament del patrimoni immobiliari no constitueix explotació econòmica, per aquest motiu, en les sentències que han dictat, han declarat que els immobles arrendats de les entitats sense finalitats lucratives de la Llei 49/2002, estaven exempts de l'IBI.

Però com es diu a l'informe del Consell Tributari, el rellevant és que aquest conjunt de normes s'adeqüi plenament al que preveu l'ordenament comunitari respecte de la qualificació d'una activitat com a activitat econòmica. A tal efecte ha estat el TJUE qui ha fixat els requisits que han de reunir-se.

Aquests requisits han estat detallats suficientment a l'informe al que ens remetem, però a l'hora d'analitzar la qualificació d'una activitat de lloguer del patrimoni immobiliari realitzada per una entitat sense ànim de lucre, la situació que trobem és que les entitats sense ànim de lucre habitualment sol·liciten l'exempció de l'IBI d'immobles de la seva titularitat indicant que es tracta d'immobles del seu patrimoni, però sense especificar el seu destí, llevat del supòsit on desenvolupen l'activitat pròpia establerta al seu objecte o finalitat estatutària.

En el procediment de tramitació de la sol·licitud, primer de tot es comprova l'ús cadastral dels immobles i en cas que es tracti d'habitatges, es comprova si hi ha persones empadronades.

Quan es comprova que els usos no són residencials es comprova en les dades de la Matricula de l'IAE, per veure si està donada d'alta una activitat a nom de l'entitat, corresponent al seu objecte o finalitat estatutària, o a una activitat exempta de l'impost de societats.

Si figura d'alta altra persona jurídica, per qualsevol epígraf d'activitat econòmica, es presumeix que l'immoble està arrendat.

Dels resultats d'aquestes comprovacions ens sorgeixen els següents dubtes:

- Si l'entitat consta donada d'alta a la Matricula de l'IAE a l'epígraf corresponent a l'arrendament d'habitatges, es pot presumir que als immobles s'està desenvolupant una activitat econòmica d'arrendament i formular una proposta desestimària de l'exempció donant audiència a l'entitat?

O bé aquesta presumpció només és predicable de l'immoble on es desenvolupa la gestió de l'activitat econòmica d'arrendament, és a dir, on hi ha almenys una persona empleada amb contracte laboral a jornada completa dedicada a l'ordenació de l'activitat d'arrendament?

- Si no consta l'entitat donada d'alta en l'activitat de lloguer i tampoc consta una altra activitat econòmica als immobles, només hi ha persones empadronades, és factible fer la mateixa presumpció anterior?

- Si als immobles, amb ús com a habitatges, locals o altres usos no residencials, no hi ha persones empadronades, ni consta a les bases de dades de l'IAE que hi hagi cap activitat econòmica donada d'alta, es podria entendre que la mera possessió de patrimoni immobiliari no és cap dels motius d'exempció que estableix la Llei 49/2002?

### INFORME

L'escrit de petició d'aclariment sobre el qual aquest Consell Tributari ha de pronunciar-se conté, segons criteri d'aquest últim, dues qüestions clarament diferenciades. A saber:

**Primera.-** D'una part, se sol·licita que s'aclareixin uns termes concrets utilitzats en el cos de l'Informe emès el dia 22 de juny de 2020 sobre la possibilitat de revisar beneficis fiscals contraris al Dret de la Unió Europea. Són els següents: "situacions jurídiques produïdes amb posterioritat a l'entrada en vigor de l'esmentat precepte".

Doncs bé, respecte d'aquesta qüestió cal assenyalar que el seu aclariment ha de partir d'una remissió general al conjunt normatiu que regula l'eficàcia temporal de les normes. La LGT, article 10, i el Codi civil, article 2, estableixen que les normes jurídiques entren en vigor als vint dies de la seva publicació en el butlletí oficial corresponent, si no disposessin una altra cosa, aplicant-se des d'aquest moment als fets, situacions, actes o pressupostos realitzats amb posterioritat a la citada entrada en vigor sense que càpiga, amb caràcter general, l'aplicació retroactiva que, si escau, ha d'estar prevista expressament. És el principi de seguretat jurídica el que està en la base d'aquesta regulació. En conseqüència, els articles 260 i següents de la LGT només poden aplicar-se, respecte dels aspectes substantius de les recuperacions dels ajuts d'estat, Capítol I del Títol VII de la LGT (a aquesta qüestió es refereix la STS 1198/2020, de 23 de setembre, rec. núm. 1967/2019) a les situacions, fets o actes produïts amb posterioritat a la seva entrada en vigor. Així es reflecteix en el cos de l'informe que vincula aquesta exigència a l'assenyalat principi de seguretat jurídica que ha estat proclamat per la pròpia jurisprudència del TJUE, en concret respecte dels ajuts d'estat, en els termes assenyalats en l'informe.

Tractant-se del règim jurídic de la recuperació dels ajuts d'estat significa que aquest últim només sigui aplicable respecte dels fets realitzats amb posterioritat a la seva entrada en vigor i sempre que constitueixin ajuts d'estat d'acord amb allò establert en l'ordenament jurídic de la Unió Europea. No existeix norma que prevegi el seu efecte retroactiu per la qual cosa cal afirmar que els articles 260 i 264 de la LGT, en la mesura en què regulen el règim substantiu dels ajuts d'estat, només són aplicables als reportats amb posterioritat a la seva entrada en vigor.

**Segona.-** D'una altra part, s'assenyala en el citat escrit que, realitzades determinades actuacions de comprovació en el si d'un procediment de reconeixement i, si escau, concessió d'una exempció sorgeixen dubtes bàsicament relacionats amb la

possibilitat de presumir la certesa d'uns concrets fets. Doncs bé, el Consell Tributari entén que la lectura dels dubtes plantejats permet afirmar que han de situar-se en l'àmbit de la prova.

És aquesta una institució que recau sobre els fets plantejats en un procediment i sobre la certesa dels quals ha d'haver-hi un pronunciament en la mesura en què siguin rellevants per a la decisió a adoptar. En conseqüència, la funció probatòria està absolutament vinculada a un procediment ja iniciat, a uns fets concrets i a uns subjectes específics i sobre la rellevància i la realitat dels quals només cal pronunciar-se a la vista de l'expedient particular relacionat amb el citat procediment. No caben doncs en aquesta matèria declaracions apriorístiques.

No obstant això, la prova és una institució regulada en la normativa tributària sobre la qual en conseqüència cal realitzar, de manera general, les següents consideracions:

**A)** La LGT aborda el seu règim jurídic remetent-se a la normativa comuna que sobre mitjans i valoració de la mateixa es conté en el Codi Civil i en la Llei d'Enjudiciament Civil, "*salvo que la Ley establezca otra cosa*" (article 106.1 LGT). De manera que aquesta última Llei respecta el criteri general de l'ordenament sobre la càrrega de la prova en virtut del qual qui al·lega un dret ha de provar-ho (article 105.1 LGT) i sense que el caràcter imperatiu de les normes procedimentals tributàries, ni la presumpció de legalitat i validesa dels actes tributaris afectin la referida regla general. En principi, doncs, no es pot atribuir taxativament la càrrega de la prova a cap de les parts en la relació jurídica tributària, sinó que la distribució ha de realitzar-se ateses les característiques de cada procediment concret, de tal forma que correspongui a la part postulante de la pretensió la càrrega de la prova dels fets constitutius de la mateixa i, a l'altra, la prova dels fets que consideri impositius, extintius o excoents d'aquella.

No obstant això el caràcter inquisitiu del procediment tributari, impulsat d'ofici, i fins i tot exigible a l'Administració com a autèntic poder-deure, fa que ni la prova ni la càrrega de la prova puguin tenir la mateixa significació que en un procés dispositiu davant un jutge. Si a això s'uneix el caràcter legal i indisponible de l'obligació tributària així com que l'Administració ha de servir amb objectivitat els interessos generals, la conclusió resultant és que, al costat de l'específica càrrega de la prova dels fets que sustentin les seves pretensions que li pot correspondre en aplicació de la regla indicada, té una obligació genèrica d'aportar quantes proves siguin rellevants per al coneixement de la veritat. A l'Administració correspon la potestat exclusiva d'efectuar la valoració conjunta de la prova i per a això ha d'esbrinar els fets rellevants per a l'aplicació del tribut, inclosos, si escau, els que poguessin afavorir al particular encara no al·legats per aquest (STS de 2 de juliol de 2009, rec. 691/2003, i de 12 de juliol de 2012, rec. 1356/2009, entre altres).

Aquesta finalitat és la que fonamenta l'establiment del deure de subministrar, comunicar o declarar dades, fins i tot a tercers, i la regulació de presumpcions que inverteixen la càrrega de la prova i que la dispensen de l'acreditació dels fets, tenint sempre en compte que totes aquestes situacions estan dirigides a la constatació exacta de la realitat d'aquests. Finalitat, així mateix, de la que no pot disposar

tal com es deriva del conjunt de normes que regulen la seva actuació. Ha de guiar, així, la seva activitat, en el si de qualsevol procediment tributari, tenint present que la seva finalitat última no és una altra que la d'aconseguir el compliment exacte del deure de contribuir, és a dir, la de procurar que l'obligat tributari satisfaci la quantia del tribut establerta en la llei.

L'Administració no té un interès particular en recaptar el màxim import de diners en concepte de tribut sinó que és fiduciària d'un interès general que no és un altre que cada subjecte contribueixi d'acord amb allò que s'estableix en l'article 31 de la CE. Això significa que, en l'àmbit probatori, cal concretar objectivament la realitat dels fets als quals es vincula el citat deure de contribuir en tots els seus aspectes, és a dir, en relació amb tot el seu règim jurídic tant en els aspectes que identifiquen el citat deure com en els que ho quantifiquen. En conseqüència, és titular, en tots els procediments tributaris, d'una obligació probatòria de caràcter genèric que se superposa a les derivades de la càrrega de la prova i que li impedeix inhibir-se de la realització de les actuacions probatòries conduents al coneixement de la veritat, la qual cosa determina que en cap cas correspongui a l'obligat tributari en exclusiva el pes de l'activitat probatòria, pel que ha de realitzar sempre totes les activitats tendents a esclarir els fets que facin efectiu el principi de capacitat econòmica.

**B)** En aquest sentit el TSJC ha assenyalat, en la sentència de 21 de desembre de 2006, rec. núm. 509/2003, FJ2°, i en igual sentit la de 30 de novembre de 2007, rec. núm. 105/2003, que *“La doctrina más actual sostiene que en el procedimiento tributario la carga objetiva de la prueba recae sobre la Administración en base, sobre todo, a la vigencia del carácter inquisitivo de este tipo de procedimiento... Ha de ser la Administración tributaria la que por medio de los procedimientos específicos que para ello la legitiman, y particularmente el procedimiento de las actuaciones de comprobación e investigación inspectoras, forme prueba de los hechos normalmente constitutivos del nacimiento de la obligación tributaria, verificado lo cual, la carga probatoria... se desplaza hacia quien aspira...”*.

El TS també s'ha pronunciat de manera reiterada matisant les regles generals sobre la càrrega de la prova en aplicar els criteris de normalitat, raonabilitat, proporcionalitat i facilitat probatòria. Així, en la sentència d'11 de juny de 1998, pot llegir-se que *“En casos como el presente... la regla general de que los hechos constitutivos del derecho que se pretende obtener corresponde acreditarlos al accionante... y los impeditivos y extintivos al demandado... sufre una obligada alteración o modulación... consistente en que la carga de la prueba debe asumirla, entonces, aquel a quien, precisamente por las circunstancias concurrentes, le sea «más fácil» (principio de la mayor facilidad) demostrar los presupuestos de lo pretendido”*. Assenyala a més que la primera suposa que normalment a qui al·lega un fet li correspon la prova no a qui el nega; la segona significa que ha d'haver-hi una motivació raonada i amb absència d'arbitrarietat, de la tercera que no cal exigir esforços probatoris desmesurats i que ha d'existir una relació ponderada dels mitjans emprats amb el fi perseguit, i finalment la quarta que ha de tenir-se en compte la disponibilitat i facilitat probatòries (sentència de 9 d'abril de 2015, rec. 2446/2013; manté aquesta mateixa posició en la sentència de 19 de març de 2007, rec. cas. 6169/2001, i de 20 de juliol de 2016, rec. núm. 3338/2015, entre altres). En aquest sentit s'ha manifestat el TEAC en assenyalar que *“de manera que la carga de la prueba ha de atri-*

*buirse a la parte más próxima a las fuentes de la prueba, y para la cual resulta de extrema sencillez la demostración de los hechos controvertidos*”, res. de 27 de gener de 2009, RG 1759/2006, FJ10°.

C) Doncs bé, la LGT regula els mitjans de prova que, entre altres, poden ser utilitzats en els procediments tributaris. D'acord amb les consideracions anteriors cal afirmar que tots ells han de tenir-se en compte per l'Administració per a fixar la certesa, la realitat dels fets determinants en el cas concret, en el procediment concret i d'acord amb les circumstàncies també concretes del subjecte que com a part apareix en el procediment.

En particular, cal assenyalar que:

1r -No existeix en l'ordenament jurídic un sistema de prova taxada, sinó que regeix el principi de lliure valoració d'aquesta. No hi ha, doncs, prioritat en l'aplicació dels mitjans de prova sinó que ha de ser utilitzat qualsevol d'ells sempre que amb aquesta utilització es fixi la realitat dels fets, tenint en compte que amb caràcter general cap és font de certesa sinó de probabilitat (així ho declara el TEAC, quan es refereix específicament a les presumpcions, en la resolució de 7 de novembre de 2006, RG 2156/2006, FJ2°).

2n -El Tribunal Suprem s'ha pronunciat, reiteradament, sobre l'absència de prioritació respecte de l'ús dels mitjans de prova assenyalant la necessitat d'utilització de tots els que siguin necessaris per a declarar la realitat dels fets fins i tot amb l'existència de presumpcions legals. Així, en la sentència núm. 5409 de 21 de juliol de 1999, rec. núm. 7009/1994 FJ3 que reitera anteriors pronunciaments, assenjala que *“más si se tiene en cuenta que la prueba de presunciones (regulada únicamente por el CC, silenciada por la LEC y distinta de los «indicios» a que se refiere la LECrim) tiene carácter supletorio en el orden de las pruebas, por lo cual no existe necesidad de acudir a ella cuando el hecho dudoso tiene demostración eficaz por los demás medios de prueba (TS, 1º, SS de 4 y 21 de octubre de 1982, 12 de junio y 3 de octubre de 1986)...”* L'Audiència Nacional també s'ha pronunciat sobre aquest tema en la sentència de 8 de juliol de 2004, rec. 260/2002, FJ7°, en la qual s'assenjala que les presumpcions legals *“són mitjans de prova que l'Administració tributària no està imperiosament obligada a utilitzar sinó que només ha de fer-ho quan el resultat provat protegeixi els interessos legítims de la Hisenda Pública, i mai de manera que aquestes actuacions puguin desembocar al final del tot en una cosa similar a les accions de «mera jactancia» (STS de 19 de gener de 1996)”*.

3r -La LGT regula en els articles 106-108 els mitjans de prova que de manera específica poden utilitzar-se en els procediments tributaris. Amb caràcter general cal afirmar que es corresponen amb els previstos en el Codi civil i, més concretament, en la LEC. A l'efecte de l'objecte d'aquestes consideracions interessa destacar que la LGT regula en l'article 108, sota el títol de *“Presunciones en materia tributaria”*, la naturalesa *iuris tantum* de les presumpcions legals, requerint norma expressa perquè siguin considerades *iuris et de iure*. Amb caràcter general, doncs, admeten prova en contra. Respecte de les presumpcions de fet es recull la previsió continguda en els articles 385.2 i 386 de la LEC en exigir que entre el fet presumpte i el demostrat ha d'haver-hi un enllaç precís i directe segons les regles del criteri humà



(article 108.2 LGT). Es regula així mateix la possibilitat que es pugui considerar com a titular de qualsevol bé, dret, empresa, servei, activitat, explotació o funció a qui figuri en qualsevol registre fiscal o en uns altres de caràcter públic. És una presumpció en la mesura en què s'admet prova en contra. Finalment s'estableix la presumpció de certesa de les dades contingudes en les declaracions, autoliquidacions, comunicacions i altres documents presentats pels obligats tributaris així com dels subministrats, per declaració o requeriment, de tercers. També s'admet la prova en contra.

Mitjans de prova la utilització dels quals ha de basar-se en les regles que la fonamenten tal com han estat descrites i sense oblidar que són indisponibles en els termes fixats en l'ordenament jurídic i d'acord amb la interpretació que d'elles s'ha realitzat per la jurisprudència.

4t -Per tot l'exposat cal assenyalar en primer lloc que han d'utilitzar-se, en el seu cas, tots els mitjans que permetin fixar la veritat, la realitat dels fets a acreditar en un procediment concret d'aplicació dels tributs i d'acord amb totes les circumstàncies rellevants que es constatin tant respecte dels fets com dels subjectes i sense perjudici, és clar, dels deures que legalment corresponguin a aquests últims; en segon lloc que, com ha indicat la jurisprudència, no existeix en l'ordenament jurídic cap norma que estableixi la prioritat d'un mitjà de prova respecte de la resta dels admesos en dret; en tercer lloc que uns fets estan provats quan de manera explícita així es derivi de l'ús bé d'un dels mitjans de prova bé de tots els que siguin necessaris per a fixar la citada certesa.

**D)** A manera de conclusió pot doncs afirmar-se que l'Administració ha de realitzar l'activitat probatòria amb l'única finalitat que li correspon que no és una altra que la fixació de la certesa dels fets controvertits, cosa per la qual ha d'utilitzar tots els mitjans de prova prevists en l'ordenament jurídic en els termes en què en ell s'estableixen. Així s'ha manifestat expressament i de forma reiterada el Tribunal Suprem que partint de la regla general de la càrrega de la prova establerta en l'article 105 de la LGT assenyala que *“En definitiva, y como quiera que la Administración tributaria, por medio de los procedimientos específicos que para ello la legitiman, y particularmente el procedimiento para las actuaciones de comprobación e investigación inspectoras, ha formado prueba de los hechos normalmente constitutivos del nacimiento de la obligación tributaria, la carga probatoria que se deriva del artículo 114 de la Ley General Tributaria se desplaza hacia quien aspira a acreditar que tales hechos son reveladores de otra relación distinta, cualesquiera que sean las circunstancias tributarias que se deriven”* (sentència de 7 de juliol de 2011, rec. 97/2008).

El Consell Tributari, en sessió de 25 de novembre de 2020, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la proposta d'establiment de preus públics per l'Ateneu d'Innovació Democràtica-Canòdrom per a l'any 2021. La sol·licitud d'emissió d'informe s'acompanya dels següents documents: Informe de necessitat i idoneïtat per a l'establiment de preus públics de l'Ateneu d'Innovació Democràtica-Canòdrom; Informe Econòmic preus públics Canòdrom; Preus públics Canòdrom, Ateneu d'Innovació Democràtica i Informe Jurídic.

A sol·licitud del Consell Tributari, s'han incorporat posteriorment a l'expedient, els documents següents, relatius al contracte de gestió establert amb una entitat gestora de l'equipament: Plec de clàusules administratives; Plec de prescripcions tècniques; Decret d'adjudicació; Anunci de Publicació de l'adjudicació al perfil del contractant i Fitxa bé immoble:

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

D'acord amb la sol·licitud formulada, i examinada la documentació acompanyada, es formula el següent

#### INFORME

**Primer.-** L'immoble que acull l'Ateneu d'Innovació Democràtica-Canòdrom, d'acord amb la fitxa del bé municipal, fitxa bàsica BIM municipal, té la qualificació jurídica de bé de "*Domini públic: servei públic*".

Es tracta, per tant, d'un equipament municipal ubicat a l'edifici Canòdrom, destinat, segons resulta de l'Informe de Necessitat i Idoneïtat, a "*impulsar Barcelona com a ecosistema i capital de la innovació democràtica per a la recerca, la ciència i la tecnologia amb perspectiva ètica*". Per aconseguir aquesta finalitat s'hi han de desenvolupar els següents serveis i activitats:

- a) Servei de dinamització i facilitació a la innovació democràtica;
- b) Servei de suport a la recerca en tecnologia, ciència i democràcia;
- c) Programa de residència i suport a un ecosistema de projectes;
- d) Programa d'alfabetització i empoderament digital i democràtic;
- e) Servei de cessió d'espais.

La gestió d'aquest equipament es porta a terme per una entitat gestora, a través d'un contracte administratiu de serveis, regulat en l'article 312 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de Contractes dels Serveis Públics (LCSP).

**Segon.-** L'objecte del present Informe és examinar si la contraprestació pels serveis que presta l'Ateneu té la naturalesa de preu públic, d'acord amb el que preveuen els Plecs de Clàusules administratives i de Prescripcions tècniques.

Sens perjudici de l'estudi normatiu que correspongui, dels esmentats Plecs en resulten uns aspectes que entenem bàsics i que hauran d'examinar-se específicament:

- El pressupost de les despeses de l'equipament, de l'import proposat per l'entitat guanyadora de la licitació per a gestionar l'Ateneu, va a càrrec dels pressupostos municipals, segons partides que es relacionen al Plec de Clàusules administratives.

- La clàusula 9 del Plec de Prestacions Tècniques disposa que la gestió de la recaptació dels preus públics municipals, a les persones i entitats usuàries, serà realitzada per l'empresa adjudicatària del contracte.

- La clàusula 1 del plec de Prestacions Tècniques relaciona els serveis que es presten a l'Ateneu, entre els que hi figura el de "*Cessió d'espais*". A la clàusula 4.1.6 es regula aquest servei i s'estableix la diferent tipologia de persones, entitats i activitats, a efectes de determinar l'ordre de prioritats d'ocupació. La tipologia va des d'activitats organitzades per l'adjudicatària com a catàleg de serveis de l'Ateneu, per l'Ajuntament de Barcelona o pels projectes de residència permanent de l'Ateneu, fins a activitats organitzades per empreses de qualsevol tipologia.

A continuació del mateix apartat del Plec que estableix l'ordre de prioritats d'ocupació, es determinen "*els criteris que regiran en l'aplicació de taxes*". Entre aquests criteris figura el de "*la possibilitat i característiques de contraprestació en servei a la comunitat a canvi del preu per part dels projectes residents al Canòdrom*".

**Tercer.-** La contraprestació per l'exercici d'activitats o la prestació de serveis per part de les entitats locals, en règim de dret públic, es regula al Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes locals (TRLRHL), aprovat per Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març.

L'art. 20.1.B) del TRLRHL disposa que procedeix l'aplicació de taxes com a contraprestació per la prestació de serveis públics, quan aquests beneficiïn particularment al subjecte passiu, sempre i quan no siguin de sol·licitud o recepció voluntària pels administrats, vinguin imposats per disposicions legals o reglamentàries o que els béns, serveis o activitats siguin imprescindibles per a la vida privada o social del sol·licitant; finalment, que els mateixos serveis o activitats no es prestin o realitzin pel sector privat. Quan no concorrin aquestes circumstàncies, la contraprestació tindrà la naturalesa de preu públic, d'acord amb el que estableix l'art. 41 del mateix TRLRHL. En el mateix sentit l'article 24 de la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de Taxes i Preus públics (LTPP).

Del contingut de la documentació que obra a l'expedient, que relaciona les activitats i serveis que es prestaran a l'Ateneu, resulta que aquests no reuneixen els abans relacionats requisits perquè la contraprestació es pugui considerar una

taxa, ja que són de recepció voluntària, no venen imposats per cap normativa, no són imprescindibles per a la vida privada o social del sol licitant i poden ser prestats pel sector privat. En conseqüència, la naturalesa de la prestació que s'exigeix als usuaris de preu públic s'ajusta a dret.

L'únic dubte que es podria plantejar es refereix a la contraprestació per la cessió d'espais, que analitzarem a continuació.

**Quart.**- En el Plec de Prestacions tècniques i en relació a la cessió d'espais, com abans s'ha dit, es relacionen els criteris que regiran en "l'aplicació de taxes". En cap lloc més dels Plecs es fa cap referència a què la contraprestació per la cessió d'espais tingui la naturalesa de taxa, sinó que s'inclou en la relació de preus públics del Canòdrom. Aquesta referència obliga a clarificar quina és la naturalesa de l'esmentada contraprestació.

L'art. 20.1.A) del TRLRHL disposa que tindran la consideració de taxes les prestacions patrimonials que estableixin les entitats locals per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic. Per tant, en principi, tenint en compte que l'Ateneu és un bé de domini públic, la contraprestació per la seva cessió d'ús hauria de ser una taxa i, en aquest sentit, seria correcte la seva cita pel Plec de Prestacions tècniques. No obstant això, quan aquesta cessió s'inscriu en un àmbit més ampli, com és el de la prestació de serveis públics, pot tenir una consideració diferent.

Sobre aquest problema, el Consell Tributari, en el seu Dictamen 137/18, va dictaminar el següent:

*"En segon lloc, respecte de la lletra H, per la qual es modifica parcialment l'article 3.3.6, per a introduir un preu públic específic per tres hores d'utilització d'espais a les escoles de música, convé recordar l'exposat sobre el tema en anteriors informes (informes 83/12, 126/13 i 100/17) en relació de la possible qualificació com a taxa de la prestació patrimonial pública a exigir com a contraprestació per la utilització d'espais que tenen la consideració legal de béns de domini públic, en atenció al caràcter imperatiu de la Llei i a l'absència de distinció al respecte entre les diferents categories de béns de domini públic, d'ús comú, per la seva adscripció a un servei públic o per la seva qualificació legal.*

*Consideració a la qual s'ha d'afegir el caràcter residual que tenen els preus públics respecte a la qualificació d'una determinada prestació patrimonial com a taxa; així com l'absència d'especialitat al respecte del règim local. Això últim, al menys amb caràcter general, tenint en compte que el TRHL, si bé reproduïx les definicions legals de taxa de la LGT en les seves dues categories, per utilització del domini públic i per prestació d'activitats o serveis en règim de dret públic, conté una àmplia enumeració de supòsits específics, amb caràcter obert i exemplificatiu, alguns dels quals de difícil qualificació en absència de pronunciament legal, com també pot ser-ho el supòsit que aquí ens ocupa.*

*En aquesta línia, resulta rellevant portar a col·lació, en primer lloc, el fet de que tant l'article 87 de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, del Patrimoni de les*

*Administracions Públiques, com l'article 217 del Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, aprovat pel Decret Legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, es remetin a la reglamentació del servei per a la determinació dels usos dels béns de domini públic adscrits a un servei públic i el seu règim jurídic. En el cas dels serveis educatius això s'ha traduït en la possibilitat de la cessió d'ús dels establiments respectius, sempre que no es dificulti la prestació del servei al qual el bé està afecte i amb la meritació d'un preu públic en els casos allí contemplats -ús social- (article 165 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'Educació de Catalunya i articles 53 i 54 del Decret 102/2010, de 3 d'agost, d'autonomia dels centres educatius).*

*En segon lloc també s'ha de tenir en compte el caràcter complex del supòsit de fet abans subjecte a consideració consistent en la cessió d'ús dels espais corresponents a un establiment públic. Complexitat que deriva de les característiques de la cessió d'ús d'aquests espais, que implica la necessària utilització de serveis lligats a l'ús del bé, motiu pel qual resulta freqüent la seva qualificació com a prestació de serveis. És el cas a títol d'exemple de l'ús de les instal·lacions esportives municipals, qualificades expressament per l'article 20.4, lletra o) del TRLHL com a prestació de serveis.*

*Així mateix, la complexitat del supòsit de fet es posa de manifest per l'especialitat inherent a la cessió d'ús d'uns béns que, precisament per la seva adscripció a un servei públic (és a dir, perquè el seu ús es troba ja adscrit a la prestació d'un servei) estan ja exclosos, en conseqüència, de l'ús general i, per tant, la cessió del seu ús resulta de difícil encaix en les nocions tradicionals correlatives d'ús privatiu i d'aprofitament especial."*

El supòsit examinat en el present Informe encaixa amb el del Dictamen transcrit. La cessió d'espais que preveuen els Plecs de Clàusules administratives i tècniques, s'emmarquen en el més ampli objectiu de prestació de servei públic que suposa l'activitat de l'Ateneu. I com diu l'esmentat Dictamen, aquella cessió d'espais resulta de difícil encaix en la noció tradicional d'ús privatiu del domini públic i és procedent qualificar-lo com prestació de serveis, amb la conseqüència que la contraprestació per aquests serveis de cessió d'espais haurà de tenir la naturalesa de preu públic. En aquest sentit, la proposta formulada s'ajusta a dret.

D'acord amb el que s'acaba d'exposar, caldria suprimir de la Clàusula 4.1.6 del Plec de Prestacions tècniques la referència a l'aplicació de taxes.

**Cinquè.-** L'article 26.2 de la LTPP disposa que tota proposta de preus públics ha d'estar acompanyada d'una memòria economicofinancera. En el present supòsit s'ha incorporat a l'expedient un informe econòmic sobre els costos i els preus públics que han d'aplicar-se a les diferents activitats i serveis, per la qual cosa es considera que, excepte pel que es dirà a continuació, s'ajusta a dret.

Com s'ha assenyalat anteriorment, a la Clàusula 4.1.6 hi figura la possibilitat que els projectes residents puguin prestar serveis a la comunitat a canvi del preu públic que haurien de satisfer, sense que hi hagi cap referència més al

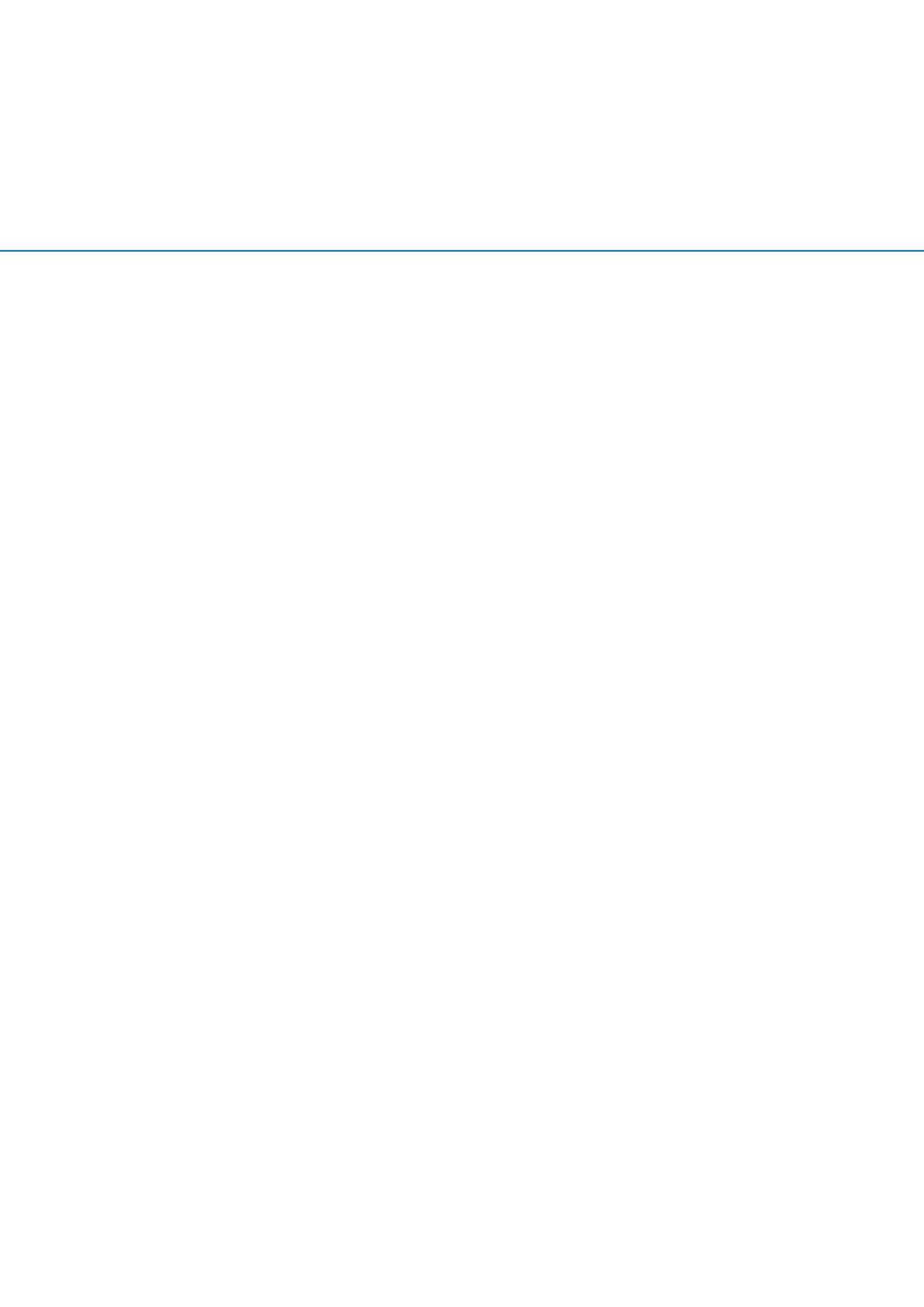
llarg de l'estudi econòmic a aquesta possibilitat, ni a com ho determinarà l'Ajuntament quan hagi d'aprovar els preus públics. Caldria, per tant, completar l'estudi econòmic sobre aquest aspecte.

D'acord amb el que s'ha exposat, es formula la següent

### **Conclusió**

La proposta d'aplicació de preus públics s'ajusta a dret, sens perjudici de les observacions que figuren als fonaments jurídics Quart i Cinquè.

# ANNEXOS





## Expedients tramitats

<b>Total expedients</b>	<b>472</b>
Recursos	448
Informes	23
Queixes	1

## Recursos

<b>Estimats</b>	<b>39</b>
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	22
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	17
<b>Estimats en part</b>	<b>27</b>
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	21
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	6
<b>Desestimats</b>	<b>310</b>
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	306
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	1
Conformitat amb el Districte de Ciutat Vella	3
<b>Inadmissibles</b>	<b>64</b>
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	62
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	2
<b>Abstenció per cosa jutjada</b>	<b>6</b>
<b>Retornats per incompetència del Consell o per pèrdua sobrevinguda de l'objecte</b>	<b>2</b>

## Queixes

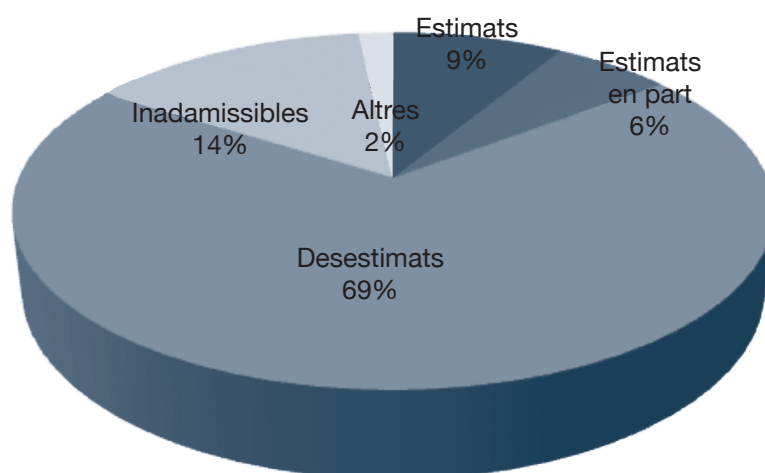
<b>Desestimada</b>	<b>1</b>
--------------------	----------

## Classificació per conceptes

	2016	2017	2018	2019	2020
<b>1.1 Impost sobre béns immobles</b>	<b>39 (10%)</b>	<b>45 (14,75%)</b>	<b>35 (21,21%)</b>	<b>29 (8,36%)</b>	<b>46 (10,24%)</b>
1.2 Impost sobre vehicles de tracció mecànica	20 (5,13 %)	14 (4,59 %)	17 (10,30 %)	12 (3,46 %)	12 (2,67 %)
<b>1.3 Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana</b>	<b>247 (63,33%)</b>	<b>178 (58,36%)</b>	<b>70 (42,42%)</b>	<b>277 (79,83%)</b>	<b>330 (73,50 %)</b>
1.4 Impost sobre activitats econòmiques	21 (5,38 %)	24 (7,86 %)	19 (11,52 %)	14 (4,03 %)	38 (8,46 %)
<b>2.1 Impost sobre construccions, instal·lacions i obres</b>	<b>22 (5,64 %)</b>	<b>9 (2,96 %)</b>	<b>7 (4,24 %)</b>	<b>5 (1,44 %)</b>	<b>3 (0,67 %)</b>
3.10 Taxes per utilització privativa del domini públic i prestació d'altres serveis	6 (1,54 %)	8 (2,62 %)	1,82 %	1 (0,29 %)	3 (0,67 %)
<b>3.11 Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses de serveis de subministrament d'interès general</b>	<b>4 (1,03 %)</b>	<b>1 (0,32 %)</b>	--	<b>1 (0,29 %)</b>	<b>2 (0,45 %)</b>
3.16 Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses de telefonia mòbil	2 (0,51 %)	--	--	--	
<b>4 Preus públics per recollida de residus comercials</b>	<b>18 (4,62 %)</b>	<b>19 (6,23 %)</b>	<b>8 (4,85 %)</b>	<b>4 (1,15 %)</b>	<b>14 (3,12 %)</b>
5 Altres temes	11 (2,82 %)	7 (2,29 %)	6 (3,64 %)	4 (1,15 %)	1 (0,22 %)
<b>Totals</b>	<b>390 (100 %)</b>	<b>305 (100 %)</b>	<b>165 (100 %)</b>	<b>347 (100 %)</b>	<b>449 (100 %)</b>

## Gràfics

## Recursos dictaminats



## Classificació per conceptes

